

КОРЕНА
СВЕТОВНА
ФАНТАСТИКА

ФАНТАСТИКА

71

Присъществена
на Майле Варкосян

ЛОИС МАКМАСТЪР БЮДЖОЛД

БРАТЯ ПО ОРЪЖИЕ

Лоис Макмастър Бюджолд

Братя по оръжие

ГЛАВА 1

Бойната му спускателна совалка стоеше неподвижна и безмълвна на ремонтния док – в предубедените очи на Майлс дори зловеща. Белези и изгаряния покриваха повърхността ѝ от метал и фибропластмаса. А като нова изглеждаше толкова горда, лъскава и мощна! Може би травмите ѝ бяха предизвикали психотична личностна промяна. Беше я взел само преди няколко месеца.

Майлс уморено разтърка лице и въздъхна. Ако някой наоколо страдеше от начална фаза на психоза, това не бе корабът. Той свали крак от пейката и се изправи, поне доколкото позволяваше изкривеният му гръб. Командир Куин, която не изпускате от очи нито едно негово движение, незабавно го последва.

– Ето там – Майлс закуцука покрай корпуса и посочи левия борд на совалката, – е производственият дефект, който най-много ме безпокои. – Той даде знак на инженера от Кеймърските орбитални докове да се приближи. – Рампата от този шлюз автоматично се спуска и издига, с възможност за ръчен контрол – дотук всичко е наред. Но слотът е от вътрешната страна на люка, което означава, че ако поради някаква причина рампата се затвори, вратата не може да се херметизира. Надявам се, че можете да си представите последствията. – Самият Майлс нямаше нужда да си ги представя – през последните три месеца те дълбоко се бяха отпечатали в паметта му.

– Лично ли го установихте на Дагула IV, адмирал Нейсмит? – искрено заинтригуван попита инженерът.

– Да. Изгубихме... няколко души. Едва не се оказах един от тях.

– Разбирам – почтително отвърна инженерът. Но въглчетата на очите му потрепнаха.

„Как смееш...“ За свое щастие, инженерът не се усмихна. Слаб човек, малко над среден на ръст, той протегна ръце, хвана се за въпросния слот, набра се нагоре на мускули, започна да го разглежда и зашепна бележките си в записващото си устройство. Майлс се надигна на пръсти. Недостойно. И глупаво. Очите му бяха на равнището на гърдите на инженера и щеше да му трябва еднометрова стълба, за да достигне до слота, дори ако се повдигнеше на пръсти. А в момента беше прекалено уморен за физически упражнения и нямаше намерение да помоли Ели Куин да го повдигне. Той отметна брадичка нагоре в стария си нервен

тик и зачака в подобаваща на униформата му стойка „свободно“, сключил ръце зад гърба си.

Инженерът с тупване скочи на пода.

– Да, адмирале, мисля, че „Кеймър“ може да реши проблема ви. Колко такива спускателни совалки казахте, че имате?

– Дванайсет. – Четиринайсет минус две бе равно на дванайсет. Освен в математиката на „Свободните наемници от Дендари““, където четиринайсет минус две совалки означаваше двеста и седем убити. „Престани – заповяда на натрапчивия глас в главата си Майлс. – Вече няма никакъв смисъл.“

– Дванайсет – каза инженерът. – Нещо друго? – И плъзна поглед по очуканата совалка.

– Тъй като изглежда, че известно време ще се наложи да поостанем, с по-дребните ремонти ще се заеме собственият ми инженерен отдел. Искаше ми се лично да реша проблема с рампата, но моят заместник-командир комодор Джесек е главен инженер на флота ми и би желал да поговори с вашите скокови техници за калибрирането на някои от неклиновите ни тръби. Един от моите скокови пилоти е ранен в главата, но както разбрах, скоково-имплантната неврохирургия не е в ресурса на „Кеймър“. Нито оръжейните системи, нали?

– Не – припряно се съгласи инженерът и докосна обгорелия корпус на совалката, навярно възхитен от жестоките битки, в които беше участвала. – Кеймърските орбитални докове обслужват главно търговски кораби. Наемническите флоти са малко необичайни за тази част на пространствено-времевия възел. Защо дойдохте при нас?

– Вие предложихте най-ниска цена.

– А... не в „Кеймър Корпорейшън“. Имам предвид на Земята. Чудех се защо сте дошли на Земята. Ние сме малко встрани от главните търговски пътища и ни посещават предимно туристи и историци. Хм... Земята е мирна планета.

„Пита дали сме тук в акция – разбра Майлс. – Тук, на планета с население от девет милиарда души срещу петте хиляди на «Дендари““. Мисли си, че съм дошъл да мътя водата на старата майка Земя и че може да му издам някоя военна тайна.“

– Мирна планета, точно така – спокойно отвърна той. – „Дендари““ се нуждаят от почивка и ремонт. Докторът ни предписа тъкмо такава мирна планета, надалеч от главните канали на възела. – Майлс вътрешно потръпна, като си спомни за сметката, която трябваше да платят на доктора.

Проблемът не бе в самата Дагула. Спасителната операция бе завършила с тактически триумф, едва ли не с военно чудо. Собствените му хора постоянно го уверяваха в това и накрая може би щеше да повярва и той.

Операцията на Дагула IV била третото по мащаби бягство на военнопленници в историята, твърдеше комодор Тънг. Тъй като военната история беше негово хоби, той навярно имаше право. „Дендари“ бяха измъкнали над десет хиляди войници изпод носа на Сетаганданската империя и ги бяха превърнали в нова партизанска армия на планета, смятана от сетаганданците за лесна плячка. Цената бе нищожно малка в сравнение с грандиозните резултати – освен за онези, които бяха платили за триумфа с живота си. За тях цената беше нещо безкрайно, разделено на нула.

Последиците от Дагула обаче им струваха прекалено много. Разярените сетаганданци ги бяха преследвали чак докато „Дендари“ не пресякоха границите на политическа юрисдикция, които бойните кораби на империята не можеха да преминат. След това продължиха да отмъщават с нелегални саботажни групи. Майлс смяташе, че най-после са избягали от убийците.

– На Дагула IV ли понесохте всички тези щети? – все още заинтригуван от совалката, попита инженерът.

– Дагула е секретна операция – сковано отвърна Майлс. – Не подлежи на обсъждане.

– Преди няколко месеца направихте страхотна сензация – увери го земянинът.

„Боли ме главата...“ Майлс притисна длан към челото си, после скръсти ръце и мъчително се усмихна на инженера.

– Чудесно – промърмори той. Командир Куин потръпна.

– Вярно ли е, че сетаганданците са обявили награда за главата ви? – весело продължи разпита си земянинът.

Майлс въздъхна.

– Да.

– Ооо! – рече инженерът. – Ааа! Мислех, че са само приказки. – Сякаш засрамен, той отстъпи назад. Или се боеше, че полепналото по наемника смъртоносно насилие е заразно? Можеше да се окаже прав. – Добре, как смятате да платите за ремонта?

– В брой при изпълнение на поръчката – бързо отвърна Майлс. – След като моите инженери одобрят работата ви. Струва ми се, това са условията, които ни предложихте.

– Хм... да. Хм. – Вниманието на земянина вече не бе насочено към совалката. Майлс усещаше, че е превключил на делови режим. – Такива условия обикновено предлагаме на фирмите, които са ни постоянни клиенти.

– „Свободните наемници от Дендарии“ са фирма от Джаксън Хол¹.

– Мм, да, но... как да се изразя... най-сериозният риск, който поемаме с обичайните си клиенти, е да банкрутират, а ние сме взели всички законни предпазни мерки. Положението с вашия наемнически флот е... хм...

„Чуди се как да получи пари от труп“ – помисли си Майлс.

– ...малко по-рисковано – искрено довърши инженерът и извинително сви рамене.

„Поне е честен.“

– Няма да искаме по-висока цена. Но се боя, че ще се наложи да поимолим за предварително заплащане.

„Щом стигнахме до търговски обиди...“

– Но така нямаме гаранция срещу некачествени услуги – възрази Майлс.

– Можете да ни съдите – отбеляза инженерът, – също като всички останали.

– Мога да взривя... – Той забарабани с пръсти по шева на панталона си, където в момента нямаше кобур. Земята, старата Земя, цивилизованата Земя. Застанала плътно до него, командир Куин леко го докосна по лакътя. Майлс ѝ прати успокоителна усмивка – не, нямаше намерение да се поддаде на странните особености на адмирал Майлс Нейсмит, главнокомандващ на „Свободните наемници от Дендарии“. Просто беше уморен, това казваше усмивката му. Едва доловимото разширяване на блестящите ѝ кафяви очи му отвърна: „Глупости, адмирале“. Ала това беше друг спор, който не можеха да продължат тук, на глас и пред публика.

– Ако желаете – хладно заяви инженерът, – можете да потърсите по-добро предложение.

– Търсихме – лаконично отвърна Майлс. „Както добре ти е известно...“ – Ясно. Хм... какво ще кажете... половината в аванс, другата половина при изпълнение на поръчката?

Земянинът се намръщи и поклати глава.

– „Кеймър“ не надува сметките си, адмирал Нейсмит. И надценките

---

1. Общността на Джаксън. Б. пр.

ни са сред най-ниските в бранша. Гордеем се с това.

След случилото се през последните месеци от думата „надценки“ го заболяха зъбите. Какво всъщност знаеха тук за Дагула?

– Ако наистина се безпокоите за качеството на работата ни, можете да внесете парите на сметка, контролирана от трета неутрална страна, например от самата банка. От гледна точка на „Кеймър“, този компромис не е най-благоприятен, но повече нищо не мога да направя.

„Трета неутрална земянтска страна“ – помисли си Майлс. Ако не се беше уверил в качествената работа на „Кеймър“, нямаше да е тук. Проблемът бяха собствените му финансови възможности. Които изобщо не интересуваха „Кеймър“.

– Финансови проблеми ли имате, адмирале? – попита инженерът.

– Ни най-малко – без да му мигне окото, излъга Майлс. Носещите се слухове за затрудненията на „Дендари“ можеха да навредят на много по-важни неща от този ремонт. – Добре. Ще преведа сумата на сметка, контролирана от банката. – Ако той нямаше да е в състояние да използва парите си, поне нямаше да може и „Кеймър“.

Докато вървяха към офиса на инженера, Майлс спря за миг при един илюминатор, от който се разкриваше прелестна гледка към Земята. Инженерът се усмихна и любезно, дори гордо го изчака.

Земята. Старата романтична древна Земя, огромната синя сфера. Майлс винаги бе вярвал, че някой ден ще я посети, макар и определено не при такива обстоятелства.

Земята продължаваше да е най-голямата, най-богатата, най-разнообразната и най-гъсто населената планета в целия пространствено-времеви възел на човечеството. От галактическа гледна точка, отсъствието на удобни изходни точки в местното слънчево пространство и на централизирано управление я правеше незначителна във военно и стратегическо отношение. Ала Земята продължаваше да царува, ако не да управлява, в областта на културата. По-обезобразена от войни, отколкото Бараяр, също толкова технически напреднала, колкото колонията Бета, тя бе притегателен център на религиозно и светско поклонничество – и по тази причина тук бяха събрани основните посолства на всички светове, които можеха да си го позволят. Включително, помисли си Майлс, като гризеше нокътя на показалеца си, на Сетаганда. Адмирал Нейсмит трябваше да направи всичко възможно, за да избягва срещите с враговете си.

– Господин адмирал? – извади го от унеса му Ели Куин. Той се усмихна, вдигнал поглед към изваяното й лице, най-красивото, което й бяха осигурили парите му след плазменото изгаряне. И въпреки гения на

хирурзите, все същата Ели. Ех, да можеше да изкупи така всички жертви! – Комодор Тънг ви чака на комуникационния пулт – съобщи тя.

Усмивката му изчезна. Какво имаше пък сега? Майлс се извърна от илюминатора, последва я в офиса на инженера и каза любезно, но категорично:

– Бихте ли ни извинили, моля?

Над видеоплочата се появи широкото лице на втория му заместник.

– Да, Ки?

Вече в цивилно облекло, Ки Тънг отсечено кимна.

– Току-що уредих приемането на деветимата тежко ранени в рехабилитационния център. Общо взето, прогнозите са добри. Освен това смятат, че ще успеят да възкресят четирима от осмината замразени мъртви. Ако имаме късмет, може би дори петима. Лекарите мислят, че след като нервната тъкан се възстанови, ще са в състояние да поправят скоковия имплант на Деми. Не безплатно, разбира се... – Тънг назова цена-та в галактически кредити. Майлс я обърна наум в бараярски имперски марки и тихо ахна.

Тънг сухо се усмихна.

– Да. Освен ако не се откажете. Това ще ни струва повече от всичко останало.

Майлс сбърчи вежди и поклати глава.

– Във вселената има много хора, от които с готовност ще се откажа, но ранените ми воини не са сред тях.

– Благодаря – отвърна Тънг. – Съгласен съм с вас. Добре. Вече съм почти готов за тръгване. Само трябва да подпиша разписка, че поемам лична отговорност за сметката. Убеден ли сте, че ще получите парите, които ни дължат за операцията на Дагула?

– Веднага ще се заема с това – обеща Майлс. – Подпиши се. Аз ще уредя въпроса.

– Слушам, господин адмирал. Може ли после да изляза в домашна отпусака?

Тънг земянина, единственият човек от Синята планета, когото Майлс познаваше. Навярно тъкмо на това се дължеше подсъзнателното благоразположение, което изпитваше към Земята.

– Колко отпусака ти се е събрала, Ки? Около година и половина, нали? – „Платена отпусака, уви“ – прибави някакъв гласец в ума му, но Майлс не му обърна внимание. – Можеш да я вземеш цялата.

– Благодаря. – Лицето на Тънг грейна. – Преди малко разговарях с дъщеря си. Имам внук!

– Честито – отвърна Майлс. – Това първият ти внук ли е?

– Да.

– Тогава тръгвай. Ако се появи нещо, ще се справим и сами. Ти си незаменим единствено в битка, нали? Хм... къде ще отседнеш?

– При сестра ми. В Бразилия. Там имам поне четиристотин братовчеди.

– Значи в Бразилия? Добре. – Къде се намираше Бразилия, по дяволите? – Приятно прекарване.

– Благодаря. – Тънг небрежно отдаде чест и лицето му изчезна от видеоплочата.

– По дяволите! – въздъхна Майлс. – Не ми се иска да го изгубя, дори да е заради отпуска. Е, той я заслужава.

Ели опря ръце върху облегалката на стола пред комуникационния пулт. Дъхът ѝ погали тъмната му коса и мрачните му мисли.

– Позволи ми да ти напомня, Майлс, че той не е единственият старши офицер, който се нуждае от малко почивка. Дори ти понякога трябва да се освобождаваш от напрежението. Не забравяй, че ти също беше ранен.

– Ранен ли? – Той стисна зъби. – А, костите! Счупените кости не влизат в сметките. През целия си живот съм бил с крехки кости. Просто трябва да се науча да устоявам на изкушението да се правя на войник. Мястото ми е върху стол с мека възглавница в тактическия щаб, а не на фронтната линия. Ако предварително знаех, че на Дагула ще стане толкова... напечено, щях да пратя някой друг. Както и да е, аз си прекарах отпуска в лазарета.

– И после цял месец обикаля като криотруп, затоплен в микровълнова фурна. Когато влизаше в някоя стая, хората все едно виждаха призрак от отвъдното.

– Тогава бях изпаднал в пълна истерия. Не можеш да останеш толкова дълго на крак и после да не платиш за това. Поне аз не мога.

– Май има и още нещо.

Той се завъртя на стола си и намръщено я изгледа.

– Остави ме на мира! Да, изгубихме много добри хора. Не обичам да губя хора. И плача за тях с истински сълзи – насаме, ако не възразяваш!

Ели отстъпи назад и лицето ѝ помръкна. Засрамен от избухването си, Майлс омекна.

– Извинявай, Ели. Просто не съм на себе си. Смъртта на онзи нещастен военнопленник, който падна от совалката, ме потресе повече,

отколкото... повече, отколкото трябваше да допусна. Изглежда, не мога...

– Аз не бях на мястото си, господин адмирал.

Това „господин адмирал“ се заби като нож в сърцето му и Майлс потръпна.

– Нищо подобно!

Защо, защо, защо сред всички слабоумни решения на адмирал Нейсмит се нареждаше и желязното правило да не търси интимност с жена от собствената си организация? Навремето това му се струваше правилно. Тънг го бе одобрил. Тънг беше дядо, за Бога, тестисите му навярно отдавна бяха изсъхнали. „Добрият офицер на ходи на пазар в ротния склад“ – бе казал на Ели той. Защо не го беше ударила за тези идиотски думи? Ели мълчаливо бе приела неволната обида и никога повече не бе направила опит за физическа близост. Дали бе разбрала, че е имал предвид себе си, а не нея?

Когато пътуваше с флота за по-дълго, той обикновено й възлагаше задачи, изискващи отсъствието ѝ, и тя неизбежно се връщаше с блестящи резултати. Беше оглавявала авангарда му на Земята и когато „Дендари“ влязоха в орбита, вече се бе свързала с „Кеймър“ и повечето от доставчиците им. Добър офицер, може би най-добрият след Тънг. Какво не би дал да потъне в това гъвкаво тяло и да се изгуби в него! Твърде късно – беше проиграл шанса си.

Ели иронично нацупи кадифените си устни и сви рамене.

– Повече няма да те занимавам с това. Но поне помисли. Не съм виждала друг човек, който повече от теб да се нуждае от жена.

О, Господи, колко откровени думи – какво всъщност означаваха те? Сърцето му се сви. Другарска забележка или покана? Ако бяха само забележка, а той ги вземеше за покана, тя нямаше ли да схване реакцията му като сексуален тормоз? В противен случай сигурно пак щеше да се обиди и изобщо нямаше да припари край него. Той панически се усмихна.

– Пари. В момента се нуждая от пари, не от жена. После... после, хм... сигурно бихме могли да се поразходим. Истинско престъпление е да изминем целия този път и да не видим Земята, дори набързо. И без това би трябвало винаги да съм с телохранител, така че можем да съчетаем приятното с полезното.

Тя въздъхна и се изправи.

– Да, на първо място дългът, разбира се.

Да, на първо място дългът. А следващото му задължение беше да се

свърже с работодателите си. Това щеше да реши всичките му проблеми.

Искаше му се преди да се бе отправил на тази експедиция да бе могъл да се преоблече в цивилни дрехи. Стегнатата му сиво-бяла адмиралска униформа изглеждаше ужасно подозрителна на този пазар. Или поне да бе накарал Ели да се преоблече – можеха да се престорят на войник в отпуска, излязъл на разходка с приятелката си. Но сандъкът с багажа му се намираще на няколко планети оттук – дали изобщо щеше да го отвори пак? Дрехите му бяха шити по поръчка и много къспи, не толкова в знак на социално положение, колкото от чиста необходимост.

Обикновено забравяше особеностите на тялото си – огромна глава, къса шия и крив гръб, всичко метър четирийсет и пет, резултат от вроден дефект. Нищо не можеше да го накара да осъзнае недъга си повече от това да се опита да заеме дрехи от някой с нормален ръст и фигура. „Убеден ли си, че подозрителността се дължи на униформата, момче? – помисли си той. – Или пак се мъчиш да се самозаблуждаваш? Престани.“

Майлс отново насочи вниманието си към града. Със своето съчетание от близо две хилядолетия най-различни архитектурни стилове, Лондон бе неотразим. Слънчевите лъчи проникваха през релефното стъкло на купола и му придаваха поразително богати цветове. Дори само това можеше да го наведе на заключението, че се е върнал на планетата майка. Навярно по-късно щеше да има възможност да посети повече исторически обекти, да направи обиколка с подводница на Лосанджелиското езеро или на Ню Йорк зад огромните диги.

Ели отново нервно плъзна поглед по тълпата. Сетаганданските ударни отряди едва ли щяха да се появят тук, но въпреки това Майлс се радваше на бдителността ѝ, която компенсираше неговата умора. „Винаги можеш да търсиш убийци под леглото ми, моя любов...“

– В известен смисъл е добре, че сме тук – каза той. – Това може да се окаже отлична възможност адмирал Нейсмит да изчезне за известно време. „Дендари“ ще си поотдъхнат. Сетаганданците са също като бараярците – имат изключително персонализирано виждане за командването.

– Говориш така, като че ли не се отнася за теб.

– От малък съм свикнал с това. Чувствам се като у дома си, когато се опитват да ме убият абсолютно непознати хора. – Внезапно му хрумна зловеща мисъл. – Знаеш ли, за пръв път се опитват да ме убият

заради самия мен, а не заради роднините ми. Разказвал ли съм ти някога какво направил дядо ми, когато съм бил...

Тя прекъсна брътвежа му с повдигане на брадичка.

– Струва ми се, че е онзи...

Майлс проследи погледа ѝ. Наистина беше уморен. Ели бе забелязала свръзката им преди него. Мъжът, който се приближаваше към тях с въпросително изражение, носеше модерни земянитски дрехи, но косата му беше прихваната с бараярска военна халка. Навярно сержант. Офицерите предпочитаха по-мек римски патрициански стил. „Трябва да се подстрижа“ – помисли си той и внезапно го засърбя под яката.

– Милорд? – попита непознатият.

– Сержант Барт? – отвърна Майлс.

Мъжът кимна и погледна Ели.

– Коя е тази?

– Моята телохранителка.

– Аха.

Почти незабележимото свиване на устни и разширяването на очи изразяваше невероятно силно презрение.

– Тя е изключителна в работата си.

– Сигурен съм, милорд. Насам, моля. – Той се завъртя и ги поведе.

Безизразното лице на сержанта му се присмиваше, Майлс го усещаше, въпреки че вървеше след него. Доловила внезапното му напрежение, Ели го погледна смаяно. „Всичко е наред“ – мислено ѝ каза той и я хвана за ръката.

Закрачиха след водача си, минаха през някакъв магазин, спуснаха се с асансьор, после слязоха по стълбище. Подземното равнище представляваше лабиринт от тунели и коридори, през които минаваха оптични кабели. Накрая сержантът отвори врата, която се отключваше с отпечатък от длан, и със тунел ги отведе пред втора врата. Пазеше я войник, изключително стегнат в зелената си бараярска имперска униформа – той се изправи от комуникационния си пулт и едва се съдържа да не отдаде чест на цивилния им водач.

– Тук ще оставим оръжията си – каза Майлс на Ели. – Всички. Имам предвид абсолютно всички.

Командир Куин повдигна вежди, изненадана от неочакваната промяна на акцента му – от бетанския говор на адмирал Нейсмит към топлите гърлени звуци на родния му бараяРСки. Рядко чуваше неговия бараяРСки глас. Нямаше съмнение кой от двата ще използва с хората от посолството.

Приносът на Майлс към купчината върху пулта на пазача бе джобен зашеметител и дълъг стоманен нож с кания от гущерова кожа. Войникът го разгледа, отвори сребърното капаче в края на изящната ръкохватка, под което се криеше личен печат, и внимателно му го подаде обратно. Водачът им повдигна вежди при вида на миниатюрния технически арсенал на Ели. „Така, така – помисли си Майлс. – Напъхай си всичко това в придирчивия нос.“ Внезапно се почувства в прекрасно настроение.

Качиха се нагоре с асансьор и се озоваха сред плюш и разкошни мебели.

– Бараярското имперско посолство – прошепна Майлс на Ели.

Съпругата на посланика наистина имаше вкус. Но в сградата витаеше странна, загадъчна атмосфера, в която опитният му нос надуваше параноични мерки за сигурност. „А, да, посолството на една планета е нейната душа. Точно като у дома.“

След поредния асансьор закрачиха по коридор с офиси – Майлс забеляза сензорните скенери, монтирани в една от арките – после минаха през две автоматични врати и влязоха в тих кабинет.

– Лейтенант лорд Майлс Воркосиган – застанал мирно, съобщи водачът им. – И... неговата телохраниелка.

Майлс сви юмруци. Само бараярец можеше да изрази толкова фино презрение с пауза от половин секунда. Отново у дома.

– Благодаря ви, сержант, свободен сте – отвърна капитанът зад комуникационния пулт. Пак зелената имперска униформа – посолството трябваше да поддържа етикета.

Майлс заинтригувано погледна човека, който щеше да е негов командир. Капитанът му отвърна със същото любопитство.

Привлекателен наглед мъж, макар и далеч не красив. Тъмна коса. Очи с цвят на индийско орехче, тежки клепачи. Волева уста, месест нос с римски профил в тон с офицерската му прическа. Пръстите му бяха тъпи, с чисти нокти. Седеше неподвижно със склучени пред брадичката длани и позата му издаваше напрежение. Трийсетинагодишен.

„Но защо ме гледа като кутре, което се е изпикало на килима? – зачуди се той. – Току-що идвам, още не съм имал време да го обидя. О, Господи, надявам се да не е от ония бараярски селянци, които ме смятат за мутант, резултат от неуспешен аборт...“

– Е – започна капитанът и с въздишка се облегна назад, – значи вие сте синът на великия мъж, а?

Пред очите на Майлс заплува червена мъгла. Можеше да чуе

кръвта в ушите си, пулсираща като смъртоносен марш. Ели го наблюдаваше, затаила дъх. Устните му помръднаха – той мъчително преглътна. После отново опита.

– Тъй вярно, господин капитан – сякаш от огромно разстояние се чу да казва Майлс. – А кой сте вие?

Едва се съдържа да не попита „А вие чий син сте?“ Не трябваше да проявява яростта, която караше стомаха му да се свива. Щеше да му се наложи да работи с този човек. А може изобщо да не беше възнамерявал да го обиди. Откъде би могъл да знае този непознат, че Майлс с кръв и пот е доказал собствените си способности? „Мутантът е тук, само защото баща му го е пратил...“ Можеше да чуе думите на баща си: „За Бога, момче, със задника си ли мислиш?“ Той изпусна гнева си с продължителна успокояваща въздишка и дръзко изправи глава.

– А – рече капитанът, – да, вие сте приказвали само с помощника ми. Аз съм капитан Дъв Галени. Военен аташе в посолството и по заместителство и шеф на службата за сигурност тук. Признавам, че появяването ви ме смущава. Не ми е съвсем ясно какво трябва да правя с вас.

Не говореше със селски акцент. Гласът му звучеше хладно, образцово, градски. Майлс не можеше да определи мястото му в бараярската география.

– Не съм изненадан, господин капитан – отвърна той. – Самият аз не очаквах да се озова на Земята. Преди месец трябваше да се явя в командването на Имперската служба за сигурност в Сектор две на Тау Кит. Но поради изненадваща сетаганданска атака се наложи флотът на „Свободните наемници от Дендари“ да напусне пространството на Махата Соларис. Тъй като не ни бяха платили, за да воюваме директно със сетаганданците, ние избягахме и не успяхме да се върнем по по-пряк маршрут. Това е първата ми възможност да се явя пред представител на Службата, откакто откарахме бегълците в новата им база.

– Не ми беше... – Капитанът замълча и устните му потръпнаха. – Не ми беше известно, че изключителното бягство на Дагула е било тайна операция на бараярското разузнаване. Нямах ли опасност да се схване като явен враждебен акт срещу Сетаганданската империя?

– Тъкмо затова бяха използвани наемниците от „Дендари“, господин капитан. Операцията трябваше да е по-малка, но положението излезе от контрол. Стигна се до бойни действия. – Застанала до него, Ели продължаваше да гледа право напред и дори не мигна. – Аз... хм... нося подробен доклад.

Капитанът очевидно водеше вътрешна борба.

– Каква е връзката между „Свободните наемници от Дендари“ и Имперската служба за сигурност, лейтенант? – накрая попита той. В гласа му прозвучаха почти жалостиви нотки.

– Хм... какво ви е известно, господин капитан?

Капитан Галени вдигна ръце.

– До вчера, когато се свързахте с нас, бях чувал за тях съвсем бегло. В моя архив – архивът на Службата за сигурност! – успях да открия само три неща. Че не трябва да ги атакуваме, че сме длъжни незабавно да се отзоваваме на молбите им за помощ и за повече информация да се обръщаме към щаба на Службата в Сектор две.

– А, да – отвърна Майлс, – точно така. Вашето посолство е едва от трети клас, нали? Хм, добре, всъщност е съвсем просто. „Дендари“ се използват за строго секретни операции, които или са извън обхвата на Имперската служба за сигурност, или поради политически причини не бива да се свързват с Бараяр. В случая с Дагула бяха налице и двете условия. Генералният щаб издава заповедите със съгласието на императора и шефът на Имперската служба за сигурност Илян ги предава на мен. Командната верига е съвсем къса. Аз съм посредникът, единствената свързка. Напускам имперския щаб като лейтенант Воркосиган и се появявам някъде като адмирал Нейсмит. Изпълняваме поставената ни задача и после аз изчезвам също толкова загадъчно, колкото съм се появил – поне от гледна точка на „Дендари“. Бог знае с какво си мислят, че се занимавам в свободното си време.

– Наистина ли ви интересува? – с блеснали очи попита Ели.

– По-късно – с ъгълчето на устата си измърмори той.

Капитанът забарабани с пръсти по пулта си.

– В официалното ви досие изобщо не се споменава такова нещо. Двайсет и четири годишен – не сте ли прекалено млад за ранга си, а, адмирале? – сухо попита той и подигравателно плъзна поглед по униформата на „Дендари“.

Майлс се опита да не му обръща внимание.

– Това е дълга история. Действителният мозък на организацията е комодор Тънг, един от най-старшите офицери в „Дендари“. Аз играя далеч по-скромна роля.

Очите на Ели се разшириха от гняв. Майлс строго я изгледа и се опита да я накара да замълчи.

– Вършите много повече – възрази тя.

– Щом сте единствената свързка – свъси вежди Галени, – коя е тази жена, по дяволите?

– Ами, има още трима наемници от „Дендари“ , които знаят действителната ми самоличност. Нали разбирате, за извънредни случаи. Една от тях е командир Куин, която е в организацията още от самото начало. Имам заповед от Илян постоянно да се движа с телохранител, така че командир Куин винаги знае, когато се налага да сменям самоличността си. Имам й пълно доверие. – „Каквото и да си мислиш за мен, ще трябва да уважаваш хората ми, проклет да е присмехулният ти поглед...“

– Откога продължава това, лейтенант?

– А – Майлс се завъртя към Ели, – от седем години, нали?

Светлите й очи проблеснаха.

– Като че ли беше вчера – отвърна тя. Изглежда, и Ели се дразнеше от тона му. Дано поне успееше да сдържи присъщия си хаплив сарказъм.

Капитанът погледна ноктите си, после рязко се втренчи в него.

– Е, ще се свържа със Сектор две, лейтенант. И ако установя, че това е поредната ворска шега, ще направя всичко възможно да бъдете наказан. Независимо кой е баща ви.

– Всичко е вярно, господин капитан. Имате думата ми на Воркосиган.

– Въпреки това – през зъби отвърна капитанът.

Разярен, Майлс дълбоко си пое дъх – и най-после се сети откъде е акцентът на Галени. Той вирна брадичка.

– От... от Комар ли сте, господин капитан?

Галени предпазливо кимна. Майлс се вцепени. Ели го сръга с лакът.

– По дяволите, какво... – прошепна тя.

– По-късно – измърмори Майлс. – Бараярска вътрешна политика.

– Ще се наложи ли да си вода бележки?

– Сигурно. – Той повиши глас. – Трябва да вляза във връзка с действителните си началници, капитан Галени. Дори нямам представа какви ще са следващите ми заповеди.

– Аз съм вашият действителен началник, лейтенант Воркосиган – спокойно каза Галени.

И се намръщи, ядосан, че го отрязват от собствената му командна верига. Кой можеше да го обвинява? По-спокойно...

– Разбира се, господин капитан. Очаквам заповедите ви.

Галени иронично сви устни.

– Докато въпросът се изясни, ще трябва да ви приема на служба при мен. Като трети заместник военен аташе.

– Чудесно, господин капитан, благодаря ви – отвърна Майлс. – В

момента адмирал Нейсмит наистина трябва да изчезне. След Дагула се-таганданците обявиха награда за неговата... за моята глава. Досега на два пъти имах късмет.

– Бе ред на Галени да се вцепени.

– Шегувате ли се?

– Заради мен бяха убити четирима и ранени шестнайсет души от „Дендари“ – сковано каза Майлс. – Нямам намерение да се шегувам с това.

– В такъв случай – мрачно рече Галени – нямате право да напускате територията на посолството.

„И да не видя Земята?“ Майлс неохотно въздъхна.

– Слушам, господин капитан – съгласи се той. – Стига командир Куин да може да изпълнява ролята на моя свръзка с „Дендари“.

– Защо ви е да поддържате контакт с „Дендари“?

– Нося отговорност за тях, господин капитан.

– Струва ми се, казахте, че комодор Тънг командва парада.

– В момента той е в домашен отпуск. Но преди адмирал Нейсмит да потъне вдън земя, единственото му задължение е да плати някои сметки. Ако покриете непосредствените ни разходи, мога окончателно да приключа тази акция.

Галени въздъхна. Пръстите му затанцуваха по пулта, после спряха.

– Незабавно да се отзоваваме на молби за помощ. Ясно. Колко ви трябват?

– Приблизително осемнайсет милиона марки, господин капитан.

Пръстите на капитана увиснаха във въздуха като парализирани.

– Лейтенант – внимателно каза той, – това е над десет пъти повече от годишния бюджет на цялото посолство. И няколко десетки пъти повече от бюджета на моя отдел!

Майлс разпери ръце.

– Това са шестмесечните разходи за пет хиляди войници и единайсет кораба, плюс загубите на оборудване на Дагула, заплати, храна, дрехи, гориво, медицински разноски, боеприпаси, ремонти – мога да ви покажа счетоводните документи, господин капитан.

Галени се отпусна назад.

– Не се и съмнявам. Но с този въпрос ще трябва да се заеме щабът на Службата за сигурност в Сектор две. Средствата в тази сметка изобщо не съществуват тук.

Майлс задъвка нокътя на показалеца си.

– Уф. – Наистина уф. Не трябваше да изпада в паника... – В такъв

случай, господин капитан, ще ви помоля колкото може по-скоро да се свържете с щаба на Сектор две.

– Повярвайте ми, лейтенант, смятам прехвърлянето ви под командването на някой друг за приоритетен въпрос. – Той се изправи. – Извинете ме. Почакайте тук. – И като клатеше глава, капитанът излезе от кабинета.

– Какво става, по дяволите? – попита Ели. – Стори ми се, че имаш намерение да разпердушиниш този тип, независимо, че е капитан. Какво толкова особено има в това, че е от Комар?

– Нищо – отвърна Майлс. – Определено нищо особено. Но е много важно.

– По-важно от това да си ворски лорд ли?

– В известен смисъл, да, поне в момента. Виж, нали знаеш, че планетата Комар е първото междузвездно имперско завоевание на Бараар?

– Струва ми се, че го наричаше „анексиране“.

– Както и да е. Завладели сме я заради местоположението ѝ, защото се намирала в единствената ни възелна връзка, защото пречила на търговията ни и най-вече, защото приела подкуп, за да пропусне сетаганданския флот, когато Сетаганда се опитала да анексира нас. Навярно също си спомняш кой е предвождал нашите войски.

– Баща ти. Когато все още е бил само адмирал лорд Воркосиган, преди да стане регент. Оттам води началото си репутацията му.

– Да, страхотна репутация. Ако искаш да видиш как от ушите му излиза дим, само му прошепни: „Палача на Комар“. Наистина са го наричали така.

– Преди трийсет години, Майлс. – Тя замълча за миг. – Има ли нещо вярно в тази история?

Майлс въздъхна.

– Изглежда. Така и не успях да го накарам да ми разкаже всичко, но съм абсолютно сигурен, че написаното в историческите книги не е цялата истина. Така или иначе, при завоюването на Комар се проляла много кръв. В резултат през четвъртата година от регентството му избухнало Комарското въстание и настанала истинска касапница. Оттогава комарските терористи са кошмар за Службата за сигурност. Все пак с времето положението се поуспокои и всички енергични личности от двете планети вече се занимават със заселването на Сергияр. Сред либералите се оформи движение, оглавявано от баща ми, за пълно интегриране на Комар в Империята. Бараарската десница не си пада много по тази идея. Старецът се е мнаниачил на тази тема. „Между справедливост и геноцид

няма средно положение“ – напевно произнесе Майлс. – Когато стане дума за това, той изпада в невероятно красноречие. Е, пътят към върха на милите стари, изпълнени с кастови предразсъдъци и лудо влюбени във войната бараярци винаги е минавал през имперската военна служба. И този път бе открит за комарци едва преди осем години. Което означава, че всички комарци на служба са в изключително трудно положение. Трябва да доказват верността си също както аз трябва да доказвам своята пригод... – както аз трябва да доказвам качествата си. Така че ако работя заедно с или под командването на комарец и някой ден внезапно загина, комарецът е загубен. Защото баща ми е бил Палача и никой няма да повярва, че не се касае за отмъщение. И не само този комарец. Всеки друг от планетата в Имперската служба ще бъде в сянката на същия облак. Това ще върне бараярската политика с години назад. Ако сега загина – Майлс безпомощно сви рамене, – баща ми ще ме убие.

– Надявам се, че нямаш такова намерение – каза Ели.

– И сега стигаме до Галени – припряно продължи Майлс. – Той е офицер и има пост в самата Служба за сигурност. Трябва здраво да е работил, за да стигне дотук. Извънредно доверен човек – за комарец. Но не на главен или стратегически пост. Някои важни подробности очевидно са му спестени. И ето че се появявам аз и му ги развявам пред носа. И ако някой от роднините му е участвал в Комарското въстание... е, всичко пак се свежда до мен. Съмнявам се, че ме харесва, но ще се наложи да ме пази като зеницата на окото си. И аз, Бог да ми е на помощ, трябва да му го позволя. Положението е адски деликатно.

Тя го потупа по ръката.

– Ще се справиш.

– Хм – мрачно изсумтя Майлс, после внезапно отпусна чело на рамото ѝ и възкликна: – О, Господи, Ели! Не успях да получа парите за „Дендари“... няма да ги получа Бог знае докога... какво ще кажа на Ки? Дадох му думата си...

Този път Ели го погали по главата. Но не отговори.

ГЛАВА 2

Той продължаваше да притиска чело към униформената ѝ куртка. Ели протегна ръце към него. Дали се канеше да го прегърне? В такъв случай щеше да я грабне в обятията си и да я целуне. И после...

Вратата на кабинета се отвори и двамата се отдръпнаха един от друг. Тя отметна късите си тъмни къдрици и застана леко разкрячена, със склучени на гърба ръце. Майлс изруга на ум.

Още преди да се обърне чу и позна провлечения глас.

– ...блестящ, естествено, но и ужасно нервен. На човек му се струва, че всеки момент може да излезе от релси. Пази се, когато започне да говори прекалено бързо. А, да, това е той, да...

– Иван! – Майлс въздъхна и затвори очи. – Мили Боже, с какво съм прегрешил към Теб, че ми пращаш Иван – тук...

Тъй като Господ не благоволи да му отговори, той се усмихна криво и се обърна. Ели стоеше с наклонена настрани глава, мръщеше се и слушаше с изненадваща съсредоточеност.

Галени водеше един висок млад лейтенант. Въпреки леността си, Иван Ворпатрил очевидно поддържаше форма, защото атлетичното му тяло съвършено изпъваше зелената униформа. Приветливото му, открито лице бе оброчно от къдрава тъмна коса, прихваната с патрицианска халка. Майлс не успя да се сдържи и погледна Ели, за да види реакцията ѝ. В сравнение с нейното лице и физика всеки изглеждаше грозен край нея – но това не се отнасяше за Иван.

– Здравсти, Майлс – поздравя го той. – Какво правиш тук?

– Бих могъл да те попитам същото.

– Аз съм втори заместник военен аташе. Предполагам, че ме прати-ха тук да се цивилизовам. Земята, нали знаеш.

– А – обади се Галени и едното ъгълче на устата му се повдигна нагоре. – Значи затова сте тук. Чудех се.

Иван засрамено се усмихна и попита Майлс:

– Как е животът при теб? Още ли продължаваш с оная твоя измама с адмирал Нейсмит?

– Да. „Дендари“ са с мен. В орбита са. – Той посочи с показалец нагоре. – И в момента умират от глад.

Лицето на Галени се сбърчи, сякаш беше изял нещо кисело.

– Само аз ли не зная за тази секретна операция? Вие, Ворпатрил –

сигурен съм, че равнището ви на достъп до информация в Службата не е по-високо от моето!

Иван сви рамене.

– Това е семеен въпрос.

– Проклети ворски връзки! – измърмори капитанът.

– А, значи това е братовчед ти Иван! – сети се Ели. – Винаги съм се чудила как изглежда.

Иван, който още от влизането си в стаята скришом ѝ хвърляше погледи, се напрегна като ловно куче, надушило дивеч, усмихна се ослепително и се поклони над ръката ѝ.

– За мен е удоволствие да се запознаем. Ако се съди по вас, „Дендари“ се развиват.

Тя отдръпна ръката си.

– Срещали сме се.

– Невъзможно. Не бих могъл да забравя това лице.

– Не бях с това лице. Доколкото си спомням, тогава ме нарекохте „лукова глава“. – Очите ѝ проблеснаха. – Тъй като по онова време бях сляпа, няхах представа, че пластокожата наистина изглежда ужасно. Докато вие не ми казахте. Майлс никога не ми го беше споменавал.

Усмивката на Иван се стопи.

– Аха. Жената, обгорена от плазма.

Майлс се подсмихна и пристъпи към Ели, която го хвана под ръка и погледна Иван с ледена самурайска усмивка. Като се мъчеше да запази достойнството си, той се обърна към Галени и го погледна въпросително.

– Тъй като се познавате, лейтенант Воркосиган, наредих на лейтенант Ворпатрил да ви покаже посолството и да ви обясни задълженията ви – каза капитанът. – Независимо, че сте Вор, след като сте на служба при императора, той спокойно може да ви използва. Надявам се скоро да получа информация, която да изясни положението ви.

– А аз се надявам също толкова скоро да пристигнат заплатите на „Дендари“ – отвърна Майлс.

– Вашата... телохраниелка може да се върне в организацията ви. Ако поради някаква причина се наложи да напуснете територията на посолството, ще ви дам някой от хората си.

– Слушам, господин капитан – въздъхна Майлс. – Но все пак трябва да мога да поддържам контакт с „Дендари“ в случай на извънредна ситуация.

– Ще се погрижа командир Куин да получи кодиран комуникатор.

Всъщност... – Той докосна пулта си. – Сержант Барт?

– Слушам, господин капитан – отвърна гласът на сержанта.

– Готови ли сте с комуникатора?

– Тъкмо го кодирахме, господин капитан.

– Добре, донесете го в кабинета ми.

Барт се появи след секунди – все още цивилен. Галени придружи Ели до вратата.

– Сержант Барт ще ви изведе от посолството, командир Куин. – Тя хвърли поглед през рамо към Майлс, който успокоително ѝ махна с ръка.

– Какво да предам на „Дендари“? – попита Ели.

– Предай им... предай им, че парите пристигат – извика след нея той. Вратите се затвориха зад гърба ѝ.

Галени се върна на пулта си, чиито лампички премигнаха.

– Ворпатрил, моля ви, накарайте братовчед си да свали този... костюм и да облече униформата, която подобава на действителния му чин.

„Да не би адмирал Нейсмит да ви плаши – поне мъничко... господин капитан?“ – раздразнено се зачуди Майлс и каза:

– Униформата на „Дендари“ е също толкова истинска, колкото и вашата, господин капитан.

Галени го изгледа гневно.

– Това не ми е известно, лейтенант. Когато бях малък, баща ми можеше да ми купува само оловни войничета. Свободни сте.

Вбесен, Майлс едва изчака вратата да се затвори, смъкна сиво-бялата си куртка и я хвърли на пода.

– Костюм! Оловни войничета! Ще го убия това комарско копеле!

– Охо – рече Иван. – Днес сме много докачливи.

– Чу го какво каза!

– Да, чух... виж, Галени не е лош. Малко прекалява с устава, да. Из пространствено-времевия възел има десетки наемнически организации. Някои от тях са точно на ръба на закона. Откъде да знае, че твоите „Дендари“ не са крадци?

Майлс вдигна куртката си, изтупа я и грижливо я преметна през ръката си.

– Хм.

– Хайде – рече Иван. – Ще те заведа долу в склада и ще те облечем в цвят, който повече подхожда на вкуса му.

– Дали ще открием нещо, което да ми е по мярка?

– Тук правят лазерна карта на тялото ти и компютърът директно ти ушива дрехите, също като онзи ужасно скъп шивач, при когото ходиш във Ворбар Султана. Това е Земята, приятелю.

– Моят шивач на Бараяр ми шие дрехи от десет години. Знае някои трикове, които са непостижими за компютъра... Е, все ще го преживея някак. Компютърът на посолството може ли да шие цивилни дрехи?

Иван сбърчи лице.

– Ако имаш консервативен вкус. Ако искаш нещо по-модерно, за да шашнеш местните момичета, ще се наложи да излезеш навън.

– Докато Галени ми е бавачка, имам чувството, чо няма да ми се удаде такава възможност – въздъхна Майлс. – Ще трябва да се примирия.

Майлс погледна зеления ръкав на бараярската си униформа, нагласи маншета и повдигна глава над високата яка. Почти бе забравил колко е неудобна заради късата му шия. Отпред червените правоъгълници на лейтенантския му чин като че ли се забиваха в брадичката му, отзад яката стягаше все още неподстриганата му коса. А ботушите направо изгаряха краката му. Лявото стъпало, което бе счупил на Дагула, продължаваше да го боли дори след като отново го бяха счупили, за да го намесят и излекуват с електростимулатор.

И все пак зелената униформа му напомняше за дома. За истинската му самоличност. Може би беше време адмирал Нейсмит да излезе в отпуска и да се замисли за по-сериозните проблеми на лейтенант Воркосиган, чиято единствена задача в момента бе да усвои процедурите на службата и да търпи Иван Ворпатрил. „Дендариин“ не се нуждаеха от него за рутинния си отдиш и ремонт, нито пък можеше да уреди по-сигурно и пълно изчезване на адмирал Нейсмит.

Кабинетът на Иван представляваше стаичка без прозорци дълбоко в недрата на посолството. Основното му задължение беше да кварва стотици дискове с информация в компютър, който ги обработваше и превръщаше в ежеседмичен доклад за положението на Земята, пращан на шефа на Службата Илян и в генералния щаб на Бараяр. Майлс предполагаше, че там го обобщават със стотици други, за да получат бараярското виждане за вселената.

– Повечето от тези данни са обикновена статистика – обясняваше му Иван, който седеше зад пулта си и изглежда, наистина се чувстваше удобно в униформата си. – Промени на броя на населението,

информация за селскостопанското и промишленото производство, публикуваните бюджети на различните политически фракции. Компютърът ги сравнява по шестнайсет различни начина и сигнализира, когато нещо не се връзва. Тъй като всички информатори също имат компютри, това не се случва често – всички лъжи били уговорени преди да стигнат до нас, твърди Галени. По-важни за Бараяр са данните за движенията на корабите в пространството на Земята.

– После стигаме до по-интересната част, истинската шпионска работа – продължи той. – На Земята има неколкостотин души, които поради една или друга причина посолството се опитва да следи. Сред най-големите групи са комарските бунтовници. – Иван махна с ръка и над видеоплочата едно след друго започнаха да се появяват различни лица.

– Наистина ли? – заинтригувано попита Майлс. – Галени поддържа ли тайна връзка с тях? Затова ли е пратен тук? Двоен агент... троен агент...

– Вярвам в преценките на Илян – отвърна Иван. – Доколкото зная, те смятат Галени за прокажен. Злостен колаборационист с потисниците империалисти и така нататък.

– От толкова далеч и след толкова много години те определено не представляват сериозна опасност за Бараяр. Бегълци...

– Някои от тях обаче са били изключително хитри. Онези, които са прехвърлили парите си преди анексирането. Някои са финансирали Комарското въстание по време на регентството – сега повечето са много по-бедни. И започват да остаряват. Ако интеграционната политика на баща ти успее, още половин поколение и окончателно ще изгубят инерция. Така твърди капитан Галени.

Иван взе друг диск.

– И сега стигаме до най-важната ни задача – да следим какво правят другите посолства. Например сетаганданското.

– Надявам се да са от отсрещната страна на планетата – искрено рече Майлс.

– Не, повечето галактически посолства и консулства са съсредоточени в Лондон. Така е много по-удобно да се наблюдават взаимно.

– Мили Боже! – изпъшка Майлс. – Само не ми казвай, че са на отсрещния тротоар.

Иван се усмихна.

– Почти. Посолството им е на около два километра оттук. Ходим си на партита, за да се упражняваме в презрителност и да играем на игрички от рода на „Аз знам, че ти знаеш, че аз знам“.

– Мамка му.
– Какво има, братовчедо?
– Тези хора се опитват да ме убият.
– Невъзможно. Това ще доведе до война. В момента сме в мир с тях, забрави ли?

– Е, поне се опитват да убият адмирал Нейсмит.

– Който вчера изчезна.

– Да, но... една от причините измамата с „Дендари“ да не бъде разкрита толкова време е разстоянието. Адмирал Нейсмит и лейтенант Воркосиган никога не са се появявали на стотици светлинни години един от друг. Не сме попадали на една и съща планета, да не говорим за един и същ град.

– Докато униформата ти е в моя гардероб как биха мигли да направят връзката?

– Колко гърбави с ръст метър четирийсет и пет, черна коса и сиви очи може да има на тази проклета планета? Да не мислиш, че на всеки ъгъл е бъкано с нервни джуджета?

– На планета с девет милиарда души население – отвърна Иван, – трябва да има поне стотина. Успокой се! – Той замълча за миг. – Знаеш ли, за пръв път те чувам да произнасяш тази дума.

– Коя?

– „Гърбав“. Всъщност ти не си такъв. – Иван го погледна с приятелско безпокойство.

Майлс сви юмрук, после рязко го разтвори и махна с ръка.

– Така или иначе – сетаганданците. Ако имат човек, който се занимава с твоята работа...

Иван кимна.

– Познавам го. Казва се гем-лейтенант Табор.

– В такъв случай знаят, че „Дендари“ са тук, както и че адмирал Нейсмит е бил забелязан в града. Сигурно разполагат със списък на всички поръчки, които сме правили по мрежата, или скоро ще го получат. Следят ме.

– Може да те следят, но не получават заповеди от началството си по-бързо от нас – отвърна Иван. – А и във всеки случай, в момента не им достигат хора. Нашата служба е четири пъти по-многобройна от тяхната. Искам да кажа, тук може и да е Земята, но посолството е малко. Не се бой – той зае горда поза, – братовчедът Иван ще те защити.

– Много ме успокояваш – измърмори Майлс.

Иван се усмихна на сарказма му и се върна към работата си.

Денят безкрайно и еднообразно се точеше в тихата стаичка. Клаустрофобията му, установи Майлс, достигна необичайно високо равнище. Той слушаше обясненията на Иван и нервно крачеше назад напред.

– Знаеш ли, можеш да го правиш два пъти по-бързо – отбеляза той и посочи анализа на братовчед си.

– Но тогава ще свършвам още по обед – отвърна Иван – и няма да има с какво да се занимавам.

– Галени все ще ти намери нещо.

– Тъкмо от това се боя. Работният ден скоро ще свърши. И после отиваме на парти.

– Не, ти отиваш на парти. Аз се прибирам в стаята си, както ми е наредено. Може би най-после ще си отспя.

– Точно така, мисли позитивно. Ако искаш, ще позагрея с теб в гимнастическия салон на посолството. Не изглеждаш много добре. Блед си и, хм... много блед.

„Искаше да кажеш «скапан»“ – помисли си Майлс и вдигна очи към изкривеното отражение на лицето си в хромираната облицовка на пулта. „Чак толкова ли е зле?“

– Упражненията – Иван се удари с юмрук в гърдите – ще са ти от полза.

– Несъмнено – промърмори Майлс.

Дните бързо се сляха в сиво еднообразие. Иван го будеше в общата им стая, правеха упражнения в салона, взимаха душ, закусуваха и отиваха на работа. Майлс започна да се чуди дали някога отново ще му позволят да види красивото земно слънце. След три дни пое задълженията на братовчед си, като свършваше по обед, за да може след това да чете. Поглъщаше документи за процедурите за сигурност в посолството, книги по земяниската история, галактически новини. Накрая завършваше деня с упражнения в салона. Вечерите, в които Иван не излизаше, двамата гледаха видеодрами. Когато оставаше сам, следеше филми за интересни туристически обекти, които не му разрешаваха да посети.

Ели ежедневно му докладваше за състоянието на флота на „Дендари“, който все още се намирал на орбита. Майлс с все по-голямо нетърпение очакваше да чуе гласа ѝ. Съобщенията ѝ бяха лаконични, но после дълго разговаряха за дребни неща. Той си фантазираше как я ухажва в собствената си самоличност – дали един командир щеше да се съгласи да излезе на среща с обикновен лейтенант? Дали изобщо щеше

да хареса лорд Воркосиган? Дали Галени щеше някога да го пусне извън посолството?

Десетте дни на спокоен живот, упражнения и твърдо установен режим му се отразиха зле – поне така реши Майлс. Лорд Воркосиган нямаше къде да изразходва енергията си, докато задачите на адмирал Нейсмит все повече се трупаха...

– Ще престанеш ли да се разхождаш насам-натам, Майлс? – оплака се Иван. – Седни за малко. Дълбоко си поеми дъх. Постой на едно място пет минути. Поне опитай.

Майлс направи още една обиколка на стайчката, после се строполи на един от столовете.

– Защо Галени още не ме е повикал? Куриерът от секторния щаб пристигна преди цял час!

– Остави го да отиде до тоалетната и да си изпие кафето. Остави капитана да прочете докладите. Сега не сме във война, всеки има достатъчно време, за да пише дълги доклади. Ще се обидят, ако никой не ги чете.

– Това е проблемът с правителствената войска – каза Майлс. – Разлезени сте. Плащат ви, за да не воювате.

– Нима веднъж не се е случило същото и с наемнически флот? Появил се някъде на орбита и му платили – за да не воюва. Случило се е, нали? Ти просто не си достатъчно изобретателен наемнически командир, Майлс.

– Да, флота на Лавар. Но после корабите на Тау Кит ги настигнали. И Лавар свършва в аниhilаторната камера.

– Онези от Тау Кит нямат чувство за хумор.

– Никакво – съгласи се Майлс. – Баща ми също няма.

– И това е вярно. Хм...

Лампичките на комуникационния пулт запремигнаха и Майлс се хвърли към него и задъхано каза:

– Слушам, господин капитан!

– Елате в кабинета ми, лейтенант Воркосиган – заповяда Галени. Както обикновено, лицето му беше мрачно и не издаваше нищо.

– Слушам, господин капитан. – Майлс изключи комуникатора и се затича към вратата. – Моите осемнайсет милиона марки! Най-послед!

– Или ти е намерил друга работа – отвърна Иван. – Може би иска да преброиш златните рибки във фонтана в балната зала.

– Хайде стига шегички!

– Не бе, сериозно! Нали разбираш, те постоянно плуват насам-натам.

– Откъде знаеш? – Майлс се закова на място и очите му блеснаха. – Наистина ли те е накарал да го направиш?

– Беше свързано с вероятно изтичане на информация. Това е дълга история.

– Убеден съм. – Майлс забарабани с пръсти по бюрото и изсвири кратка заря. – Ще го обсъдим по-късно. Тръгвам.

Капитан Галени скептично гледаше комуникационния си пулт, сякаш получената информация все още бе кодирана.

– Господин капитан?

– Хм. – Галени се отпусна назад. – Е, от секторния щаб се получи заповед за вас, лейтенант Воркосиган.

– И?

Галени стисна устни.

– И потвърждават временното ви назначение под мое командване. Официално. Можете да се считате на заплата в моя отдел. Що се отнася до останалите ви заповеди, те са същите като на Ворпатрил – всъщност може да са били копирани от неговите и само да са променили името. Трябва да ми помагате, да сте на разположение, за да придружавате посланика и съпругата му, и ако ви остава свободно време, да се възползвате от уникалните земни възможности за образование, подходящи за статуса ви на имперски офицер и ворски лорд.

– Какво? Има някаква грешка! За какво придружаване говорите? – „Като момиче на повикване.“

На устните на Галени заигра едва забележима усмивка.

– Най-вече да се киприте в парадна униформа на официалните прояви на посолството и да се правите на Вор пред местните. Удивително много хора намират аристократите – даже чуждопланетните аристократи – за особено обаятелни. – Гласът на капитана ясно показваше, че самият той намира това за извънредно странно. – Ще ядете, ще пиете, навярно ще танцувате... – за миг в думите му прозвучаха скептични нотки, – и изобщо ще сте изключително любезен към всеки, когото посланикът иска, хм, да впечатли. Понякога ще ви молят да си спомняте и докладвате разговорите си. За моя изненада, Ворпатрил отлично се справя с това задължение. Той ще ви обясни подробностите.

„Не се нуждая от уроци по етикет от Иван – помисли си Майлс. – А и Вор е военна каста, не аристократична.“ Какво си въобразявах в щаба? Това изглеждаше невероятно тъпо дори за тях.

И все пак, ако нямаха готов проект за „Дендари“⁴, защо да не дадат възможност на сина на граф Воркосиган да придобие малко дипломатическо лустро? Никой не се съмняваше, че е предопределен да се издигне до най-висшите равнища на Службата. Смущаваше го не съдържанието на заповедта, а липсата на разграничаване на втората му самоличност...

Но... „Да докладвам разговорите си?“ Дали това не представляваше начало на някаква специална шпионска задача? Навярно скоро щеше да получи допълнителни заповеди, които да му изсянат положението.

Дори не искаше и да мисли за вероятността в щаба да са решили, че най-последно е настъпил моментът да приключат секретните операции на „Дендари“.

– Хм... – неохотно отвърна Майлс, – добре...

– Много се радвам – промърмори Галени, – че заповедите ви допадат, лейтенант.

Майлс се изчерви и стисна устни. Но ако се погрижеше за хората си, останалото нямаше значение.

– Ами моите осемнайсет милиона марки, господин капитан? – като се мъчеше да говори смирено, попита той.

Галени забарабани с пръсти по бюрото.

– По този куриер не се получи нареждане да ви отпусна такава сума, лейтенант. Не се споменава нито дума.

– Какво! – извика Майлс. – Невъзможно! – Едва не се хвърли към видеоплочата, за да прочете заповедта лично. Успя да се овладее точно навреме. – Смятах, че десет дни ще са достатъчни за всичко... – Мозъкът му го заля с ненужни данни – гориво, такси за орбиталните докове, провизии, медицинско обслужване, заплати, прехвърляне на средства, платежоспособност, марж... – По дяволите, ние проляхме кръвта си за Бараяр! Те не могат... Сигурно има някаква грешка!

Галени безпомощно разпери ръце.

– Несъмнено. Но не е по силите ми да я поправам.

– Пратете ново допитване... господин капитан!

– О, непременно.

– Още по-добре – използвайте за куриер мен. Ако лично отида в щаба...

– Хм. – Галени потърка устни. – Съблазнителна идея... не, по-добре да не го правя. Заповедта е ясна. Вашите „Дендари“ просто ще

трябва да почакаят следващия куриер. Ако всичко е както твърдите вие, убеден съм, че проблемът ще се реши.

Майлс очакваше капитанът да продължи, но напразно.

– Слушам, господин капитан. – Той отдаде чест и се обърна да излезе. Десет дни... още десет дни... най-малко още десет дни... Можеха да издържат още десет дни. Но се надяваше, че дотогава онези в щаба ще се вразумят.

Най-високопоставеният гост на следобедния прием беше посланичката на Тау Кит, стройна жена с неопределима възраст, очарователна костна структура на лицето и проницателни очи. Майлс подозираще, че дори само разговорът с нея ще е истински курс по политика и финес. Уви, след като бараярският посланик я монополизира, Майлс просто не получи възможност да провери това.

Възрастната дама, която трябваше да забавлява, бе съпруга на лорд-кмета на Лондон, когото в момента развличаше жената на посланика. Старицата не преставаше да бъбри, главно за облеклото на другите гости. Сервитър с типично военна стойка (цялата прислуга в посолството се числеше в отдела на Галени) предложи на Майлс чаша с белезникава течност върху златен поднос, която той с радост прие. Майлс не носеше на алкохол и две-три чаши щяха да му са предостатъчно за цяла вечер. Въпреки недъзите си, той си беше проправил път в Имперската служба, за да избегне точно такива обществени задължения. Ако изпиеше повече от три чаши, щеше да заспи, проснат върху инкрустирания под с глупава усмивка на уста, и когато се събудеше, здравата щеше да загази.

Майлс отпи голяма глътка и едва не се задави. „Ябълков сок...“ Проклетият Галени! Бързо се огледа и се увери, че неговата напитка не е същата, която поднасят на гостите. Пъхна показалец под високата яка на униформената си куртка и нервно се усмихна.

– Не ви ли харесва виното, лорд Воркосиган? – загрижено попита старицата.

– Малко е... хм, младо – промърмори Майлс. – Може би трябва да предложи на посланика да го подържи в избата. – „Докато се махна от тази планета...“

Балната зала бе с високо остъклен таван. Изящното помещение изглеждаше така, сякаш гласовете трябваше да отекват като в пещера, ала бе странно тихо за огромния брой хора, които можеха да се поберат на различните му равнища. Някъде трябваше да има звукопоглъщатели.

Майлс можеше да се обзаложи, че са скрити и заглушители, ако човек знаеше къде да застане. За всеки случай обърна внимание къде стоят посланиците на Бараяр и Тау Кит. Да, дори движението на устните им изглеждаше някак замъглено. Естествено, скоро предстояха преговори за подновяване на договора за право на преминаване през пространството на Тау Кит.

Майлс и неговата събеседница се насочиха към фонтана – архитектурния център на залата. В тъмните води на басейнчето плуваха червено-златисти рибки.

Майлс се напрегна, после се насили да се отпусне. Към него се приближаваше млад мъж в черна сетаганданска униформа – лицето му беше боядисано в жълто-черно, отличителен знак на гем-лейтенант. Мъжът се усмихна и двамата сдържано си кимнаха.

– Добре дошли на Земята, лорд Воркосиган – каза сетаганданецът. – На официално посещение ли сте, или на галактическа обиколка?

– По малко от двете – сви рамене Майлс. – Назначиха ме в посолството с... хм, образователна цел. Но ми се струва, че нямам честта да ви познавам. – Познаваше го, разбира се – още в началото му бяха посочили двамата униформени сетагандинци, както и двамата цивилни, плюс други трима, за които се подозираше, че са техни тайни агенти.

– Гем-лейтенант Табор, военен аташе в сетаганданското посолство – любезно се представи Табор. – За дълго ли ще останете, милорд?

– Едва ли. А вие?

– Знаете ли, в свободното си време се занимавам с бонзай. Казват, че древните японци работели по едно-единствено дърво в продължение на цели сто години. А може само да са казвали така, нали?

Майлс си помисли, че сетаганданецът се шегува, но лицето на лейтенанта продължаваше да е абсолютно безизразно. Може би се боеше да не повреди боята си.

Висок смях привлече вниманието им към отсрещната страна на фонтана. Иван Ворпатрил стоеше облегнат на хромираните перила, свел тъмната си глава към русо момиче с розово-сребриста дреха, която сякаш се носеше във въздуха. Изкусно небрежно фризираните ѝ златисти коси се спускаха като водопад върху бялото ѝ рамо. Тя оживено жестикулираше и ноктите ѝ проблясваха в сребристорозово.

Табор тихо изсъска, поклони се над ръката на старицата, заобиколи фонтана и зае позиция до Иван – но кой знае защо, Майлс реши, че в момента гем-лейтенантът не се интересува от военни тайни. Нищо чудно, че не прояви особено любопитство към Майлс. Настъплението на

Табор към блондинката обаче беше прекъснато от сетаганданския посланик, който му даде знак и той неохотно го последва навън.

– Лорд Ворпатрил е изключително мил младеж – рече съпругата на лорд-кмета. – Всички го обичаме. Жената на посланика ми каза, че двамата сте роднини, вярно ли е? – Тя въпросително го погледна.

– Братовчеди сме – поясни Майлс. – Хм... коя е младата дама с него?

Старицата гордо се усмихна и каза:

– Дъщеря ми Силвет.

Дъщерята, разбира се. Посланикът и съпругата му имаха типично бараярско отношение към нюансите на социалния статус. Като наследник на извънредно знатен род и син на премиер-министъра граф Воркосиган, Майлс заемаше по-високо обществено положение от Иван. Което означаваше – о, Господи! – че е обречен. Никога нямаше да може да се откопчи от стариците, докато Иван – Иван щеше да се забавлява с всички дъщери...

– Прекрасна двойка – изсумтя Майлс.

– Наистина. Точно какви братовчеди сте, лорд Воркосиган?

– Моля? А, ние с Иван, да. Бабите ни са сестри. Моята баба е най-голямата дъщеря на принц Ксав Ворбара, бабата на Иван – най-малката.

– Принцеси? Колко романтично!

Майлс подробно разказа как баба му, брат ѝ и повечето им деца загинали по време на ужасното управление на лудия император Юри. Да, за съпругата на кмета тази история можеше да е страшна, дори нещо повече – романтична. Но той се съмняваше, че старицата е способна да схване действителния смисъл на идиотската жестокост на Юри, чиито последствия измъчваха Бараяр до ден днешен.

– Лорд Ворпатрил има ли замък? – лукаво попита тя.

– А, не. Майка му, леля ми Ворпатрил... – „която е истинска социална баракуда и жива ще те изяде“, – има прекрасен апартамент в столицата Ворбар Султана. – Майлс замълча за миг. – Някога имахме замък. Но в края на Изолацията беше изгорен до основи.

– Разрушен замък? Това е почти същото.

– Адски беше живописен – увери я той.

Някой бе оставил върху парапета на фонтана чиния с остатъци от ордьовър. Майлс взе рулото, започна да къса парченца и да храни златните рибки.

Една от тях не се издигна към примамката и остана на дъното. Колко интересно! Златна рибка, която не яде – виж, това беше решение на

проблема с преброяването на рибите. Тя можеше да е дяволско изобретение на сетаганданците и люспите ѝ лъщяха като златни, защото може би наистина бяха такива.

Можеше да я извади навън с котешки скок, да я стъпче с механично хрущене и електрическо бръмчене, после да я вдигне във въздуха с триумфален вик: „С помощта на интелигентността и бързите си рефлексии открих шпионина сред вас!“

Но ако грешеше – олеле! Под крака му щеше да се разнесе отвратителен звук на размазана плът, старицата ужасено щеше да отскочи и синът на бараярския премиер мигновено щеше да си създаде репутация на младеж със сериозни емоционални проблеми... Майлс си представи как извиква на смаяната жена: „Трябва да видиш какво правя с котетата!“

Голямата златна рибка най-после лениво се издигна на повърхността и лапна едно от парченцата, като хвърли пръски към лъснатите му бутуши. „Благодаря ти, рибке – помисли си той. – Спасявах ме от ужасно излагане.“ Разбира се, ако наистина бяха добри, сетаганданските майстори можеше да са създали механична риба, която наистина да яде и да...

Съпругата на кмета току-що му бе задала нов въпрос за Иван, но в унеса си Майлс не успя да го чуе докрай.

– Да, много жалко за болестта му – измърмори той и се приготви за монолог, описващ гените на Иван, увредени от радиацията след Първата сетаганданска война, и лудия император Юри, но в този момент комуникаторът в джоба му сигнализира.

– Извинете ме, госпожо. Викат ме. – „Бог да те благослови, Ели“ – помисли си Майлс, докато се отдалечаваше от старицата, за да намери някое тихо кътче. Наоколо не се виждаха сетаганданци. Откри свободна ниша на второто равнище.

– Да, командир Куин?

– Майлс, слава Богу. – Говореше припряно. – Изглежда, имаме извънредна ситуация и ти си най-близо от всички офицери на „Дендари“.

– Каква ситуация? – Обикновено Ели не беше склонна към панически преувеличения. Стомахът му нервно се сви.

– Не успях да науча достоверни подробности, но изглежда, че четирима-петима наши войници в отпуска в Лондон са се барикадирани в някакъв магазин и държат заложник. Вържени са.

– Нашите или полицията?

– За съжаление, и двете страни. Полицейският командир, с когото разговарях, очевидно е готов да лее кръв. Съвсем скоро.

– По дяволите! Какво е станало?

– Проклета да съм, ако зная. В момента съм в орбита и се готвя за спускане, но докато стигна дотам, ще минат четирийсет и пет минути, дори час. Тънг е на два часа път. Но мисля, че ти можеш да стигнеш за десетина минути. Ето, пращам ти адреса.

– Как са успели да слязат на планетата с оръжие?

– Основателен въпрос, но се боя, че ще трябва да изчакаме с отговора. Ще откриеш ли мястото?

Майлс погледна адреса на екрана.

– Да, струва ми се. Ще те чакам там. – По някакъв начин...

– Ясно. Край на връзката.

ГЛАВА 3

Майлс прибра комуникатора в джоба си и се огледа. Приемът беше в разгара си. Присъстваха стотина души, облечени в ослепително разнообразни земянитски и галактически дрехи, както и в униформи на различни чужди армии. Неколцина от първите гости вече си тръгнаха и техните бараярски придружители ги превеждаха през охраната. Сетаганданците, изглежда, наистина си бяха отишли заедно със своите приятели. Трябваше да използва момента и да се измъкне незабелязано.

Иван все още бърбеше край фонтана с красивото момиче. Майлс безмилостно го прекъсна.

– След пет минути те чакам на главния изход.

– Какво?

– Спешно е. По-късно ще ти обясня.

– Какво толкова... – започна Иван, но Майлс вече излизаше от залата и се насочваше към задните асансьори. Трябваше да се насили да не се затича.

В стаята си се съблече, събу си ботушите и се хвърли към гардероба, откъдето извади черната тениска и сивите панталони на униформата си от „Дендари““. Бараярските ботуши водеха произхода си от кавалерийската традиция, докато кубинките на „Дендари““ се бяха развили от снаряжението на пехотинците. Ако човек яздеше, бараярските бяха по-практични, макар че никога не бе успявал да го обясни на Ели. Трябваша й само два часа на седлото в пресечена местност, за да ожули прасците си до кръв – това щеше да я убеди. Ала тук нямаше коне.

Той закопча сиво-бялата си куртка и се втурна обратно към асансьора. Долу спря, поправи униформата си, вирна брадичка и дълбоко си пое дъх. Ако дишаше тежко, незабавно щеше да привлече вниманието. Закрачи по друг коридор, който водеше към централния изход. Все още не се виждаха сетаганданци, слава Богу.

Очите на Иван се разшириха. Той се усмихна на блондинката, изви ни се и отведе Майлс до някаква саксия с буино растение, сякаш за да го скрие от поглед.

– Какво става, по дяволите?

– Трябва да ме изведеш оттук. През охраната.

– А, не! Ако те види в тази униформа, Галени жив ще те одере и ще използва кожата ти за изтривалка.

– Нямам време нито да споря, нито да ти обяснявам. Тъкмо затова не се обръщам към Галени. Куин нямаше да ме повика, ако не се нуждаеше от мен. Трябва веднага да тръгна.

– Това означава да се отклониш от служба!

– Не и ако не забележат отсъствието ми. Кажете им... кажете им, че съм се оттеглил в стаята си поради мъчителни болки в костите.

– Пак ли онази твоя остео не знам какво си? Убеден съм, че лекарят на посолството може да ти даде лекарство за...

– Не, не – не повече от обикновено – но поне е нещо действително. Може би ще повярват. Хайде, доведи я. – Майлс посочи с брадичка Силвет, която чакаше Иван с въпросително изражение на прелестното си личице.

– Защо?

– За маскировка. – Майлс се усмихна през зъби и поведе Иван за лакътя към централния изход.

– Много ми е приятно да се запознаем – каза той на Силвет и я хвана под ръка. – Забавлявате ли се? Лондон е прекрасен град...

Двамата със Силвет също бяха прелестна двойка, реши Майлс. На излизане крадешком хвърли поглед към охраната. Войниците забелязваха единствено нея. С малко късмет той щеше да остане само като сиво петно в паметта им.

Момичето озадачено зяпна Иван, ала вече бяха излезли навън.

– Но ти нямаш телохранилел – възрази братовчед му.

– Скоро ще се срещна с Куин.

– Как ще влезеш обратно в посолството?

Майлс се замисли.

– Докато се върна, ще трябва да откриеш някакъв начин.

– Кога ще се върнеш?

– Не зная.

Вниманието на външната охрана беше привлечено от наземна кола, която спря пред посолството. Майлс припряно пресече улицата и се шумгуна във входа на метрото.

Десет минути и две прехвърляния по-късно отново излезе навън и се озова в много по-стара част на града с реновирана архитектура от ХХІІ век. Нямаше нужда да проверява уличните номера, за да забележи целта си. Тълпата, барикадите, мигащите светлини, полицейските гравитокари, пожарникарите, линейките...

– Проклятие – изруга той и после прибави с бетанския акцент на адмирал Нейсмит: – Мамка му...

Предполагаше, че полицейският командир е мъжът с високоговорителя, а не някой от шестимата в бронирани жилетки и с плазмени пушки. Той си проби път през тълпата и прескочи барикадата.

– Вие ли сте старшият офицер?

Полицаят озадачено се огледа, после сведе глава надолу, сепна се и свъси вежди към униформата на Майлс.

– Да не сте от онези психопати?

Майлс се олюля назад на пети, като се чудеше как да му отговори. Трябваше да потисне и трите си първоначални реакции.

– Аз съм адмирал Нейсмит, главнокомандващ флота на „Свободните наемници от Дендари““. Какво се е случило? – Той замълча за миг, бавно протегна показалец и побутна нагоре дулото на плазмената пушка, насочена към него от някаква жена в бронирана жилетка. – Моля ви, аз съм на ваша страна. – Тя недоверчиво го стрелна с поглед през визьора на шлема си, но полицейският началник е кимна и жената отстъпи назад.

– Опит за грабеж – отвърна полицаят. – Когато продавачката се опитала да им попречи, те я нападнали.

– Грабеж ли? – попита Майлс. – Извинете ме, но това е абсурд. Мислех, че всички разплащания тук се извършват по електронен път. Какви пари са можели да ограбят? Трябва да има някакво недоразумение.

– Не пари – поясни полицаят. – Стока.

С периферното си зрение Майлс забеляза, че в магазина се продава алкохол. Витрината бе разбита. Той сподави лошото си предчувствие и продължи с бодър глас:

– Така или иначе, не разбирам този маскарад със смъртоносни оръжия заради някакъв обикновен обир на магазин. Не преигравате ли малко? Къде са ви зашеметителите?

– Взели са заложница – мрачно отвърна полицаят.

– И какво от това? Зашеметете всички вътре, Господ ще познае своите.

Полицейският командир го стрелна със странен поглед. Не познаваше собствената си история, предположи Майлс – тези думи бяха изречени съвсем близо до Англия, за Бога.

– Твърдят, че са заложили взривно устройство и че целият квартал щял да избухне в пламъци. – Полицаят замълча за миг. – Възможно ли е?

Майлс също се замисли.

– Успяхте ли да идентифицирате някого?

– Не.

– Как се свързвате с тях?

– По комуникатора. Поне допреди малко – изглежда, преди няколко минути са го унищожили.

– Разбира се, ще платим щетите – зададено рече Майлс.

– И не само тях ще платите – изръмжа полицаят.

– Хм... – С периферното си зрение Майлс видя, че на улицата се спуска гравитокар с надпис „ЕВРОНЮЗ НЕТУЪРК“. – Мисля, че е време да сложим край на тази история.

И закрачи към магазина.

– Какво ще правите? – попита полицаят.

– Ще ги арестувам. И ще ги изправа пред военен съд за изнасяне на оръжие от кораба.

– Сам ли? Ще ви убият. Пияни са до козирката.

– Едва ли. Ако войниците ми искаха да ме застрелят, досега са имали много по-добри възможности.

Полицейският командир се намръщи, но не го спря.

Автоматичните врати не работеха. Майлс озадачено постоя пред непрозрачното стъкло, после удари по него с юмрук. Нещо отзад се раздвижи. След продължителна пауза вратите се открянаха. Той се завъртя настрана и се шумгна вътре. Мъжът, който му беше отворил, затръшна вратата и спусна металното резе.

В магазина цареше неописуем хаос. Във въздуха се носеха алкохолни пари от разбити бутилки. „Можеш да се напиеш дори като дишаш...“ Подгизналият килим под краката му жвакаше.

Майлс се огледа, за да определи кого първо да убие. И едва сега забеляза, че онзи, който беше отключил вратата, е само по бельо.

– Адмирал Нейсмит – промълви той, с олюляване застана мирно и отдаде чест.

– Срещу коя армия се сражаваш, боец? – изръмжа Майлс. Ръцете на мъжа описаха леки вълнообразни движения, сякаш искаше да му обясни с жестове.

Друг войник от „Дендари“ в униформа, седеше на пода, облегал гръб на една от колоните. Майлс приклезна, за да го изправи на крака или поне на колене. Той се вгледа в лицето му. Малки червени като въглечета очи се впериха в него без следа, че го познават.

– Уф – измърмори Майлс и се изправи. Съзнанието на този човек очевидно се рееше някъде из пространство-времето.

– Кой се интересува? – разнесе се дрезгав глас от пода зад щанда на витрината, една от малкото, които бяха останали непокътнати. – Кой се интересува, по дяволите?

„О, тук били най-добрите и най-храбрите, нали така?“ – кисело си помисли Майлс. Иззад ъгъла на щанда се появи изправен мъж.

– Невъзможно, той пак изчезна...

Най-после някой, когото да познава по име. При това отлично.

– А, редник Данио. Радвам се да те видя.

Данио отдаде някакво подобие на чест и се извиси над Майлс. В мощната му ръка заплашително висеше стар пистолет с ръкохватка, покрита с резки.

– Това ли е смъртоносното оръжие, което ме повикаха да взема? Останах с впечатлението, че сте смъкнали тук половината ни арсенал.

– Съвсем не, господин адмирал! – отвърна Данио. – Щеше да е в нарушение на устава. – Той нежно потупа пистолета си. – Моя лична собственост. Защото човек никога не знае. Навсякъде има откачалки.

– Носите ли някакви други оръжия?

– Ялен има нож.

Майлс сподави преждевременното си облекчение. Ако тези идиоти бяха тук сами, може би нямаше да се наложи „Свободните наемници от Дендари“ официално да им опират пешкира.

– Известно ли ти е, че носенето на оръжие на тази планета е престъпление?

Данио се замисли и накрая отвърна:

– Страхливци.

– И все пак – твърдо заяви Майлс, – ще трябва да го събера и да го върна на флагманския кораб. – Той надзърна зад щанда. Онзи на пода – навярно Ялен – лежеше, стиснал в ръка стоманено острие, с което можеше да разфосова цял бик, ако разбира се, срещнеше такъв по лондонските улици и въздушни пътища. Майлс го посочи с пръст и каза: – Донеси ми ножа, редник.

Данио измъкна оръжието от пръстите на другаря си.

– Неее... – измуча пияният.

След като взе и двете оръжия, Майлс задиша по-леко.

– А сега, Данио – бързо, защото ония навън започват да стават нервни – разкажи ми какво се е случило тук.

– Ами, господин адмирал, ние си направихме купон. Бяхме взели под наем стая. – Той посочи с брадичка към полуголия мъж. – Свърши ни пиячката и дойдохме тука за още, щото беше наблизно. Взехме си

каквото ни трябваше, ама оная кучка не щеше да ни приеме кредитите!

– Оная кучка?... – Майлс се огледа и прекрачи обезоръжения Ялен. „О, Господи...“ Продавачката, пълна жена на средна възраст, лежеше по хълбок на пода в отсрещния край на щанда. Устата ѝ бе запушена, а ръцете и краката ѝ бяха завързани с усуканите панталони и куртка на голия.

Той извади ножа от колана си и се запъти към нея. Жената нададе истерични гърлени звуци.

– Ако бях на ваше място, нямаше да я освободя – предупредително каза войникът. – Вдига адски много шум.

Майлс спря и се втренчи в продавачката. Сивата ѝ коса беше чорлава и стърчеше във всички посоки, освен там, където бе полепнала по челото и тила ѝ от пот. Измъчените ѝ очи се подбелиха и тя изгуби съзнание.

– Хм. – Майлс временно върна ножа на мястото му. Най-после прочете името на войника от униформата му и направи нежелана мислена връзка. – Ксаверия. Да. Сега си те спомням. Добре се справи на Дагула. – Ксаверия се изпъчи.

Проклятие. Толкова за първоначалните му намерения да предаде всички на местните власти и да се моли все още да са в затвора, когато флотът напуска орбита. Дали не можеше по някакъв начин да отдели Ксаверия от недостойните му другари? Уви, като че ли всички бяха в купа.

– Значи не искала да приеме кредитите ви. Продължи ти, Ксаверия – какво се случи после?

– Хм... бяха разменени обиди, господин адмирал.

– И?

– И положението стана изнервено. Разхвърчаха се бутилки, после дойдоха ченгетата. И тя си изяде боя. – Той предпазливо хвърли поглед към Данио.

Майлс обмисли отсъствието на действащи лица в речта на Ксаверия.

– И?

– И пристигна полицията. Казахме им, че ако се опитат да влязат, ще вдигнем всичко във въздуха.

– Наистина ли сте в състояние да изпълните тази заплаха, редник Ксаверия?

– Не, господин адмирал. Само блъфирахме. Опитах се да измисля... хм... как бихте постъпили вие в такава ситуация, господин адмирал.

„Прекалено е наблюдателен. Даже когато е пиян“ – сухо си помисли Майлс, въздъхна и прокара пръсти през косата си.

– Защо продавачката не искаше да приеме кредитите ви? Не са ли от земянитските универсали, които получихте на космодрума? Да не сте се опитали да използвате онези, които са ви останали от Махата Соларис?

– Не, господин адмирал. – Ксаверия извади картата си за доказателство. Изглеждаше нормална. Майлс се завъртя, за да я провери на комуникационния пулт на щанда, ала откри, че някой го е прострелял. Куршумът беше попаднал точно в средата на холовидеооплочата. Той прибави цената му към сметката в главата си и потръпна.

– Всъщност – Ксаверия се прокашля – я върна машината, господин адмирал.

– Не би трябвало, освен ако... – „Освен ако има проблем с главната сметка“ – довърши Майлс наум. Стомахът му още повече се сви. – Ще проверя – обеща той. – Междувременно трябва да ви измъкнем оттук, без местните ченгета да ви избият.

Данио възбудено кимна към пистолета в ръката на Майлс.

– Можем да си проправим път с оръжие. Да избягаме до най-близкия вход на метрото.

За миг Майлс си представи как разстрелва Данио със собствения му пистолет. Спаси го единствено мисълта, че откатът може да строши костите на ръката му. Беше счупил дясната си китка на Дагула и все още си спомняше ужасните болки.

– Не, Данио – най-последно възвърнал дар слово, отвърна той. – Ще излезем кротко – съвсем кротко – през вратата и ще се предадем.

– Но „Дендари“ никога не се предават – възрази Ксаверия.

– Сега не сме на война – търпеливо каза Майлс. – Това е магазин за алкохол. Или поне преди е бил. Нещо повече, този магазин дори не е наш. – „Макар че несъмнено ще бъде принуден да го купя.“ – Не мислете за лондонските полицаи като за врагове, а като за най-скъпи приятели. Наистина са такива. Защото – той ледено изгледа Ксаверия, – докато не свършат с вас, не мога да започна аз.

– О! – Войникът най-последно се укроти и докосна другаря си по ръката. – Да. Може би... може би е най-добре да оставим адмирала да ни отведе вкъщи, а, Данио?

Ксаверия изправи на крака бившия притежател на ножа. След кратък размисъл Майлс тихо се приближи до седящия до колоната мъж, извади джобния си зашеметител и изстреля слаб заряд в основата на тила

му. Червеноокият се строполи настрани. Майлс се надяваше, че пияният няма да изпадне в травматичен шок. Бог знае какъв коктейл от химикали беше погълнал – очевидно не ставаше дума само за алкохол.

– Ти го хвани за главата – нареди на Данио той, – а ти, Ялен – за краката. – По този начин едновременно връзваше ръцете и на тримата. – Ксаверия, отвори вратата, постави си дланите на тила и без да тичаш, тръгни напред. Данио, ти го следвай. Това е заповед.

– Ще ми се тук да бяха и останалите от „Дендари“ – промърмори Данио.

– В момента не се нуждаеш от войска, а от специалист по земяните-ко право – отвърна Майлс, погледна към Ксаверия и въздъхна. – Ще ви пратя адвокат.

– Благодаря ви, господин адмирал – каза редникът и мрачно закрачи напред. Като скърцаше със зъби, Майлс тръгна най-отзад.

Слънчевите лъчи на улицата го накараха да стисне клепачи. Малкият му патрул се предаде на очакващите ги полицаи. Данио не оказа съпротива, когато започнаха да го претърсват, но Майлс се отпусна едва когато видя, че ги отвеждат. Полицейският командир се приближи към него и понечи да каже нещо.

Откъм вратата на магазина се разнесе тих пукот. Сини езици облизаха тротоара.

Майлс извика и бясно се втурна натам, дълбоко си пое дъх и го задържа. Вмъкна се в горещия мрак и заобиколи щанда. Подгизналият от алкохол килим гореше и от него се издигаше задушлив дим. Огънят напредваше към завързаната жена на пода и след миг косата ѝ щеше да се превърне в ужасен ореол...

Той се наведе, прехвърли я през рамо и с пъшкане се изправи. Можеше да се закълне, че усеща как костите му се огъват. Продавачката безпомощно подритваше.

Майлс със залитане се насочи към изхода, който сияеше като отвор на тунел, като порта към живота. Белите му дробове пулсираха и се напругаха да поемат кислород, но той здраво стискаше устни. Бяха изтекли единайсет секунди.

На дванайсетата помещението зад него проблесна и изрева. Майлс и товарът му се строполиха на тротоара и се претърколиха настрани. Пламъци облизваха дрехите им. Някъде в далечината крещяха хора. Материята на униформата му нямаше нито да се стопи, нито да изгори, но летливите течности по нея прихванаха огъня. Ефектът беше изключително зрелищен. Ала ролята на нещастната продавачка...

Той се задави от пяната, с която ги обля притекляят се на помощ пожарникар. Трябваше да е чакал в готовност през цялото време. Уплашена наглед полицайка тревожно стискаше плазмената си пушка. Пяната приличаше на бирена, само че не бе толкова вкусна – Майлс се изплю и за миг задъхано се отпусна на земята. „Господи, колко е хубав въздухът!“

– Бомба! – извика полицейският командир.

Майлс се претърколи по гръб и погледна нагоре към синьото небе. По някакво чудо очите му бяха останали незасегнати от пожара.

– Не – тъжно отвърна той. – Бренди. Огромни количества страшно скъпо бренди. И евтино уиски. Навярно се е възпламенило от късо съединение в комуникационния пулт.

Майлс се отдръпна от пътя на пожарникарите, които тичаха към магазина. Един от тях му помогна да се изправи и го отведе от пламтящата сграда. Той се закова на място, когато забеляза човек, насочил към него уред, напомнящ на микровълново оръдие. Въпреки прилива на адреналин обаче, Майлс не реагира. Непознатият му говореше нещо. Той запремигва и успя да разпознае в микровълновото оръдие холовидеокамера.

Искаше му се наистина да е микровълново оръдие...

Най-после освободена, продавачката го сочеше и истерично крещеше. За човек, току-що спасен от ужасна смърт, не изглеждаше много благодарна. Холокамерата се завъртя към нея за миг, докато я отвеждаха към линейката. Майлс се надяваше, че ще ѝ дадат успокоително. Представи си я как се прибира вкъщи при семейството си... „Как беше днес в магазина, скъпа?“ Зачуди се дали жената ще приеме пари, за да мълчи, и колко ли трябва да ѝ даде.

Пари, о, Господи...

– Майлс! – сепна го гласът на Ели Куин. – Всичко под контрол ли е?

По пътя с метрото до лондонския космодрум всички го зяпаха. Докато Ели купуваше билети, той се погледна в огледалната стена и не се изненада. Лъскавият лорд Воркосиган, когото бе видял в огледалото преди приема в посолството, се беше преобразил във върколак, в отвратително дребно чудовище. По опърлената му, мокра, раздърпана униформа бавно съхнеха парцали пяна. Лицето му бе омазано със сажди, гласът му беше прегракнал, очите му бяха зачервени от дима. Смърдеше

на пушек, пот и особено на алкохол. В крайна сметка нали се беше въргала в бренди. Хората наоколо го избягваха. Полицаите, слава Богу, му бяха взели ножа и пистолета като веществени доказателства. Всяко зло за добро – сега двамата с Ели бяха съвсем сами в единия край на мотрисата.

Майлс с пъшкане се отпусна на седалката.

– Страхотна телохранителка – каза той. – Защо не ме спаси от онази репортерка?

– Тя не се опитваше да те застреля. Освен това тъкмо бях пристигнала. Не можех да ѝ обясня какво се е случило.

– Но си много по-фотогенична. Щеше да е от полза за имиджа на „Дендари“.

– Пред холокамера ми се връзва езикът. Но ти се държеше съвсем спокойно.

– Опитах се да омаловажа цялата история. „Момчетата си остават момчета“ – подсмива се адмирал Нейсмит на фона на своята войска, която опожарява Лондон...

Ели се усмихна.

– Освен това те не се интересуваха от мен. Аз не бях героят, който се е втурнал в горяща сграда – за Бога, когато изскочи от пламъците...

– Видя ли този момент? – Майлс се поободри. – Добре ли изглеждаше отстрани? Как мислиш, дали това ще компенсира стореното от Данио и неговата весела групичка в очите на нашите домакини?

– Изглеждаше страховито. – Тя потръпна. – Изненадана съм, че не пострада по-сериозно.

Майлс повдигна опърлените си вежди и скри покритата си с мехури лява длан под дясната си мишница.

– Нищо работа. Нали бях с предпазно облекло.

– Не зная. Честно казано, ужасно ме е страх от огън, откакто... – Ели вдигна ръка към лицето си.

– Това е напълно естествено. Действах съвсем инстинктивно. Когато мозъкът ми най-после пое контрол над тялото ми, всичко беше свършило. Виждал съм огън в сраженията. Съзнавах само, че трябва да бързам, защото щом достигне определена точка, огънят започва да се разпространява адски бързо.

Майлс не сподели с нея тревогите си, свързани с онова проклето интервю. Вече бе прекалено късно, макар че във въображението си виждаше как „Дендари“ атакуват „Евронюз Нетуърк“, за да унищожат видеодиска. Може би щеше да избухне война, да катастрофира совалка

или член на правителството да се замеси в секс-скандал и цялата история с магазина да потъне сред другите новини. Освен това сетаганданците със сигурност вече знаеха, че адмирал Нейсмит се е появил на Земята. Съвсем скоро отново щеше да се превърне в лорд Воркосиган, навярно този път завинаги.

Майлс излезе от метрото, като се държеше за кръста.

– Костите ли? – загрижено попита Ели.

– Не съм сигурен. – Той закуцука до нея. – Мускулни спазми – онази жена май беше по-дебела, отколкото си мислех. Адреналинът заблуждава човек...

Болките му не бяха преминали, когато малката им совалка стигна на „Триумф“, флагманския кораб на „Дендари“ . Ели настоя да се отбият в лазарета.

– Разтеглени мускули – след като го прегледа, заяви корабната лекарка. – Трябва да останете на легло една седмица.

Майлс обеща и си тръгна, понесъл в бинтованата си ръка пакетче с хапчета. Беше убеден, че диагнозата е вярна, защото на борда на собствения му кораб болките започваха да заглъхват. Усещаше, че напрежението в тила му най-после се отпуска, и се надяваше да продължи така и надолу по целия му гръб. Адреналинът му също спадаше – трябваше да побърза и да свърши работата си тук, докато все още можеше едновременно да върви и да говори.

Той изпъна куртката си, безрезултатно се опита да почисти белите петна от пяна и вирна брадичка преди да влезе в каютата на счетоводителката си. Според корабното време бе вечер, но тя все още се намираше на работното си място. Вики Боун беше прецизна набита жена на средна възраст с успокояващо провлечен говор.

– О, господин адмирал! – възкликна тя. – Успяхте ли да преведете кредитите... – После втренчи очи в него. – Мили Боже, какво се е случило с вас? – След което си спомни устава и отдаде чест.

– Тъкмо това съм дошъл да проверя, лейтенант Боун. – Майлс закачи втори стол за скобите на пода и го възседна с лице към облегалката. – Струва ми се, вчера докладвахте, че сме преустановили всички поръчки на провизии, които не са от първа необходимост, и че сметките ни на Земята са под контрол.

– Временно под контрол – поправи го тя. – Преди две седмици ми казахте, че след десет дни ще получим нов кредит. Опитах се да отложя колкото може повече плащания за след това. Преди четири дни ми обещахте, че след още десет дни...

– Най-малко – мрачно потвърди Майлс.

– Отново отложих всичко възможно, но се наложи да платим някои сметки, за да продължим кредита си с още една седмица. След Махата Соларис резервните ни фондове започнаха опасно да намаляват.

Майлс уморено прокара показалец по облегалката.

– Да, навярно трябваше да продължим направо за Тау Кит. – Вече бе прекалено късно. Само да можеше директно да се свърже с щаба на Сектор П...

– Така или иначе, щеше да се наложи да оставим три четвърти от флота на Земята, господин адмирал.

– А аз не исках да се делим, зная. Ако останем тук още дълго, никой от нас няма да е в състояние да си тръгне – финансова черна дупка... Вижте, проверете в компютъра си и ми кажете какво се е случило с кредитната сметка на персонала към шестнайсет часа лондонско време.

– Хм? – На холовидеопулта ѝ заиграха тайнствени пъстроцветни графики. – О, Божичко! Не би трябвало. Къде са отишли парите? А, директен запор. Това обяснява всичко.

– Обяснете го и на мен – нареди Майлс.

Тя се завъртя към него.

– Ами, щом флотът прекалено дълго се задържи на едно място, където изобщо има финансова мрежа, ние влагаме средствата си.

– Нима?

– Разбира се. Всички налични пари се използват за краткосрочни инвестиции. Така че кредитните ни сметки са сведени до задължителния минимум. Когато предстои някакво плащане, аз прехвърлям от инвестиционната в кредитната сметка точно колкото е нужно.

– Хм, струва ли си риска?

– Риск ли? Това е нещо съвсем тривиално! Миналата седмица спечелихме от лихви и дивиденди над четири хиляди галактически федерални кредита.

– Аха – отвърна Майлс. За миг му се прииска да се откаже от войната и да започне да играе на стоковата борса. Акционерно дружество „Свободните наемници от Дендари“? Уви, императорът сигурно има ше какво да каже по този въпрос...

– Но тези идиоти – лейтенант Боун посочи схематичното изображение, представящо нейната версия на приключенията на Данио – са се опитали да влязат в сметката директно чрез номера ѝ, вместо чрез главното счетоводство на флота, както безброй пъти им е обяснявано. И тъй като в момента кредитната ни сметка е на минимално равнище, банката

я е блокирала. Понякога ми се струва, че говоря на глухи. – На екрана се появиха нови графики. – Не може да продължава така, господин адмирал! В момента инвестиционната сметка е празна, така че не получаваме никакви лихви. Не съм сигурна, че ще издържим още шест дни. А ако кредитите не бъдат преведени дотогава... – тя разпери ръце, – флотът на „Дендари“ ще започне кораб по кораб да преминава в ръцете на кредиторите ни!

– О! – Майлс заразтрива тила си. Надеждите му не се оправдаваха – главоболието не отслабваше. – Не можете ли по някакъв начин да прехвърляте сумите от сметка на сметка, за да създадете... хм, виртуални пари? Поне временно?

– Виртуални пари ли? – Счетоводителката с отвращение сви устни.

– За да спасим флота. Точно като в битка. Наемническо счетоводство... – Той стисна ръце между коленете си и умолително й се усмихна. – Разбира се, ако това надхвърля способностите ви...

Ноздрите й се разшириха.

– Не, естествено. Но онова, за което говорите, се отнася най-вече за часовите разлики. Финансовата мрежа на Земята е напълно интегрирана и няма никакви часови разлики, освен ако не желаете да действате на междוזвездно равнище. Ще ви кажа обаче как би могло да се получи... Е, може и да не стане...

– Какво?

– Идете в някоя голяма банка и изтеглете краткосрочен заем срещу сериозен залог. – Лейтенант Боун плъзна поглед към стените на „Триумф“ и показа колко сериозен залог има предвид. – Можем да скрием от тях някои други гаранции, както и степента на амортизирането им, да не споменавам за това какво притежаваме ние и кое е на капитаните собственици – но поне ще получим истински пари.

А какво щеше да каже комодор Тънг, когато научеше, че Майлс е заложил флагманския си кораб? Но Тънг го нямаше. Тънг беше в отпуск. Докато се върнеше, всичко можеше да е свършило.

– Ще се наложи да поискаме два-три пъти повече от действително необходимата ни сума, за да сме сигурни, че ще ни отпуснат достатъчно – продължи лейтенант Боун. – Като шеф на компанията, ще трябва да се подпишете вие.

Щеше да се подпише адмирал Нейсмит, помисли си Майлс. Човек, който съществуваше само виртуално. Ала това нямаше да е известно на нито една земянска банка. Флотът на „Дендари“ убедително потвърждаваше самоличността му. Това навярно щеше да е най-безопасният

ход през целия му живот.

– Добре, придвижете въпроса, лейтенант Боун. Хм... използвайте „Триумф“, той е най-едрата ни собственост.

Тя кимна и изправи рамене, възвърнала част от обичайната си ведрина.

– Слушам, господин адмирал.

Майлс въздъхна и с мъка се изправи. Изобщо не биваше да сяда – уморените му мускули бяха започнали да се схващат. Докато минаваше покрай счетоводителката, ноздрите ѝ потръпнаха. Навярно трябваше да отдели няколко минути за лична хигиена. Когато се върнеше в посолството, щеше да му е достатъчно трудно да обясни изчезването си. Нямаше нужда да го разпитват и за странния му вид. На излизане чу лейтенант Боун неодобрително да мърмори на пулта си:

– Виртуални пари! Мили Боже!

ГЛАВА 4

Докато си вземе душ и си облече чиста униформа, хапчетата вече му бяха подействали и Майлс не изпитваше никаква болка. Докато си слагаше афтьршейв и завързваше не съвсем уставно черно копринено шалче на шията си, той откри, че си свирука, и реши следващия път да намали дозата наполовина. Чувстваше се прекалено добре.

Жалко, че нямаше и барета, която да носи килната настрани. Можеше да нареди да я включат в униформата на „Дендари“⁴. Тънг навярно щеше да се съгласи – според него красивата униформа помагала за набиране на войници и за повдигане на бойния дух. Майлс не беше съвсем сигурен дали това не води само до набиране на хора, които искат да се перчат с униформата си. Редник Данио сигурно щеше да хареса баретата... Той потисна тези мисли.

Ели Куин търпеливо го чакаше на изход номер шест. Щом го видя, тя изящно се обърна и влезе в совалката с думите:

– Най-добре да побързаме. Колко време смяташ, че може да прикрива отсъствието ти братовчед ти?

– Подозирам, че това вече е изгубена кауза – отвърна Майлс, докато закопчаваше предпазния си колан. Ели зае пилотската седалка. Малката совалка плавно се отдели от флагманския кораб и започна да се спуска към планетата.

Майлс мрачно се замисли за вероятния прием, който щяха да му окажат в посолството. Най-малкото, което можеше да очаква, бе да го поставят под домашен арест в стаята му. А на Земята беше настъпила топла лятна вечер и до него седеше прелестна жена. Бе едва – той си погледна часовника – 23:00. Нощта тъкмо започваше. Животът в Лондон никога не спираще. Кой знае защо, настроението му се подобри.

Ала какво можеха да направят? Алкохолът беше изключен – Бог знаеше какво щеше да се случи, ако прибавеше дори само една капчица към изпитите до този момент лекарства. С неговата специфична физиология, това със сигурност нямаше да подобри координацията му. Да идат на представление? Така щяха за дълго да останат на едно място – лоша идея от гледна точка на безопасността му. Трябваше да измисли нещо, което да ги държи в постоянно движение.

По дяволите сетаганданците! Проклет да бъде, ако се превърнеш в заложник на страха си. Адмирал Нейсмит щеше да си позволи едно

последно удоволствие преди да го натикат в стаята му. Под тях заблестяха светлините на космодрума, протегнаха се нагоре и ги притеглиха към себе си. Докато влизаха във взетия под наем хангар (140 галактически федерала на ден), където ги очакваше часовият от „Дендари“, Майлс предложи:

– Ели, хайде да идем... хайде да идем да погледаме витрините.

И ето че се озоваха в лъскав покрит базар. На богатите клиенти се предлагаша не само земянски, но и галактически стоки. Клиентите също бяха облечени по последна дума на модата. Тази година се носеха пера, изкуствена коприна и кожа – възраждане на примитивните материали от миналото. А Земята имаше толкова много минало за възраждане! Особено привлече погледа му млада жена в... в ацтекско-викингски костюм, предположи Майлс, хванала под ръка млад мъж с боти от XXIV век. Навярно, в края на краищата, баретата на „Дендари“ нямаше да изглежда прекалено архаична.

Ели, тъжно отбеляза той, не се наслаждаваше на разходката. Вниманието ѝ към минаващите бе свързано повече с търсене на скрити оръжия и внезапни движения. Но накрая заинтригувана спря пред магазин с дискретен надпис „КУЛТИВИРАНИ КОЖИ: КЛОН НА ГАЛАКТЕК БАЙОИНДЖИНИЪРИНГ“. Майлс я въведе вътре.

Просторното помещение беше пропорционално на цените. Палта от лисици, килими от бели тигри, якета от изчезнали леопарди, лъскави мънистени чанти, обувки и колани от змийска кожа, черно-бели жилетки от кожа на макак – по монтиран на стената холовидеомонитор течеше постоянна програма, обясняваща, че кожата не е от убити животни, а е култивирана в експерименталните цистерни на „ГалакТек Р & Д“. Предлагали се деветнайсет изчезнали вида в естествени цветове. За следващия сезон се предвиждали дълги палта от носорог и бяла лисица в пастелни тонове. Ели зарови ръце в гънките на нещо, което приличаше на експлодирала персийска котка.

– Скубе ли се? – попита Майлс.

– Не, разбира се – увери ги продавачът. – Култивираните кожи на „ГалакТек“ не се скубят, не избледняват и не се обезцветяват. Освен това са непромокаеми.

Ели погали някаква огромна копринено черна кожа.

– Какво е това? Не е палто...

– О, това е много модерна нова стока – отвърна продавачът. – Последното откритие в областта на биомеханичните системи. Повечето от кожата, които виждате, са обработени по обичайния начин – но това е

жива кожа. Този модел е подходящ за одеяло или килим. Догодина ще произведем нови видове горни дрехи.

– Жива кожа ли? – Тя очаровано повдигна вежди. Продавачът се надигна на пръсти – лицето на Ели оказваше обичайното си въздействие върху непознатите.

– Жива кожа – кимна той, – но без дефектите на живо животно. Нито се скубе, нито яде, нито... – мъжът дискретно се покашля – отделя.

– Почакайте – каза Майлс. – Тогава защо твърдите, че е жива? Откъде получава енергия, щом няма химично разграждане на храна?

– Електромагнитната мрежа в клетъчната структура пасивно събира енергия от околната среда. Холовидео-вълни и така нататък. А ако ви се стори, че се изхажбява, всеки месец можете да я поставяте за няколко минути в микровълновата си фурна.

– Това все пак не означава, че кожата е жива – възрази Майлс.

– Уверявам ви – отвърна продавачът, – това одеяло е получено от смесването на най-фини гени от *felis domesticus*. Освен това имаме бяла персийка и шоколадова сиамка в естествени цветове. Можете да дадете и специална поръчка за всякакви размери.

– И са направили това с котка? – зададено попита Майлс.

– Погалете я – настойчиво предложи на Ели продавачът.

Тя я погали и се засмя.

– Мърка!

– Да. Освен това има програма за термотаксична ориентация – с други думи, гушка се.

Ели се уви с черната кожа и тя се спусна до краката ѝ като кралска мантия.

– Какво ли не измислят? О, Божичко! На човек му се иска да я притисне към кожата си.

– Наистина ли? – скептично измърмори Майлс. Прекрасната кожа на Ели, увита в това косматото одеяло. – Наистина ли? – със съвсем различен тон повтори той, усмихна се и се обърна към продавача. – Ще я вземем.

Ала когато извади кредитната си карта и я погледна, засрамено осъзна, че не може да я използва. Тя принадлежеше на лорд Воркосиган и щеше да го лиши от сегашното му прикритие. Застанала до него, Куин надзърна над рамото му. Той повдигна картата към нея и очите им се срещнаха.

– А... не – съгласи се тя. – Не, не. – И извади портмонето си.

„Първо трябваше да попитам за цената“ – помисли си Майлс,

докато излизаха от магазина с опакованата в изящна сребриста обвивка покупка. Синтетичната хартия, увери ги продавачът, не изисквала въздушни отвори. Е, кожата беше доставила удоволствие на Ели – не биваше да проиграе този шанс само заради своето благоразумие или гордост. Наистина искаше да я зарадва. По-късно щеше да ѝ върне парите.

Но къде можеха да отидат, за да изпитат кожата? Майлс съсредоточено обмисли вариантите, докато излизаха от базара и се насочваха към най-близкия вход на метрото. Не искаше нощта да свършва. Не, отлично знаеше какво иска, просто не знаеше дали може да го получи.

Ели, подозираше той, нямаше представа колко далеч са стигнали фантазиите му. Любовната връзка беше едно, но промяната на кариерата, която възнамеряваше да ѝ предложи – какъв израз само! – щеше да доведе до истински обрат в живота ѝ. Ели обожаваше космоса. Ели изпитваше към планетите цялото презрение на излязла от водата русалка. Ели беше независима държава. Ели бе остров. А той беше идиот и това не можеше да продължава повече, защото щеше да го взриви.

Накрая реши, че се нуждаят от гледка на прочутата земна луна, за предпочитане отразена във вода. За съжаление, в този сектор старата градска река минаваше под земята, канализирана в огромни тръби по време на строителния бум през XXIII век, обрекъл на гибел половината терени, останали незаети от шеметно извисяващи се небостъргачи и запазени исторически сгради. В многомилionen град не се намира лесно тихо, уединено кътче.

„Гробищата са тихи, уединени места, но май не са подходящи за прегръдки...“ През последните седмици ужасните спомени от Дагула бяха избледнели, ала сега неочаквано го връхлетяха в обикновения обществен ескалатор, който се спускаше в метрото. Ели падаше, изтръгната от вцепенените му ръце от страшен вихър – производствен дефект в антигравитационната система – и потъваше в мрака...

– Ох, Майлс! – възкликна Ели. – Пусни ми ръката! Какво има?

– Падаме – задъхано отвърна той.

– Естествено, нали се движим надолу. Добре ли си? Дай да ти видя зениците. – Тя се хвана за странична дръжка и го придърпа към стената, настрани от бързата лента. Лондончани продължиха да се спускат покрай тях. Адът се бе модернизирал, помисли си Майлс, и това беше река-та на изгубените души, клокочеща все по-бързо надолу към някакъв космически канал.

Нейните очи бяха големи и тъмни...

– Зениците ти свиват ли се, или се разширяват, когато получаваш

тези странни реакции към лекарства? – доближила лице на сантиметри от неговото, загрижено попита Ели.

– Какво правят сега?

– Пулсират.

– Добре съм. – Майлс мъчително преглътна. – Лекарката внимателно проверява всичко, което ми дава. Тя ме предупреди, че може малко да ми се вие свят. – Продължаваше да стиска ръката ѝ.

В ескалатора разликата в ръста им бе изчезнала. Главите им се бяха изравнили, макар че носовете на неговите кубинки стърчаха доста над глезените ѝ – дори нямаше нужда да се качва върху нещо или да рискува да си строши врата. Устните му импулсивно се приближиха към нейните. За миг умът му зави от ужас, също като някога, когато бе скочил от скалите в леденостудената, дълбока трийсет метра вода – след като се предаде в ръцете на гравитацията, но преди да осъзнае последствията.

Водата беше топла, топла... Очите ѝ се разшириха от изненада. Изгубил безценната си инерция, той се поколеба и започна да се отдръпва. Нейните устни се разтвориха и тя постави ръка на тила му. Имаше здрава хватка и напълно го обездвижи. За пръв път се случваше да го тушират, но да спечели той. Майлс жадно ухапа устните ѝ, започна да я целува по бузите, клепачите, челото, носа, брадичката – къде беше сладкият извор на устата ѝ? Тук, да...

Обемистият пакет с живата кожа се понесе надолу и заподскача по лентата. Жената отзад се блъсна в тях и им се намръщи, после някакъв тийнейджър, който се спускаше по централната лента, задюдюка, като правеше недвусмислени груби жестове – след това пейджърът в джоба на Ели сигнализира.

Те несръчно догониха пакета, измъкнаха се през първия възможен изход и излязоха от метрото. Потресени се спогледаха. Майлс осъзна, че е сложил край на внимателно балансираните им служебни отношения. Какви бяха сега? Офицер и подчинен? Мъж и жена? Приятели? Любовници? Може би бе допуснал фатална грешка.

А можеше и да е фатално, без да е грешка. На това го беше научила Дагула. Мъжът под униформата бе нещо повече от войника, човек, сложен от своята роля. Утре смъртта можеше да покоси не само него, но и нея, с което щеше да загине цяла вселена от възможности, а не просто един обикновен офицер. Отново щеше да я целуне – по дяволите, в момента виждаше единствено нежното ѝ гърло...

От нежното гърло се разнесе недоволно ръмжене и тя извади комуникатора от джоба си с думите:

– Какво става, по дяволите? Не може да си ти, нали си при мен? Куин слуша!

– Командир Куин? – тихо, но ясно се чу гласът на Иван Ворпатрил. – Майлс там ли е?

Майлс ядосано изсумтя. Както винаги, Иван по някакъв свръхестествен начин избираше най-неподходящия момент.

– Да, защо? – попита Куин.

– Кажете му веднага да си домъкне задника тук. Уредил съм безпрепятствено да влезе в посолството, но скоро вече няма да има такава възможност. По дяволите, освен това умирам за сън. – Иван шумно се прозя.

– Боже мой, мислех, че няма да успее – измърмори Майлс и взе комуникатора от ръката на Ели. – Иване? Наистина ли можеш да ме вкараш вътре, без да ме видят?

– Остават ти още петнайсетина минути. И трябваше да наруша целия вътрешен правилник. Оставил съм непокрит поста на третото подземно равнище, където минават енергийните кабели и отходните канали. Мога да изключа видеокамерата, за да не запише пристигането ти, но само ако се върнеш преди ефрейтор Вели. Нямам нищо против да си сложа главата в торбата заради теб, но не искам да е напразно, нали разбираш?

Ели разучаваше пъстрата холокарта на метрото.

– Мисля, че можеш да успееш.

– Няма да има никаква полза...

Тя го хвана за лакътя и го поведе към мотрисите. Твърдят блясък на дълга затъмняваше нежното сияние на очите й.

– Така ще имаме още десет минути заедно.

Докато Ели купуваше билети, Майлс разтърка очи и се насили да се съсредоточи. Погледна мъглявото си отражение в огледалната стена. Лицето му беше изкривено от гняв и ужас. Стисна клепачи и отново погледна. Още по-неприятно – за миг се бе зърнал в зелената си бараярска униформа. По дяволите проклетите хапчета. Дали подсъзнанието му не се опитваше да му каже нещо? Е, нямаше нищо страшно, докато мозъчното сканиране, направено в двете му различни униформи, не покажеше два различни модела.

Тази идея не му се стори смешна.

Когато Куин се върна, прегръдката на Майлс изразяваше по-сложни чувства от обикновеното сексуално желание. По пътя се целуваха – повече болка, отколкото удоволствие. Когато пристигнаха, Майлс се

намираше във възможно най-неприятното състояние на физическа възбуда, цялата му кръв се бе спуснала в слабините му. Беше се превърнал в идиот от страст и недостиг на кислород.

Ели го остави на станцията в квартала на посолството и на сбогуване измъчено прошепна:

– По-късно... – Едва след като метрото отново я погълна, Майлс осъзна, че държи в ръце пакета, който вибрираше с ритмично мъркане.

– Добро котенце! – Той с въздишка закуцука обратно.

На следващата сутрин се събуди, увит в мъркаща черна кожа.

– Добродушно нещо, а? – отбеляза Иван.

Майлс се измъкна навън, като плюеше косми. Продавачът беше излъгал: синтетичният звяр явно се хранеше с хора, не с радиация. Тайно ги обгръщаше нощем и ги смилаше като амеба – нали го бе оставил до леглото, по дяволите! Хиляди дечица, пъхнали се под одеялата си, за да се спасят от чудовищата в гардеробите, се оказваха хванати в капан. Продавачът на култивирани кожи очевидно бе сетагандански агент-провокаатор...

Иван, само по бельо и с четка за зъби, весело стърчаща между белите му зъби, прокара длан по черната коприна. Тя се надипли, сякаш се мъчеше да извие гръб под милувките му.

– Поразително. – Небръснатата му челюст се раздвижи под четката.
– На човек му се иска да я притисне към кожата си.

Майлс си го представи, увит...

– Пфу. – И потръпна. – Господи. Къде е кафето?

– Долу. След като се облечеш прилично и по устава. Поне се опитай да изглеждаш така, като че ли си прекарал на легло целия вчерашен следобед.

Когато половин час след началото на работното време Галени го повика в кабинета си, Майлс мигновено надуши неприятности.

– Добро утро, лейтенант Воркосиган – с престорено добродушие се усмихна капитанът.

– Добро утро, господин капитан – съдържано кимна Майлс.

– Виждам, че напълно сте се възстановили.

– Тъй вярно, господин капитан.

– Седнете, моля.

– Благодаря, господин капитан. – Майлс предпазливо седна – тази сутрин не беше пил хапчета. След снощното приключение, завършило

със странната халюцинация в метрото, ги бе изхвърлил в тоалетната и мислено си беше отбелязал да съобщи на лекарката, че може да зачеркне от списъка си още едно лекарство. Галени свъси вежди. Погледът му попадна върху бинтованата дясна ръка на Майлс, който неспокойно се размърда на стола и се опита небрежно да я скрие зад гърба си. Капитанът направи кисела гримаса и включи холодисплея си.

– Тази сутрин гледах местните новини и попаднах на любопитна сцена – каза той. – Реших, че и вие бихте желали да я видите.

„Предпочитам да се строполя мъртъв на килима ви, господин капитан.“ Майлс не се съмняваше какво предстои. Проклятие! А той се бе страхувал само да не го гледат в сетаганданското посолство.

Журналистката от „Евроюз Нетуърк“ започна с въвеждащите си думи – очевидно тази част беше прибавена по-късно, защото пожарът в магазина гаснеше в далечината. Когато се появи покритото със сажди, напрегнато лице на адмирал Нейсмит, огнът все още весело пламтеше.

– ...злощастно недоразумение – разнесе се собственият му предрезгавял бетански глас. – Обещавам да проведе пълно разследване... – Заснетите в далечен план кадри, които показваха как спасява нещастната продавачка, не изглеждаха особено зрелищни. Жалко, че не се бе случило през нощта – тогава специалните ефекти щяха да изпъкнат в цялата си прелест. Ужасът на лицето на Нейсмит беше само слабо копие на изражението на Галени. Майлс изпита известно съчувствие към него. Изобщо не е приятно да командваш подчинени, които не изпълняват заповедите ти и изпадат в опасни глупави положения.

Репортажът най-сетне свърши и капитанът изключи видеоплочата, отпусна се назад и студено погледна Майлс.

– Е?

Инстинктът му го предупреди, че сега не е моментът да се прави на остроумен.

– Господин капитан, вчера следобед командир Куин ме повика да се справя с тази ситуация, защото се намирах най-близо до местопроизшествието. Опасенията й се оказаха напълно основателни. Поради бързата ми намеса не се стигна до излишни наранявания, дори до смърт. Трябва да ви се извиня, че не поисках разрешението ви, но не съжалявам.

– Да ми се извините ли? – едва потискайки гнева си, попита Галени. – Напуснали сте посолството без телохранител и по този начин сте нарушили заповедта ми. Вече бях пратил доклада си в щаба и пропуснах удоволствието да попитам къде да пратя овъгления ви труп. И най-

интересното от всичко, което сте успели да направите, е как сте се телепортирали при напускането и завръщането си в посолството, без да оставите нито следа на наблюдателните камери. И си мислите, че ще минете само с едно извинение, така ли? Няма да стане, лейтенант.

– Имах телохранител, господин капитан – възрази Майлс. – Командир Куин беше с мен.

– Искам да ми обясните точно как сте минали два пъти през охранителната ми система, без да ви забележат. – Галени скръсти ръце на гърдите си и яростно свъси вежди.

– Ами... – Беше изправен пред сериозна дилема. Признанието щеше да пречисти душата му, но можеше ли да предаде Иван? – Излязох с група гости, които си тръгнаха от приема, през централния изход. Тъй като носех униформата си от „Дендари“⁶, часовете явно са решили, че съм един от тях.

– А връщането ви?

Майлс замълча. Галени трябваше да научи цялата истина, за да оправи охранителната си система, но освен всичко друго, самият Майлс не знаеше точно как Иван е измамил видеоскенера и ефрейтора. Беше заспал, без да го разпита за подробностите.

– Не можете да спасите Ворпатрил, лейтенант – отбеляза капитанът. – Ще се заема с него веднага щом свърша с вас.

– Какво ви кара да смятате, че е замесен Иван? – Майлс се опитваше да спечели време. Да, трябваше да помисли за това още отначало.

Галени го погледна презрително.

– Дръжте се сериозно, Воркосиган.

Майлс си пое дъх.

– Каквото и да е направил Иван, отговорността е изцяло моя. Ако се съгласите да не го обвинявате в нищо, ще го помоля да ви даде пълен отчет за това как е направил пробив в охранителната система.

– Ще го помолите значи, а? – Галени сви устни. – А не ви ли е хрумвало, че лейтенант Ворпатрил стои над вас в тази командна верига?

– Не, господин капитан – отвърна Майлс. – Хм... просто не ми дойде наум.

– Изглежда, на него също.

– Господин капитан, отначало имах намерение да отсъствам за кратко и изобщо не помислих как ще се върна. Тъй като положението се оказа доста по-сложно, разбрах, че трябва да вляза съвсем явно, но когато в два часа през нощта стигнах до посолството, се оказа, че той си е навлякъл изключителни неприятности – стори ми се проява на

неблагодарност...

– Освен това – тихо вметна Галени – ви се е сторило, че номерът може да мине...

Майлс потисна неволната си усмивка.

– Иван е абсолютно невинен. Обвинете мен, ако искате, господин капитан.

– Благодаря за любезното разрешение, лейтенант.

Майлс най-после избухна.

– По дяволите, какво искате от мен? „Дендари“ са също толкова бараярски войници, колкото и всеки друг в униформата на императора, даже да не го съзнават. Аз нося отговорност за тях. Не мога да пренебрегна неотложните им нужди, дори за да играя ролята на лейтенант Воркосиган.

Галени рязко повдигна вежди.

– Да играете ролята на лейтенант Воркосиган ли? Че вие за кого се смятате?

– Аз съм... – Майлс замълча. Внезапно му се зави свят, сякаш падаше с повреден асансьор. За миг дори не успя да разбере въпроса.

Капитанът се намръщи.

– Губите връзката, нали? – меко попита той.

– Аз съм... – Майлс безпомощно разпери ръце. – Когато съм адмирал Нейсмит, аз трябва да изпълнявам задълженията му. Обикновено не се налага толкова често да сменям ролите си.

Галени повдигна глава.

– Но Нейсмит не съществува. Сам го казахте.

– Хм... така е, господин капитан. Нейсмит не съществува. – Майлс си пое дъх. – Но задълженията му са съвсем реални. Трябва да ми позволите да ги изпълнявам.

Изглежда, Галени не съзнаваше, че с постъпването на Майлс под негово командване хората му са се увеличили не с един, а с пет хиляди. И все пак, ако го проумееше, дали нямаше да започне да се бърка в работата на „Дендари“? Майлс стисна зъби. Внезапно го прониза пареща болка. Ревност? „Моля Те, Господи, нека продължава да си мисли, че «Дендари» са моя лична работа...“

– Хм. – Капитанът потърка челото си. – Да, добре... междуременно, когато трябва да изпълнявате задълженията на адмирал Нейсмит, първо ми се обаждайте, лейтенант Воркосиган. – Той въздъхна. – Смятайте, че сте на изпитателен срок. Щях да ви поставя под домашен арест, но посланикът специално нареди да присъствате на следобедния

прием. И помнете, че бих могъл да повдигна срещу вас сериозни обвинения. В нарушаване на заповед например.

– Това... това ми е съвсем ясно, господин капитан. Хм... ами Иван?

– За него ще видим. – Галени поклати глава, очевидно замислен за Ворпатрил. Майлс не можеше да го обвинява.

– Слушам, господин капитан. – Засега не можеше да направи нищо повече.

– Свободен сте.

„Страхотно – сардонично си каза Майлс на излизане от кабинета. – Първо ме мислеше за непокорен. Сега просто ме смята за луд. А може и да съм.“

Следобед посолството даде прием, последван от вечеря в чест на визитата на Бабата на Лейруба. Бабата, наследствен държавен глава на планетата, съчетаваше политически и религиозни функции. След поклонението си в Мека той се беше върнал в Лондон, за да вземе участие в преговорите за право на преминаване на групата планети от Западния ръкав на Орион. В центъра на този възел се намираше Тау Кит, а Комар го свързваше с два основни маршрута и следователно въпросът попадаше в сферата на интереси на Бараяр.

На Майлс се падна да забавлява една от четирите жени на Бабата. Не бе сигурен дали да я класифицира като ужасна старица – нейните блестящи кафяви очи и гладки шоколадови длани бяха прелестни, но останалите части от тялото ѝ бяха увити в кремава коприна със златна бродерия по краищата, която загатваше красива заобленост – или като много примамлив дюшек.

Не можеше да прецени и интелигентността ѝ, тъй като тя не знаеше английски, френски, руски и гръцки, а той не говореше нито лейрубски, нито арабски. За съжаление, кутията с електронни слушалки-преводачи по погрешка беше отнесена на неизвестен адрес в отсрещния край на Лондон и половината от присъстващите дипломати можеха само да гледат гостите си и да им се усмихват. Майлс и съпругата на Бабата общуваха главно с жестове – „сол, госпожо?“ – и той на два пъти я накара да се размее. Искаше му се да знае защо.

Още по-неловко стана, когато преди да успеят да отменят речите след вечерта, някакъв задъхан куриер все пак донесе слушалките. Последваха няколко изявления за пресата на различни езици. Две от другите съпруги на Бабата отведоха неговата придружителка и той се запъти

обратно към приема на бараярския посланик. Докато заобикаляше една алабастрова колона, поддържаща сводестия таван, Майлс се сблъска с журналистката от „Евронюз Нетуърк“.

– Mon Dieu, това е дребният адмирал! – весело възкликна тя. – Какво правите тук?

Без да обръща внимание на мъчителния вик, който отекваше в главата му, Майлс учтиво я попита:

– Моля, госпожо?

– Адмирал Нейсмит. Или... – Тя забеляза униформата му и очите ѝ любопитно проблеснаха. – Това да не е някаква секретна наемническа операция, адмирале?

Изтекоха няколко секунди. Очите на Майлс се разшириха, ръката му се плздна към шева на панталона му, където нямаше оръжие.

– Боже мой – с искрен ужасен рече той, – да не би да искате да кажете, че са видели адмирал Нейсмит на Земята?

Журналистката повдигна брадичка и иронично сви устни.

– Във вашето огледало.

Дясната му ръка все още бе бинтована. „Не съм се изгорил, госпожо – отчаяно си помисли Майлс. Порязах се, докато се бръсneh.“

Той застана мирно, тракна с токовете на лъскавите си ботуши и официално ѝ се поклони. После каза с горд, суров глас с бараярски акцент:

– Грешите, госпожо. Аз съм лорд Майлс Воркосиган от Бараяр. Лейтенант от Имперската служба за сигурност. Не че не се стремя към чина, който споменахте, но ми е малко рано за него.

Тя мило се усмихна.

– Възстановихте ли се от изгарянията си, господине?

Веждите му се повдигнаха – не, не трябваше да привлича вниманието.

– Нейсмит е пострадал от изгаряне, така ли? Лично ли го видяхте? Кога? Може ли да поговорим за това? Този човек представлява огромен интерес за бараярската Служба за сигурност.

Репортерката го измери с поглед.

– Така смятам и аз, тъй като вие сте една и съща личност.

– Елате, елате насам. – Как щеше да се измъкне сега? Той я хвана за лакътя и я поведе към един уединен ъгъл.

– Разбира се, че сме еднакви. Адмирал Нейсмит от наемниците на „Дендари“ е мой... – „Незаконороден близък? Не, не става.“ Внезапно светлината не само го осени – тя го връхлетя като ядрен взрив. – Мой

клонинг.

– Какво? – Увереността ѝ се пропука и вниманието ѝ се прикова към него.

– Мой клонинг – по-твърдо отвърна той. – Необикновено създание. Макар че не сме в състояние да го докажем, ние смятаме, че той е резултат от сетаганданска секретна операция, която жестоко се е объркала. Във всеки случай, сетаганданците определено са способни да го постигнат. Военните им генни експерименти направо ще ви ужасят. – Майлс замълча за миг. Последното си беше самата истина. – Между другото, коя сте вие?

– Лиз Валери. – Тя му показа журналистическия си куб. – „Евронюз Нетуърк“.

Самият факт, че му се представя, потвърди избора му.

– Аха – Майлс отстъпи крачка назад, – от пресата. Нямах представа. Извинете ме, госпожо. Не би трябвало да разговарям с вас без разрешение от началниците си.

И той понечи да се отдалечи.

– Не, почакайте... хм, лорд Воркосиган. Хм... да не сте роднина на онзи Воркосиган?

Майлс отметна глава и се опита да си придаде строг вид.

– Баща ми е.

– О! – възкликна журналистката. – Това обяснява всичко.

„И аз така си помислих“ – самодоволно си каза той и продължи да отстъпва. Лиз Валери обаче се залепи за него като пиявица.

– Не, моля ви... ако не ми разкажете, ще се наложи сама да проуча въпроса.

– Ами... – Майлс се замисли. – От наша гледна точка, информацията е доста стара. Предполагам, че мога да ви кажа някои неща, тъй като се отнасят лично до мен. Но не за публично разпространение. Трябва да ми дадете думата си.

– Думата на бараярски ворски лорд е закон, нали? – отвърна тя. – Никога не разкривам източниците си.

– Добре – кимна Майлс и се престори, че приема това за обещание, макар репортерката да не бе казала нищо подобно. Той придърпа два стола и седнаха настрана от пътя на робосервитьорите, които разчистваха останките от банкетата. Майлс се прокашля и започна:

– Биологичното създание, което се нарича адмирал Нейсмит, е... навярно най-опасният човек в галактиката. Интелигентен и решителен. И сетаганданската, и бараярската секретна служба безуспешно са се

опитвали да го убият. Започнал е да строи военна база на своите наемници от „Дендари“. Все още не са ни известни дългосрочните му намерения за неговата армия, освен че трябва да има такива.

Валери скептично вдигна показалец до устните си.

– Когато разговарях с него, той ми се стори много симпатичен. При онези обстоятелства естествено. Определено храбър човек.

– Да, това е неговият гений! – извика Майлс, после реши, че е по-добре да сниши глас. – Неговият чар. Сетаганданците сигурно са имали необикновени планове за него, ако изобщо са го създали те.

– Почакайте – отвърна тя. – Казвате, че е истински клонинг, а не само копие на външността ви, нали? В такъв случай трябва да е по-млад от вас.

– Да. Растежът и образованието му изкуствено са били ускорени, очевидно до границите на този процес. Но къде го видяхте?

– Тук, в Лондон. – Журналистката понечи да прибави още нещо, после замълча. – Но вие казахте, че Бараяр се опитва да го убие, така ли? – Тя се отдръпна. – Струва ми се, че е най-добре да ви оставя сами да го търсите.

– О, вече се отказахме – засмя се Майлс. – Сега просто го следим. Неотдавна обаче изчезна, нали разбирате, което прави нашата Служба за сигурност изключително нервна. Явно трябва да е бил замислен с цел да ме подмени и да организира заговор срещу баща ми. Но преди седем години той избяга от създателите си и започна да работи сам. Ние – Бараяр – знаем доста неща за него. Двамата прекалено много се различаваме, за да се опита да заеме моето място.

Валери внимателно го погледна.

– Би могъл. Наистина би могъл.

– Почти – мрачно се усмихна Майлс. – Но ако застанем един до друг, ще видите, че съм близо два сантиметра по-висок от него. В късното си юношество продължих да раста. Хормонално лечение... – Изобретателността му скоро щеше да се изчерпи.

– Сетаганданците обаче все още се опитват да го убият. До този момент това е най-убедителното доказателство, че наистина е тяхно творение. Очевидно знае прекалено много за нещо. Умираме да научим какво точно. – Той ѝ отправи ужасно фалшива очарователна усмивка. Репортерката се отдръпна още повече.

Майлс гневно стисна юмруци.

– Най-противното в този човек е неговото нахалство. Поне можеше да си избере друго име, но той се перчи с моето. Сигурно е свикнал с

него, когато са го обучавали да се държи като мен. Говори с бетански акцент, приел е бетанското моминско име на майка ми, бетанската мода – и знаете ли защо?

„Защо, защо, защо?...“

Тя безмълвно поклати глава.

– Защото според бетанския закон за клонингите той е мой законен брат, ето защо! Опитва се да си осигури фалшива самоличност. Не съм сигурен каква е причината. Тя може да е ключ към неговата слабост. Все трябва да има слабо място, някаква пролука в бронята му... – „Освен наследствената лудост, разбира се. – Леко задъхан, Майлс замълча. – Нека си мисли, че се мъча да потисна гнева, а не ужаса си.“

Слава Богу, посланикът му махна с ръка от отсрещния край на залата. Неговият кортеж се събираше и се готвеше да си тръгва.

– Извинете ме. – Майлс се изправи. – Трябва да ви оставя. Но, хм... в случай, че пак срещнете фалшивия Нейсмит, ще съм ви извънредно признателен, ако се свържете с мен в бараярското посолство.

„Pouq quoi?“ – помръднаха устните ѝ и тя стана предпазливо. Майлс ѝ целуна ръка, завъртя се кръгом по войнишки и се отдалечи.

Трябваше да се съдържи да не се затича след посланика. Гений. Истински гений. Защо досега не се беше сетил за това идеално прикритие? Шефът на Имперската служба за сигурност Илян щеше да го хареса. Даже Галени навярно щеше да се поободри.

ГЛАВА 5

В деня, в който за втори път пристигна куриер от секторния щаб, Майлс се барикадира в коридора пред кабинета на капитан Галени и с огромно усилие на волята не изблъска куриера, докато той излизаше, а си наложи да го изчака секунда и чак след това се втурна вътре и се изправи пред бюрото на Галени.

– Господин капитан...

– Да, да, лейтенант, зная – ядосано отвърна Галени и му даде знак да почака. Възцари се тишина и на видеоплочата се заредиха безкрайни страници. Накрая капитанът вдигна глава и свъси вежди.

– Господин капитан? – настойчиво повтори Майлс.

Все още намръщен, Галени се изправи и посочи пулта.

– Вижте сам.

Майлс прочете информацията два пъти.

– Господин капитан... тук няма нищо.

– И аз така забелязах.

– Нито кредитен превод, нито заповеди, нито обяснение – абсолютно нищо. Изобщо не се споменава за мен. Чакахме цели двайсет дни за нищо. За това време можехме да отидем пеша до Тау Кит и да се върнем. Истинска лудост! Това просто не е възможно!

Галени замислено се подпря на бюрото си и се втренчи във видеоплочата.

– Невъзможно ли? Не. И преди са се губили заповеди. Бюрокрастични издънки. Важни данни, пратени на друг адрес. Спешни искания, очакващи някой да се върне от отпуска. Случват се такива неща.

– Но не са се случвали с мен – изсъска през зъби Майлс.

Галени повдигна едната си вежда.

– Вие сте арогантен Вор. Но може би сте прав. Такива неща едва ли биха се случили с вас. С всеки друг, да. Но не и с вас. Разбира се – почти се усмихна капитанът, – винаги има пръв път.

– Вече се случва за втори – отбеляза Майлс, подозрително впери поглед в Галени и едва успя да сподави напирашите в гърлото му обвинения. Дали това не бе някаква буржоазна комарска идея за майтап? Щом заповедите и кредитите ги нямаше, трябваше да са били отклонени по пътя. Освен ако изобщо не бяха прашани никакви запитвания. Освен думата на Галени, не разполагаше с други доказателства. Ала капитанът

едва ли щеше да рискува кариерата си, само за да подлее вода на свой подчинен. Не че заплатата на бараярски капитан щеше да е голяма загуба, както отлично знаеше Майлс.

Не можеше и да се сравнява с осемнайсет милиона марки.

Очите му се разшириха и той стисна зъби. За беден човек, човек, чието семейство е изгубило цялото си огромно богатство, например по време на завоюването на Комар, осемнайсет милиона марки наистина бяха невероятно изкушение. Рискът си струваше. В крайна сметка, какво знаеше той за Галени? През двайсетдневното им познанство капитанът не беше обелил нито дума за живота си.

– Какво ще правите сега, господин капитан? – напрегнато попита Майлс. Галени разпери ръце.

– Ще пратя ново допитване.

– Ново допитване. И само толкова ли?

– Не мога да извадя вашите осемнайсет милиона марки от джоба си, лейтенант.

„О, нима? Ще видим...“ Трябваше да се махне оттук, да напусне посолството и да се върне при „Дендари“ . При флота, където бе оставил своите опитни специалисти по събиране на информация да седят със скръстени ръце, докато той си губеше времето... Ако Галени наистина го беше измамил, в галактиката нямаше да има достатъчно дълбока дупка, за да се скрие със своите откраднати осемнайсет милиона марки.

Капитанът се изправи и го изгледа с присвити, блуждаещи някъде далеч очи.

– Всичко това е пълна загадка... – Той замълча, после тихо прибави, сякаш на себе си: – А аз не обичам загадките.

Дързък... хладнокръвен... Майлс неволно изпита възхита от способността му майсторски да се преструва – тя почти се изравняваше с неговата. И все пак, ако Галени бе взел парите, защо отдавна не беше изчезнал? Какво още чакаше? Някакъв сигнал, за който Майлс нямаше представа? О, щеше да открие, да, щеше да открие.

– Още десет дни – каза той. – Още цели десет дни.

– Съжалявам, лейтенант – разсеяно отвърна капитанът.

„Наистина ще съжаляваш...“

– Господин капитан, налага се да посетя за един ден флота си. Задълженията на адмирал Нейсмит се трупат. Заради това забавяне сега сме принудени да вземем заем, за да можем да покриваме разходите си. Трябва да уредя този въпрос.

– Мисля, че личната ви безопасност в „Дендари“ е абсолютно

недостатъчна, Воркосиган.

– Ако смятате за необходимо, дайте ми охрана от посолството. Историята с клонинга определено ще има положителен ефект.

– Историята с клонинга е пълна глупост – гневно отсече Галени.

– Напротив, блестяща е – обидено възрази Майлс. – Тя окончателно отделя Нейсмит от Воркосиган и премахва най-опасната в момента слабост на целия план, моята... уникална и лесно запомняща се външност. Тайните агенти не би трябвало да се набиват на очи.

– Какво ви кара да смятате, че онази репортерка ще сподели откритията си със сетаганданците?

– Видяха ни заедно. Видяха ни милиони холозрители, за Бога! О, те непременно ще отидат да я разпитат, да, по един или друг начин. – Внезапно изпита страх – но сетаганданците със сигурност щяха да пратят някой, който фино да изкопчи информация от жената. Нямаше просто да я отвлекат, да изцедят каквото знае и да се избавят от нея, не и известна земянитска гражданка на родната ѝ планета.

– В такъв случай защо избрахте сетаганданците за предполагаеми създатели на адмирал Нейсмит, по дяволите? Единственото, което със сигурност ще знаят, е, че те не са го направили.

– Защото звучи правдоподобно – обясни Майлс. – Щом дори ние нямаме представа откъде произхожда клонингът, те навярно няма да се изненадат, че досега не са чували нищо за него.

– Във вашата логика има някои очевидни слабости – презрително се усмихна Галени. – Това може би ще помогне на дългосрочните ви планове. Но не и на моите. Трупът на адмирал Нейсмит ще ме затрудни също толкова, колкото и този на лорд Воркосиган. Луд или не, даже вие не сте способен до такава степен да разграничите самоличностите си.

– Не съм луд – отвърна на удара Майлс и после въздъхна: – Е, може би съм малко маниакално-депресивен – призна той.

Устните на Галени потръпнаха.

– Опознай себе си.

– Опитваме се, господин капитан.

Галени се замисли, после навярно реши, че е по-разумно да остави последните думи без отговор.

– Добре, лейтенант Воркосиган. Ще наредя на сержант Барт да ви охранява. Но искам да докладвате на всеки осем часа. Давам ви едно де-нонощие отпуски.

Майлс, който се готвеше за нов спор, онемя.

– О – накрая успя да промълви той. – Благодаря, господин капитан.

– Какви бяха причините за този внезапен обрат, по дяволите? Беше готов да даде всичко, за да открие какво става зад този безизразен римски профил.

Майлс отдаде чест и излезе преди Галени да промени решението си.

„Дендари“ бяха избрали най-отдалечения хангар за по-голяма сигурност, а не за икономия. Хангарът беше заобиколен от гол асфалт и никой не можеше да се промъкне незабелязано до него. А ако все пак ги нападнаха, нямаше голяма вероятност да пострадат невинни цивилни граждани. Изборът бе логичен.

Но дотам имаше адски много път. Майлс се опитваше да крачи енергично, а не да притичва като паяк по кухненски под. Не започваше ли да изпада в параноя? Сержант Барт, който вървеше до него в неудобните си цивилни дрехи, искаше да го откара до совалката с бронираната наземна кола на посолството, но Майлс с много усилия го бе убедил, че ако видят адмирал Нейсмит да слиза от официален бараярски автомобил, седемте години криене ще се изпарят като дим. Голото пространство около хангара си имаше и лошите страни, уви. И все пак никой не можеше да ги нападне незабелязано.

Освен ако не беше дегизиран, разбира се. Например онзи голям сервизен гравитокамион там, който бързо се носеше над земята. Имаше ги из целия космодрум и окото лесно свикваше с присъствието им. Ако някой искаше да ги атакува, определено щеше да избере такава машина. До първия изстрел нито един войник от „Дендари“ не можеше да е сигурен дали няма да убие някой нещастен техник. Такава грешка можеше да съсипе кариерата на човек.

Гравитокамионът промени маршрута си и Барт потръпна, а Майлс се напрегна. Като че ли се опитваше да ги пресрещне. Но по дяволите, не се отваряха нито врати, нито прозорци, не се показваха въоръжени мъже, готвещи се да се прицелят в него. Въпреки това и двамата извадиха законните си зашеметители. Майлс се опита да се отдръпне от сержанта, в случай че той понечи да го защити с тялото си.

След миг вече бясно носещият се гравитокамион се издигна във въздуха над тях и скри ясното утринно небе. По гладката му повърхност нямаше място, уязвимо за зашеметителите им. Майлс най-после разбра – искаха да го премажат.

И изкрещя, обърна се и хукна да бяга. Гравитокамионът полетя

надолу като някаква чудовишна тухла. Нима не знаеха, че могат да строшат костите му дори с пазарска количка? От него нямаше да остане нищо освен мокро петно на асфалта.

Майлс се хвърли на земята и се претърколи. Спаси го единствено мощната струя въздух от машината. Той отвори очи и видя, че бронята ѝ е само на сантиметри от лицето му. Гравитокамионът започна да се издига и Майлс скочи. Къде беше Барт? Все още стискаше безполезния зашеметител в ожулената си до кръв дясна ръка.

В лъскавата страна на камиона имаше стъпала. Ако се качеше там, не можеше да е отдолу, нали? Той захвърли оръжието, подскочи и се вкопчи в дръжките от двете страни на стъпалата. Машината се наклони и повторно се спусна точно върху мястото, където беше лежал. После още веднъж – като истеричен гигант, опитващ се да смачка паяк с пантоф. От разтърсването Майлс изпусна дръжките и се претърколи по асфалта – дано да не си счупеше костите!

Гравитокамионът отново полетя нагоре. Майлс потърси с поглед размазана червена каша на земята, но не видя нищо. Барт? Не, ето го там, приклепнал. Крепеше нещо в комуникатора на китката си. Майлс скочи и се затича, като постоянно променяше посоката си. Сърцето му туптеше толкова силно, че кръвта му сякаш щеше да изригне от ушите му. Небе и асфалт се въртяха около него. Не можеше да открие совалката... Не, натам... Той се втурна към нея. Хората, които не искаха да го приемат в академията заради физическите му недъзи, бяха имали право. Камионът с ужасен вой се понесе във въздуха след него.

Мощният взрив бяла светлина го запрати напред по очи. Отгоре му се посипаха парчета метал, стъкло и топяща се пластмаса. Майлс покри главата си с ръце и се опита да прегори в настилката дупка само със силата на страха си. Ушите му пищяха и чуваше странен рев.

След миг осъзна, че е лесна мишена, метна се настрани и потърси с очи падащия камион. Нямаше никакъв падащ камион.

За сметка на това в пълно нарушение на правилата на космодрума надолу бързо се спускаше лъскав черен гравитокар, който очевидно бе вдигнал по тревога контролните компютри. Е, вече нямаше смисъл да се крие. Още преди да зърне зелените униформи вътре, Майлс определи машината като бараярска – главно заради факта, че Барт тичаше към нея. Ала нямаше гаранция, че тримата войници от „Дендари“ , които се приближаваха откъм совалката, са стигнали до същото заключение. Майлс се изправи на... четири крака. От рязкото, макар и незабавно преустановено движение, му се зави свят и му се пригади. Вторият опит

се оказа по-успешен.

Барт го теглеше за лакътя към приземяващия се гравитокар.

– Обратно в посолството, господин лейтенант! – настойчиво каза той.

Ругаещ наемник в сивата униформа на „Дендарии“ спря на няколко метра от тях, насочи плазмената си пушка към сержанта и изрева:

– Назад!

Докато ръката на Барт се плъзгаше към куртката му, Майлс припряно застана помежду им.

– Приятели, приятели! – извика той и разпери ръце, за да задържи двамата на разстояние. Въпреки подозренията си, наемникът се закова на място. Барт с усилие стисна юмруци от страни на тялото си.

Накрая дотича Ели Куин – стискаше гранатохвъргачка. От широко-то петсантиметрово дуло се издигаше дим. Лицето ѝ беше зачервено и измъчено.

Сержант Барт погледна оръжието и едва овладя яростта си.

– Още малко и щеше да взривиш и него – изръмжа той на Ели. „Завижда ѝ – помисли си Майлс, – защото самият той нямаше гранатохвъргачка.“

Очите на Куин се разшириха от гняв.

– По-добре така, отколкото да стоя със скръстени ръце. Какъвто беше случаят с теб!

Майлс повдигна дясната си ръка – лявото рамо го болеше, когато се опитваше да движи другата си ръка – предпазливо попипа тила си и погледна пръстите си. Бяха червени и мокри. Охлузена кожа. Течеше му кръв като на заклана свиня, но раната не бе опасна. Е, още една съсипана униформа.

– Не е много удобно да мъкнеш тежка артилерия в метрото, Ели – меко се намеси той, – нито пък щяхме да минем през охраната на космодрума. – Майлс замълча за миг и погледна димящите останки на гравитокамиона. – Изглежда, че дори те не са успели да внесат оръжие. Кито и да са. – Той многозначително кимна на втория войник от „Дендарии“, който разбра знака и отиде да проучи положението.

– Хайде, господин лейтенант! – възобнови опитите си Барт. – Ранен сте. Скоро ще пристигне полиция. Не трябва да се замесвате в тази история.

Искаше да каже, че лейтенант лорд Воркосиган не бива да се замесва в тази история, и беше напълно прав.

– Господи, да, сержант. Вървете. Върнете се в посолството по

заобиколен път. Не позволявайте на никой да ви проследи.

– Но, господин лейтенант...

– Оттук нататък охраната ми поема собствената ми телохранителка – която току-що доказва способностите си, струва ми се. Вървете.

– Капитан Галени ще ме набучи на кол, ако...

– Сержант, ако проваля прикритието си, Саймън Илян ще набучи на кол самия мен. Това е заповед. Вървете.

Името на страшния шеф на Имперската служба за сигурност подейства. Разкъсван от противоречия, Барт се качи в гравитокара. Когато машината се скри от поглед, Майлс облекчено въздъхна. Ако се бе върнал в посолството, Галени завинаги щеше да го заключи в мазето.

Войникът от „Дендари“ се приближи и докладва:

– Двама мъже, господин адмирал. Поне ми се струва, че са мъже. А ако се съди по броя на крайниците, трябва да са били поне двама.

Майлс погледна Ели и въздъхна.

– Няма кого да разпитаме, а?

Тя сви рамене, после възкликна:

– О, ти си ранен... – И припряно се зае с охлузванията му.

Проклятие. Ако някой от враговете му беше оцелял, за да го разпита, той щеше да го качи на совалката и да продължи разследването на „Триумф“, необременяван от законовите ограничения, които несъмнено биха забавили местните власти. Както изглеждаше, скоро пак щеше да се срещне с лондонската полиция. В момента към тях се насочваха пожарни коли и сервизни машини.

И все пак тукашната полиция разполагаше с шейсет хиляди души, армия, далеч по-голяма, макар и не толкова тежко въоръжена, колкото неговата. Навярно можеше да използва ченгетата срещу сетаганданците или поне срещу онзи, който стоеше зад опита за убийство.

– Кои бяха тези хора? – попита войникът и погледна в посоката, в която бе изчезнал черният гравитокар.

– Няма значение – отвърна Майлс. – Не ги е имало тук, никога не си ги виждал.

– Тъй вярно, господин адмирал.

Обичаше „Дендари“. Те не спореха с него. Докато Ели се грижеше за раните му, започна да обмисля версията си за пред властите. Преди да си замине от Земята, и на него, и на полицията щеше да им е писнало един от друг.

Още преди детективите да пристигнат на местопроизшествието, Майлс с изненада видя Лиз Валери. Да, трябваше да я очаква. Тъй като

лорд Воркосиган беше направил всичко възможно, за да я отблъсне, сега адмирал Нейсмит призова на помощ целия си чар и се опита да си спомни какво ѝ е говорил под двете си различни самоличности.

– Адмирал Нейсмит, нещастieto като че ли ви преследва! – започна тя.

– Така е – приветливо отвърна той и ѝ се усмихна с цялото хладнокръвие, на което бе способен при тези обстоятелства. Холооператорът снимаше някъде другаде – репортерката сигурно искаше нещо повече от импровизирано интервю.

– Какви бяха тези хора?

– Основателен въпрос. Според мен бяха сетаганданци, опитващи се да отмъстят за някои операции на „Дендари“ . Но по-добре не ме цитирайте. Нямам доказателства. Могат да ви дадат под съд за клевета.

– Ако ви цитирам, няма да ме дадат под съд. Значи не смятате, че са бараярци, така ли?

– Бараярци!? Какво знаете за Бараяр?

– Поразових се в миналото ви – усмихна се тя.

– Като сте разпитвали бараярците ли? Надявам се, че не вярвате на всичко, което ви казват за мен.

– Не вярвам. Те смятат, че сте създаден от сетаганданците. Потърсих независимо потвърждение от личните си източници. Открих емигрант, който е работил в лаборатория по клониране. За съжаление, той не си спомня никакви подробности. Когато го уволнили, го подложили на насилствено психосондиране. Но и малкото, което знае, е ужасяващо. Организацията на „Свободните наемници от Дендари“ официално е регистрирана на Джаксън Хол, нали?

– Само заради юридическо удобство. Не сме свързани по никакъв друг начин, ако правилно съм схванал въпроса ви. Свършили сте доста работа. – Майлс проточи шия. Застанала до една полицейска наземна кола, Ели Куин оживено жестикулираше и обясняваше нещо на някакъв капитан.

– Разбира се – потвърди Валери. – С ваше разрешение, бих искала да подготвя сериозен репортаж за вас. Мисля, че ще представлява огромен интерес за нашите зрители.

– Хм... „Дендари“ не търсят публичност. Тъкмо обратното. Това може да изложи на опасност нашите операции и агенти.

– Тогава лично за вас. Няма да споменаваме за настоящите ви операции. Как сте стигнали дотук? Как са ви клонирали и защо – вече зная кой. Първите ви спомени. Разбрах, че сте бил подложен на ускорен

растеж и обучение под хипноза. Какво ще кажете за това? И така нататък.

– Беше много неприятно – лаконично отвърна Майлс. Идеята за такъв репортаж наистина го изкушаваше, ако не се взимаше предвид фактът, че след като Галени го изкормеше, Илян щеше да нареди да го препарират и да го закачат на стената. А и Валери му харесваше. Нямахме никакъв проблем чрез нея да пусне в ефир една-две полезни измислици, но прекалено близката връзка с него – той погледна към полицейския екип, който ровеше из останките на гравитокамиона – можеше да е опасна за здравето ѝ. – Хрумна ми нещо по-добро. Защо не направите материал за незаконното клониране?

– Вече е правен.

– Но въпреки това бизнесът процъфтява. Очевидно не е било достатъчно.

Тя не изглеждаше особено очарована.

– Ако ми съдействате, адмирал Нейсмит, ще можете да ми оказвате известно въздействие. В противен случай... е, вие просто сте новина. Честна игра.

Майлс неохотно поклати глава.

– Съжалявам. Налага се да продължите сама. – Нещо край полицейския гравитокар привлече вниманието му и той каза: – Извинете ме!

Полицаята отвеждаха Ели.

– Не се тревожи, Майлс, и преди са ме арестували – опита се да го успокои тя. – Голяма работа.

– Командир Куин е моя лична телохранителка – каза той на капитана – и изпълняваше дълга си. Нуждая се от нея!

– Шт, Майлс, успокой се – прошепна му Ели. – Иначе може да арестуват и теб.

– Мен! Та аз съм жертвата, по дяволите! Онези двама бандити се опитаха да ме смажат!

– Е, в момента ги пълнят в чували. Не можеш да очакваш властите просто да разчитат на твоята дума. Ще проверят фактите, ще потвърдят нашата версия, после ще ме освободят. – Тя се усмихна на капитана, който видимо омекна. – И полицаята са хора.

– Майка ти не ти ли е казвала никога да не се качваш в кола на непознати? – измърмори Майлс. Но Ели имаше право. Ако вдигнеш шум, на ченгетата можеше да им хрумне да задържат совалката му. Зачуди се дали „Дендари“ някога ще си получат обратно гранатомета, в момента конфискуван като оръжие на убийството. Зачуди се дали арестуването

на основния му телохранилел не е първата фаза от сложен заговор срещу него. Зачуди се дали корабната му лекарка има психоактивни лекарства за прогресивно усилваща се параноя. Дори да имаше, навярно щеше да се окаже алергичен към тях. Той изскърца със зъби и дълбоко си пое дъх.

Към хангара се приближаваше двуместна минисовалка на „Дендари““. Това пък какво беше? Майлс си погледна часовника и видя, че е изгубил на космодрума близо пет часа от скъпоценното денонощие. След като вече знаеше колко е часът, разбра и кой е пристигнал и ядосано изруга. Ели използва момента, за да накара полицейския капитан да побърза, като на прощаване успокоително му махна с ръка. Репортерката, слава Богу, бе отишла да интервюира ръководството на космодрума.

Педантично спретната, с лъснати обувки и поразителна в най-хубавата си сива униформа, лейтенант Боун слезе от совалката и се приближи до неколцината мъже, които стояха до рампата.

– Адмирал Нейсмит? Готов ли сте за нашата среща... О, Божичко...

Той й се усмихна. Лицето му беше покрито с мръсотия, косата му лепнеше по окървавеното чело, яката му бе подгизнала от кръв, куртката и панталоните му бяха раздрани.

– Бихте ли купили използван джобен дреднаут от такъв човек? – весело я попита Майлс.

– Няма да се получи – въздъхна тя. – Банката, с която работим, е много консервативна.

– И няма чувство за хумор, така ли?

– Не, щом се отнася за парите й.

– Ясно. – Той преглътна няколко саркастични забележки – бяха прекалено близо до истерия. Прокара пръсти през косата си, потръпна и внимателно попипа временната си превръзка. – Всичките ми други униформи са в орбита – а не горя от желание да отида на пазар в Лондон без Куин. Поне не в момента. Освен това лекарката трябва да прегледа рамото ми, нещо не е наред... – „Пулсира от мъчителни болки, ако трябва да съм по-конкретен“. – А и имам някои нови сериозни съмнения за това къде са отишли кредитите, които трябваше да ни преведат.

– О? – веднага застана нащрек счетоводителката.

– Отвратителни съмнения, които искам да проверя. Добре – въздъхна той и се предаде на неизбежността, – отложете срещата ни с банката. Уговорете се за утре, ако е възможно.

– Слушам, господин адмирал. – Лейтенант Боун отдаде чест и се отдалечи.

– И още нещо! – извика след нея Майлс. – Няма нужда да споменавате защо съм възпрепятстван, нали?

– Не съм си го и помисляла – увери го тя.

Когато се върна на борда на „Триумф“ и отиде в лазарета, корабната лекарка го прегледа и установи едва забележимата пукнатина на лявата му лопатка. Диагнозата ни най-малко не го изненада. Лекарката го подложи на електростимулация и постави на лявата му ръка извънредно неудобна пластмасова шина. Майлс се противеше, докато тя не го заплаши да обездвижи цялото му тяло. Веднага щом се погрижи за охлузването на тила му, той се измъкна навън, защото се боеше, че очевидните медицински достойнства на идеята могат да ѝ харесат.

След като се изкъпа, Майлс потърси капитан Елена Ботари-Джесек, една от тримата в „Дендари“ и когото знаеха истинската му самоличност, наред с нейния съпруг и главен инженер на флота комодор Баз Джесек. Всъщност Елена навярно знаеше за Майлс също толкова, колкото и самият той. Тя бе дъщеря на покойния му телохранител и двамата бяха израствали заедно. Беше станала негов офицер по личната му заповед още когато създаде „Дендари“ или по-скоро когато ги завари да се вържат без работа – както човек предпочиташе да нарича хаотичното начало на тази ужасно проточила се секретна операция. Но Елена бе станала истински офицер с пот, смелост и усърдно учение. Тя притежаваше отлична способност за съсредоточаване и непоколебима вярност. Майлс се гордееше с нея така, сякаш сам я беше създал. Другите му чувства към Елена бяха негова лична работа.

Когато Майлс влезе в каюткомпанията, тя го поздрави с нещо средно между махване с ръка и отдаване на чест, после му се усмихна. Той ѝ кимна, седна до масата и каза:

– Имам секретна задача за теб.

Тъмните ѝ очи любопитно проблеснаха. Късата ѝ черна коса плътно обрамчваше лицето ѝ – светла кожа, не точно красиви, но изящни черти, изваяни като на хрътка. Майлс погледна надолу към отпуснатите си върху масата мръсни ръце, за да не потъне във фините заоблености на лицето ѝ. Завинаги.

– Хм... – Той се огледа и забеляза двама заинтригувани техници, седнали недалеч от тях. – Съжалявам, момчета, разговорът е поверителен. – И посочи с палец вратата. Двамата се усмихнаха, взеха кафетата си и ги оставиха сами.

– Каква секретна задача? – попита тя, като отхапа от сандвича си.

– Не трябва да знае никой – нито „Дендари“ , нито бараярското посолство на Земята. Особено посолството. Искам да си купиш билет за възможно най-бързия пътнически кораб до Тау Кит и да занесеш съобщение от лейтенант Воркосиган до секторния щаб на Имперската служба за сигурност в тамошното посолство. Моят бараярски командир на Земята не знае, че те пращам, и бих искал да не научава.

– Не... не изгарям от желание да влизам в контакт с бараярската командна структура – отвърна Елена. Този път бе неин ред да сведе очи към ръцете си.

– Зная. Но тъй като става дума и за двете ми самоличности, трябва да си или ти, или Баз, или Ели Куин. Лондонската полиция арестува Ели, а няма как да пратя мъжа ти – някой побъркан служител на Тау Кит може да се опита да го задържи.

Тези думи я накараха да го погледне.

– Защо Бараяр не свали обвинението в дезертъорство срещу Баз?

– Направих всичко възможно. Струваше ми се, че почти съм успял да ги убедя. Но после Саймън Илян реши да остави заповедта за арест висяща. Не го издирват, но при извънредни ситуации това ще му помогне да окаже по-силно въздействие върху Баз. А и така прикритието на „Дендари“ като абсолютно независима организация получава допълнително потвърждение. Според мен Илян не постъпи правилно и дори му го казах, но той ми нареди да си затварям устата. Някой ден, когато аз издавам заповедите, ще се погрижа да отменят тази заповед.

Тя повдигна вежди.

– При сегашния ти лейтенантски чин може доста да почакаме.

– Баща ми е много чувствителен на тема връзки, капитане. – Майлс й подаде запечатания диск, който от известно време побутваше с една ръка по масата. – Искам да го предадеш лично на старшия военен аташе на Тау Кит комодор Дестанг. Не използвай посредници, защото имам отвратителното предчувствие, че бараярският куриерски канал между двете посолства не е сигурен. Струва ми се, че проблемът е на Земята, но ако греша... Господи, надявам се да не е самият Дестанг.

– Май изпаднаш в параноя, а? – загрижено попита Елена.

– И положението се влошава с всяка минута. Не забравяй, че съм потомък на лудия император Юри. Постоянно се чудя дали не започвам да страдам от неговото заболяване. Човек може ли да се побърка от страх, че изпада в параноя?

Тя мило се усмихна.

– Ако някой може, това си ти.

– Хм. Е, точно тази параноя е класическа. В съобщението до Дес-танг използвах по-мек език – най-добре да го прочетеш преди да се качиш на кораба. В края на краищата, какво би си помислила за млад офицер, който е убеден, че началниците му се опитват да го премахнат?

Елена наклони глава настрани и отново повдигна вежди.

– Точно така – кимна Майлс. Той забарабани по масата с показалец. – Целта на пътуването ти е да проверим хипотезата – това е само хипотеза, подчертавам – че нашите осемнайсет милиона марки не са пристигнали, защото са изчезнали по пътя. Най-вероятно в джобовете на скъпия капитан Галени. Все още не разполагам с убедително доказателство като например внезапното изчезване на Галени, а при такова обвинение е най-добре млад и амбициозен офицер като мен да не допуска грешки. В доклада си развивам още четири теории, но тази ми се струва най-правдоподобна. Трябва да установиш дали щабът изобщо е изпратил парите ни.

– Не ми изглеждаш убеден. Изглеждаш ми нещастен.

– Да, това навярно е най-неприятната възможност. Но в нейна подкрепа има изключително логични аргументи.

– Например?

– Галени е от Комар.

– Голяма работа. Толкова по-вероятно да се окажеш прав.

„За мен е голяма.“ Майлс поклати глава. В крайна сметка, какво значение имаше бараярската политика за Елена, която се беше заклела никога вече да не стъпи на омразната си родна планета?

Тя сви рамене, изправи се и прибра диска в джоба си.

Майлс не се опита да я улови за ръцете. Не направи нито едно движение, което да постави и двамата им в неловко положение. Стари приятели се намираха по-трудно, отколкото нови любовници.

„О, моя най-стара приятелко!“

Все още. Завинаги.

ГЛАВА 6

Вечеря със сандвич и кафе в каютата си, докато прелистваше докладите за състоянието на флота. Бяха завършили ремонтите на оцелелите бойни спускателни совалки на „Триумф“. И вече бяха платили за тях, уви. Екипажът започваше да скучае. Парите им бяха изчерпани до последния кредит.

Сетаганданците грешаха, горчиво си помисли Майлс. Не войната щеше да унищожи „Дендари“, а мирът. Ако враговете им проявяха достатъчно търпение, „Свободните наемници от Дендари“, неговото творение, щеше да се разпадне без външна помощ.

На вратата се позвъни и това го откъсна от черните му мисли. Той се наведе към комуникатора на бюрото си.

– Да?

– Ели е.

Майлс светкавично натисна бутона за отключване.

– Влез! Връщаш се по-рано, отколкото очаквах. Боях се, че за дълго ще останеш там, също като Данио. Или още по-зле – заедно с Данио.

Той завъртя стола си. Когато вратата се отвори, стаята изведнъж му се стори по-светла. Ели отдаде чест и му се усмихна, но очите ѝ изглеждаха уморени.

– Нали ти казах – отвърна тя. – Всъщност наистина стана дума да ме направят своя постоянна гостенка. Държах се мило, оказах им пълно съдействие, опитах се да ги убедя, че не представлявам обществена опасност и че спокойно могат да ме пуснат, но не успях да постигна нищо, докато компютрите им внезапно не удариха джакпота. В лабораторията идентифицираха онези двама мъже, които... убих на космодрума.

Майлс разбираше мимолетното ѝ колебание. Някой друг би избрал по-мъгляв евфемизъм – „гръмнах“, „очистих“ – който да го дистанцира от последствията на действията му. Но не и Куин.

– Нещо интересно, предполагам – окуражи я той.

Говореше спокойно, без никакви емоции. Призраците на враговете не само придружаваха човек до ада. Не, те вечно витаеха край него в очакване най-после този момент да настъпи. Може би резките, които Данио дълбаеше по ръкохватките на оръжията си, в крайна сметка не бяха чак толкова безвкусна идея. Определено бе по-тежък грях да забравиш дори един-единствен убит от теб човек. – Разказвай.

– Оказа се, че и двамата се издирват от закона. Били са... как да се изразя... войници на самостоятелна практика. Професионални убийци. Местни.

Майлс потръпна.

– Мили Боже, какво съм им направил пък аз?

– Съмнявам се, че са имали нещо лично против теб. Почти е сигурно, че ги е наела трета неизвестна страна, макар да ми се струва, че и двамата се досещаме коя е тя.

– О, не! Искаш да кажеш, че сетаганданското посолство ми праща наемни убийци? Всъщност е логично. Галени спомена, че не им достигал персонал. Но това означава... – Той се изправи и възбудено закричи в каютата. Това означава, че всеки момент могат пак да ме нападнат. Навсякъде и по всяко време. Абсолютно непознати хора без никакъв личен мотив.

– Истински кошмар за охраната ти – съгласи се Ели.

– Полицията не е успяла да открие кой ги е наел, нали?

– Де такъв късмет! Не, поне засега няма нищо. Обаче насочих вниманието им към сетаганданците и отбелязах, че са имали мотив, възможност и начин.

– Добре. Можем ли сами да направим нещо по въпроса за начина и възможността? – Майлс за момент се замисли. – Крайният резултат от опита им, изглежда, показва, че са били малко неподготвени за задачата си.

– От моя гледна точка, методът им за малко щеше да успее – отбеляза тя. – Това обаче предполага, че ограничителен фактор е била възможността. Искам да кажа, че когато слизаш на планетата, адмирал Нейсмит не просто се скрива, колкото и да е сложно да откриеш един човек сред девет милиарда. Той буквално престава да съществува! Има данни, че тези хора няколко дни са обикаляли около космодрума и са те причаквали.

– Хм. – Пребиваването му на Земята окончателно се проваляше. Изглежда, адмирал Нейсмит представляваше опасност и за самия себе си, и за други. Земята беше пренаселена. Ами ако следващия път убийците се опитаха да взривят цяла мотриси в метрото или ресторант, за да постигнат целта си? Едно нещо бе душите на враговете му да го придружат до ада. Ами ако в решителния момент се озовеше до клас първолаци?

– А, между другото, когато бях долу, наистина видях редник Данио – като разглеждаше счупения си нокът, прибави Ели. – След няколко дни ще го изправят пред съда. Моли те да присъстваш.

Майлс изсумтя.

– О, естествено. Потенциално неограничен брой непознати се мъчат да ме очистят, а той иска да се явя в предварително определен час на обществено място. За да могат да се поупражняват в стрелба по неподвижна мишена, несъмнено.

Ели се усмихна и загриза нокътя си.

– Исканякой, който го познава, да даде показания.

– Да дам показания! Ще ми се да знаех къде е скрил колекцията си от скалпове – щях да я покажа на съдията. Социопатичната терапия е измислена тъкмо за хора като него. Не, не. Едва ли би желал свидетел, който наистина го познава добре. – Майлс примирено въздъхна. – Прати капитан Торн. Той е бетанец с космополитен опит, би трябвало да е способен да лъже на свидетелската скамейка.

– Правилен избор – изръкопляска Ели. – Време е да започнеш да прехвърляш някои от задълженията си върху други.

– Постоянно го правя – възрази Майлс. – Например ужасно съм доволен, че поверих личната си безопасност на теб.

Тя махна с ръка и сбърчи лице, сякаш за да отблъсне комплимента преди да се е приземил на местоназначението си. Дали думите му хапеха?

– Реагирах прекалено бавно.

– Напротив, беше достатъчно бърза. – Майлс завъртя стола си към нея. Тя бе разкопчала куртката си и заоблеността на черната ѝ тениска напомняше на абстрактна скулптура. Ароматът ѝ – не на парфюм, а просто на жена – накара кожата му да пламне.

– Мисля, че имаше право – рече Ели. – Офицерите на ходят на пазар в ротния склад...

„Проклятие! – помисли си той. – Тогава го казах само защото бях влюбен в жената на Баз Джесек и не исках да ти го призная... най-добре никога да не го признавам...“

– ...защото това наистина им пречи да изпълняват задълженията си. Наблюдавах те, докато се приближаваше към нас на космодрума, и за няколко минути, няколко критични минути, изобщо не мислех за безопасността ти.

– А за какво мислеше? – преди да се намеси разумът му, с надежда попита Майлс. „Освести се, човече, през следващите трийсет секунди можеш да провалиш цялото си бъдеще.“

Тя се усмихна измъчено.

– Чудех се какво си направил с онова тъпо котешко одеяло.

– Оставих го в посолството. Щях да го донеса... – Какво не би дал да можеше да го разстеле върху леглото си и да я покани да седне до него? – Щях да го донеса, но имах да мисля за други неща. Още не съм ти съобщил последната новина за финансите ни. Подозирам... – По дяволите, работата отново се намесваше в този интимен момент, в този провален интимен момент. – По-късно ще ти разкажа за това. В момента искам да поговорим за нас. Трябва да поговорим за нас.

Тя леко се отдръпна и Майлс припряно прибави:

– И задълженията ни. – Ели престана да се отдалечава. Дясната му длан докосна яката на униформата ѝ, разтвори я, плъзна се по гладката, студена повърхност на военните ѝ отличия. Чувстваше се ужасно нервен, така че отдръпна ръката си и я притисна към гърдите си, за да се овладее.

– Аз... имам много задължения, нали разбираш. Нещо като двойна доза. От една страна, задълженията на адмирал Нейсмит, от друга – на лейтенант Воркосиган. После идват задълженията на лорд Воркосиган. Тройна доза.

Веджите ѝ бяха повдигнати, устните ѝ присвити, погледът ѝ въпросителен – свръхестествено търпение, да, тя го чакаше сам да се направи на глупак. Майлс продължи стремглаво да пропада.

– Известни са ти задълженията на адмирал Нейсмит. Но всъщност в момента те са последната ми грижа. Адмирал Нейсмит е подчинен на лейтенант Воркосиган, а той съществува единствено, за да служи на бараярската Имперската служба за сигурност, в която е пратен по мъдростта и милостта на своя император. Е, поне на съветниците на императора. С една дума – на баща ми. Знаеш тази история.

Ели кимна.

– Правилото да няма интимни връзки с никого от своите подчинени може да е валидно за адмирал Нейсмит...

– Чудех се дали онзи... случай в метрото не е бил някаква проверка – замислено рече тя.

Трябваше му известно време, за да проумее думите ѝ.

– Не! – извика Майлс. – Това щеше да е отвратителна низост, подъл и долен номер – не! Не беше проверка. Беше съвсем истинско!

– Аха – отвърна Ели, но не му показа, че я е убедил, да речем, с чувствена прегръдка. В момента чувствената прегръдка щеше да му подейства много успокоително. Ала тя просто продължаваше мълчаливо да го гледа.

– Спомни си, че адмирал Нейсмит не е реален човек. Аз го

създадох. И като се замисля сега, съм пропуснал някои важни части.

– О, стига глупости, Майлс. – Ели леко го докосна по лицето. – Какво е това, ектоплазма ли?

– Хайде да се върнем на лорд Воркосиган – отчаяно настоя Майлс, прокашля се и продължи с бараярския си акцент: – Ти почти не си виждала лорд Воркосиган.

Промяната на гласа му я накара да се усмихне.

– Чувала съм те да имитираш този акцент. Очарователен е, макар и доста... хм, нелеп.

– Аз не го имитирам, той си е мой. Всъщност... мисля... – Майлс смутено замълча. – Нося Бараяр в костите си.

Ели повдигна вежди.

– Буквално, доколкото разбирам. Струва ми се, не би трябвало да си им благодарен за това, че са те отровили още преди да се родиш.

– Не са искали да убият мен, а баща ми. Майка ми... – Като се имаше предвид накъде се мъчеше да насочи разговора, навярно щеше да е по-добре да не се задълбочава в неуспешните опити за убийство през последните двайсет и пет години. – Така или иначе, такива неща вече почти не се случват.

– Ами тогава какво беше онова днес на космодрума, уличен балет ли?

– Убийците не бяха пратени от Бараяр.

– Това още не е сигурно – бодро отбеляза Ели.

Майлс отвори уста да отговори и се вцепени от нова, още по-ужасна параноична мисъл. Ако не грешеше, капитан Галени бе изключително хитър човек. „Да речем, че наистина е откраднал парите. Да речем, че е предвидил подозренията ми. Да речем, че е измислил начин да запази и парите, и кариерата си, като ме елиминира. В края на краищата той знаеше точно кога ще съм на космодрума. Бараярското посолство може да наеме професионален убиец също толкова лесно и тайно, колкото и сетаганданското.“

– И за това... ще поговорим по-късно – зададено рече той.

– Защо не сега?

– Защото... – Майлс замълча и дълбоко си пое дъх, – се опитвам да ти кажа нещо друго – вече по-тихо продължи той.

Последва тишина.

– Продължавай – окуражи го Ели.

– Хм, задълженията. Е, както лейтенант Воркосиган носи всички задължения на адмирал Нейсмит, плюс собствените си, така и лорд

Воркосиган носи всички задължения на лейтенант Воркосиган, плюс собствените си. Било политически или военни. И, хм... семейни. – Дланта му бе влажна. Той незабелязано я избърса в панталона си. Беше му по-трудно, отколкото си мислеше. Но определено не по-трудно, отколкото на жена, чието лице някога е било изгорено, отново да се изправи пред плазмен огън.

– Думите ти звучат като диаграма на Вен². „Комплексът от всички групи, които са части от самите себе си“ или нещо подобно.

– Поне така го чувствам – призна Майлс. – Но все някак трябва да го изразя.

– Какво представлява лорд Воркосиган? – любопитно попита тя. – Какво виждаш, когато излизаш от душа и се погледнеш в огледалото? Казваш ли си „Здрасти, лорд Воркосиган“?

„Избягвам да гледам в огледала...“

– Майлс, предполагам. Просто Майлс.

– И какво представлява Майлс?

Той прокара десния си показалец по опакото на неподвижната си лява длан.

– Тази кожа.

– И това е най-външната му обвивка, така ли?

– Предполагам.

– Мили Боже – измърмори Ели. – Влюбила съм се в човек, който се смята за лук.

Майлс се изкиска – просто не успя да се сдържи. Но... „влюбила съм се“? Сърцето му окуражително затуптя.

– Това е по-добре от предците ми, които се смятали за... – „Не, по добре да не казвам и това.“

Но любопитството на Ели бе неутолимо – в края на краищата тъкмо затова я беше взел в разузнаването на „Дендари“², където постигаше такива невероятни успехи.

– Какво?

Майлс се прокашля.

– Твърди се, че петата графиня Воркосиган периодично изпадала в заблудата, че е направена от стъкло.

– И какво се случило с нея? – заинтригувано попита тя.

– Накрая един от ядосаните ѝ роднини я хвърлил и тя се строшила.

---

2. Логическа диаграма, която използва кръгове, за да представи различни групи и връзките помежду им. – Б. пр.

– Толкова реална ли е била заблудата?

– Хвърлил я от двайсетметрова кула – нетърпеливо отвърна Майлс.
– Виж, не съм отговорен за странните си предци. Даже напротив. Тъкмо обратното. – Той мъчително преглътна. – Разбираш ли, едно от гражданските задължения на лорд Воркосиган е някога, някъде да открие лейди Воркосиган. Бъдещата единайсета графиня Воркосиган. Това се очаква от човек, произхождащ от строго патрилинейна култура, нали разбираш. Известно ти е... – гърлото му сякаш бе пълно с памук и акцентът му постоянно се променяше, – че тези мои, хм, физически проблеми... – Майлс посочи дребното си тяло – са тератогенни. А не генетични. Моите деца би трябвало да са нормални. Факт, който навярно ми е спасил живота, в светлината на традиционното безмилостно бараярско отношение към мутантите. Мисля, че дядо ми не беше съвсем убеден в това, и винаги ми се е искало да можеше да доживее да види децата ми...

– Майлс – нежно го прекъсна Ели.

– Да? – задъхано попита той.

– Говориш адски бързо. Бих могла да те слушам цял час, но се тревожа, когато превъртиш на бързи обороти.

– Нервен съм – призна Майлс и й се усмихна ослепително.

– Да не би това да е закъсняла реакция от следобедния инцидент? – Ели се доближи още малко до него. – Разбирам те.

Той обви дясната си ръка около кръста ѝ.

– Не. Да, хм, може би мъничко. Искаш ли да станеш графиня Воркосиган?

Ели се усмихна.

– Направена от стъкло ли? Не е в моя стил, благодаря. Всъщност обаче, титлата по-скоро звучи като нещо, което върви с черна кожа и лъскави копчета.

Майлс си я представи в такова облекло и му трябваше половин минута, за да открие мястото, където е допуснал грешка.

– Нека се изразя така – продължи той. – Ще се омъжиш ли за мен?

Този път мълчанието продължи повече.

– Мислех си, че се опитваш да ми предложиш да спя с теб – отвърна Ели накрая, – и се присмивах на нервността ти. – Сега не се смееше.

– Не – каза Майлс. – Това щеше да е съвсем лесно.

– Не искаш много, нали? Само напълно да промениш живота ми.

– Добре, че го разбираш. Не става въпрос само за брак. Това си е жива професия.

– На Бараяр. На планета.

– Да. Хм, понякога може и да пътуваме.

Тя замълча, после отвърна:

– Родена съм в космоса. Израснах на междинна станция. През по-голямата част от живота си съм работила на кораби. Времето, което съм прекарала долу, може да се измери с месеци.

– Промяната наистина е огромна – неспокойно призна Майлс.

– А какво ще се случи с бъдещия адмирал Куин, свободния наемник?

– Предполагам... надявам се, че работата на лейди Воркосиган ще ѝ се стори също толкова интересна.

– Чакай да се сетя. Работата на лейди Воркосиган не е свързана с командване на кораб, нали?

– Опасностите, които вървят с такава кариера, биха ужасили дори мен. Майка ми се е отказала от командване на кораб – в Бетанския астрономически проект, – за да отиде на Бараяр.

– Да не би да искаш да кажеш, че си търсиш момиче, което е също като мамчето?

– Трябва да е интелигентна, решена да оцелее на всяка цена и с бързи реакции – тъжно поясни Майлс. – Обратното означава да загине невинен човек. Може би тя, може би и нашите деца заедно с нея. Както ти е известно, телохранителите не са всемогъщи.

Без да откъсва поглед от него, тя тежко въздъхна. Противоречието между ужаса в очите ѝ и усмивката на устните ѝ късаше сърцето му. „Не исках да те нараня... най-доброто, което мога да ти предложа, не трябва да те измъчва... прекалено много ли е... прекалено малко... или прекалено ужасно?“

– О, любов моя – тъжно промълви тя, – ти просто не мислиш.

– Мисля само за теб.

– Значи искаш да ме заточиш за цял живот, прощавай, на някакъв затънт свят, който едва е излязъл от феодализма, който се отнася с жените като с вещи – или добитък – и който ще ми забрани да използвам научените през последните дванайсет години военни умения – от приземяване на совалка до химични средства за разпит... съжалявам. Аз не съм антрополог, не съм светица и не съм луда.

– Не трябва да ми отговаряш веднага – прошепна Майлс.

– О, трябва, разбира се. Преди да съм омекнала.

„Какво да ѝ кажа? – зачуди се той. – «Ако наистина ме обичаш, с радост ще принесеш в жертва целия си личен живот заради мен?» О, естествено. Тя никога не се жертва. Това я прави силна, силата ѝ ме кара

да я желая и ето, че кръгът се затваря.“

– Значи проблемът е Бараяр.

– Разбира се. Коя нормална жена доброволно ще се премести на тази планета? Освен майка ти, очевидно.

– Тя е изключителна. Но... когато се сблъска с Бараяр, планетата се променя. Виждал съм го с очите си. Ти също би могла да си такава въздействаща сила.

Ели клатеше глава.

– Зная си възможностите.

– Никой не знае какви са възможностите му, докато не ги надхвърли.

Тя го погледна.

– Естествено е да разсъждаваш така. Какво те свързва с Бараяр? Позволяваш им да те използват като пионка... Никога не съм разбирала защо просто не избягаш някъде с „Дендари““. Можеш да го направиш – по-добре от адмирал Озер, дори по-добре от Тънг. И някой ден можеш да станеш император на собствена планета.

– Ще дойдеш ли с мен? – На устните му заигра странна усмивка. – Сериозно ли ми предлагаш да се отправя на поход за завладяване на галактиката с пет хиляди души?

Ели се изкикоти.

– Така поне няма да се наложи да се откажа от командването на флота. Не, всъщност съм съвсем сериозна. Ако толкова искаш да си професионален войник, за какво ти е Бараяр? Наемническият флот участва в десет пъти повече сражения от редовния. Планетите преживяват по една война на поколение, ако имат късмет...

– Или ако нямат късмет – вметна Майлс.

– Наемниците следват войната навсякъде.

– Бараярското върховно командване забеляза този факт. Това е една от основните причини, поради които съм тук. През последните четири години придобих по-голям боен опит, макар и в малък мащаб, отколкото повечето други имперски офицери през последните четиринайсет. – Той прокара показалец по плавната извивка на брадичката ѝ. – Сега разбирам. Ти си влюбена в адмирал Нейсмит.

– Естествено.

– А не в лорд Воркосиган.

– Лорд Воркосиган ме дразни. Той те предава, мили.

Пропастта, която зееше помежду им, се оказваше по-дълбока, отколкото беше мислил. За Ели нереалната личност бе лорд Воркосиган.

Той обви пръсти около тила ѝ и усети дъха ѝ, когато го попита:

– Защо позволяваш на Бараяр да те използва?

– Това е планетата, която ме отгледа.

– Не разбирам.

– Просто за мен е много важно да донесе победа на планетата, която ме отгледа. Това е.

– Това е гибелта ти. – Устните ѝ бяха съвсем близо до неговите.

– Ммм.

Ели се отдръпна за миг.

– Мога ли все пак да пораздвижа костите ти? Внимателно, разбира се. Няма ли да си тръгнеш побеснял, че не съм оправдала очакванията ти? Че не съм оправдала очакванията на Бараяр. Не, ти никога...

„Започвам да свиквам. Почти...“

– Трябва ли да се нацупя? Защото не мога да получа всичко? Не съм чак толкова задръстен.

Тя се засмя. Всичко беше наред, щом все още можеше да я размее. Щом искаше Нейсмит, щеше да го има. Половин самун хляб за половин човек. Двата се отпуснаха на леглото и устните им се срещнаха. С Куин винаги бе толкова лесно...

После разговаряха за работа. Майлс не се изненада. Наред със сънливото притискане към тялото ѝ, което го разтапяше до такава степен, че имаше опасност да се излее от леглото, той изслуша остатъка от пълния ѝ доклад за действията на лондонската полиция и на свой ред ѝ разказа за събитията в посолството и за задачата на Елена Ботари-Джесек. А през всички тези години беше смятал, че за такива цели е необходима заседателна зала. Очевидно бе открил неподозирана вселена на алтернативен команден стил.

– Елена ще се върне от Тау Кит най-рано след десет дни – каза той. – И дори тогава няма гаранция, че ще донесе липсващите пари. Особено ако вече са ги пратили. А дотогава флотът на „Дендари“ ще трябва да остане в орбита. Знаеш ли от какво се нуждаем?

– От нова задача.

– Абсолютно вярно. И преди сме поемали междинни задачи, въпреки че Имперската служба за сигурност е наш постоянен работодател. Това дори им харесва – дава временен отпих на бюджета им. В крайна сметка, колкото по-малко данъци се налага да изтискват от селяните, толкова повече се облекчава работата им на планетата. Цяло чудо е, че

досега не са се опитали да превърнат „Свободните наемници от Дендари“ в доходоносно предприятие. Още преди седмици щях да пратя наши представители да потърсят нова работа, ако ръцете ни не бяха вързани, докато не се оправи тази каша в посолството.

– Жалко, че не можем да използваме флота си на Земята отвърна Ели. – За съжаление, изглежда, че на цялата планета се е възцарил мир. – Ръцете й отпуснаха стегнатите мускули на прасците му. Майлс се зачуди дали би могъл да я убеди след това да поработи върху ходилата му. В края на краищата, преди известно време той бе направил същото за нея, макар и в обратната посока. О, щастие, дори нямаше нужда да я убеждава... Майлс размърда пръстите на краката си от удоволствие. Изобщо не беше подозирал, че пръстите му са толкова сексуално чувствителни, докато Ели не му го бе показала. Всъщност изпитваше наслада от цялото си тяло.

– Мозъкът ми е блокирал – каза той. – Чакай да видим. За разлика от мен, флотът на „Дендари“ няма ангажимент към посолството. Мога да пратя всички ви...

Ели изхленчи. От нейните уста този звук беше толкова странен, че Майлс с риск за мускулен спазъм изви шия и я погледна.

– Просто разсъждавам на глас – извини се той.

– Продължавай тогава.

– От друга страна, заради кашата в посолството, не горя от желание да се лиша от личния си телохранител. Там става нещо лошо. А това означава, че е адски тъпо да висим тук и да чакаме. Добре. Стъпка по стъпка. „Дендари“. Пари. Работа... хей!

– Какво „хей“?

– Кой казва, че трябва да сключвам договори за целия си флот? Работа. Приходи. Разделяй и владей! Телохранители, компютърни специалисти, всичко може да донесе някакви печалби...

– Банкови обири? – заинтригувано попита Ели.

– Едва си излязла от полицията. Не се отвличай. Но аз разполагам с пет хиляди висококвалифицирани в различни области професионалисти. Това е ресурс с по-висока стойност от „Триумф“. Ще ги пратя да спечелят малко пари!

Седнала по турски върху ходилото му, Ели раздражено отбеляза:

– От един час се опитвам да отпусна тялото ти, а гледай сега! Всичките ти мускули се стягат направо пред очите ми... Къде са тръгнали пък сега?

– Да вкарам идеята си в действие, къде другаде?

– По това време повечето хора спят... – Тя се прозя и му помогна да открие униформата си в купчината дрехи на пода. Черните им тениски бяха почти еднакви. Тази на Ели се разпознаваше по аромата – отначало Майлс не искаше да ѝ я даде, но после си помисли, че душето на дамско бельо не подобава на военен. Неизреченият им договор беше ясен: ако искаха да опровергаят идиотската реплика на адмирал Нейсмит, този етап от връзката им трябваше дискретно да свършва на пращ на спалнята.

В началото, когато Майлс се появяваше на щабните заседания на „Дендари“ с нов договор в ръка, винаги му се струваше, че вижда всичко двойно. Съзнаваше и двете си половини и се опитваше да играе ролята на едностранно огледало между флота и неговия действителен работодател – императора. Това неприятно усещане обикновено бързо изчезваше, когато се съсредоточеше върху задълженията си. Тогава Нейсмит почти изпълваше цялото му същество. Като се имаше предвид енергичната природа на адмирала, „спокойно“ едва ли беше подходящо определение за това състояние – повече се доближаваше до истината думата „непринудено“.

Бе прекарал с „Дендари“ безпрецедентно продължително време – пет месеца – и този път внезапно завръщане на лейтенант Воркосиган му подсъзнаваше изключително дестабилизиращо. Разбира се, винаги обикновено не беше в Бараяр. Той вярваше в здравината на командната структура, аксиомата, от която произтичаха всичките му действия, стандарта, по който се измерваше успехът или провалът. Но не и сега.

Тази вечер Майлс се изправи в заседателната зала на „Триумф“ пред набързо свиканите шефове на отдели и капитани и го скова неочаквана шизоидна парализа: какво щеше да им каже? „Оставям ви сами, будали такива...“

– За известно време ще ви оставя сами – започна адмирал Нейсмит, изплувал от онази бездна, в която потъваше мозъкът на Майлс. Новината, че има проблем със заплащането по договора им, предизвика очакваното стъписване. Ала по-озадачаваща беше очевидно спокойната им увереност, когато им съобщи, че лично ще разследва случая. Е, от гледна точка на „Дендари“, това поне компенсираше цялото време, през което бе вкарвал информация в компютъра в бараярското посолство. „Господи – помисли си той, – кълна се, че ще повярват, каквото и да им кажа.“

Но когато ги предизвика, те развихриха фантазията си и го засипаха с идеи за бързо спечелване на пари.

Изпълни го огромно облекчение. В крайна сметка в генералния щаб на флота нямаше тъпаци. Собственият му мозък изглеждаше напълно изчерпан. Надяваше се да е така, защото мозъчните му вериги подсъзнателно работят по бараярския аспект на проблема.

Спа сам и се събуди уморен и схванат. Погрижи се за някои рутинни вътрешни въпроси и одобри седемте най-разумни плана за събиране на пари, разработени през нощта от хората му.

Грижливо се премени в най-хубавите си дрехи – сива кадифена туника със сребърни копчета на раменете, панталони с ослепително бели кантове, най-лъскавите си ботуши – и придружен от лейтенант Боун, отиде в лондонската банка. Ели Куин му осигури охрана от двамата най-едри униформени бойци и няколко цивилни със скенери.

В банката адмирал Нейсмит, извънредно изискан за човек, който не съществуваше, предаде спорните права над боен кораб, който не притежаваше, на финансовата организация, която нито се нуждаеше от него, нито го искаше. Както отбеляза лейтенант Боун, поне парите бяха истински. Вместо този следобед да започнат да разпродават флота на парче – счетоводителката бе изчислила точния час, в който щяха да престанат да приемат кредитните карти на „Дендари“ – крахът щеше да настъпи отведнъж, но някъде в неопределеното бъдеще. Ура!

Когато приближиха бараярското посолство, той отпрати охраната и с него остана само Ели. Двата спряха пред една врата в подземните тунели, на която висеше табелка с надпис: „ТОКСИЧНА ОПАСНОСТ: ЗАБРАНЕНО ЗА ВЪНШНИ ЛИЦА.“

– В момента сме под скенерите – предупредително отбеляза Майлс. Тя притисна показалец към устните си и се замисли.

– От друга страна, когато влезеш, можеш да откриеш, че се е получила заповед да се върнеш на Бараяр и аз да не те видя цяла година. Или никога.

– Ще откажа... – започна той, но Ели го целуна и го спаси от глупостта, която се канеше да изрече. – Добре. – Майлс се усмихна. – Ще поддържам връзка, командир Куин.

Тя застана мирно, кимна иронично, отдаде импресионистична версия на чест и си тръгна. Майлс въздъхна и отвори вратата с отпечатъка на дланта си.

Зад втората врата го очакваше Иван Ворпатрил – усмихваше се принудено и пристъпваше от крак на крак. О, Господи, сега пък какво? Бе прекалено много да се надява просто да му се ходи до тоалетната.

– Радвам се, че се върна, Майлс – каза Иван. – Тъкмо навреме.

– Не исках да наруша заповедта. Може пак да ми се наложи. Не че има вероятност да получа разрешение, но се изненадах, че след вчерашния инцидент на космодрума Галени незабавно не ме върна в посолството.

– Да, хм, и причината е съвсем проста.

– Нима? – безизразно попита Майлс.

– Вчера капитан Галени напусна посолството. Около половин час след теб. Оттогава никой не го е виждал.

ГЛАВА 7

Посланикът ги въведе в заключения кабинет на Галени. Той криеше нервността си много по-успешно от Иван и само тихо отбеляза:

– Съобщете ми какво сте открили, лейтенант Ворпатрил. Особено ме интересува дали е време да уведомя местните власти. – Посланикът, който познаваше Дъв Галени от две години, също обмисляше многобройни вероятности. Сложен човек бе изчезналият им капитан.

Иван седна на комуникационния пулт и прегледа служебните файлове в търсене на скорошни бележки, докато Майлс обикаляше стаята с надеждата да открие... какво? Думи, надраскани с кръв на стената на равнището на коленете му ли? Нишка от извънземно растение на килима? Писмо с предложение за среща, написано на парфюмирана хартия? Всичко това беше за предпочитане пред неизвестността.

Иван разпери ръце.

– Няма нищо необичайно.

– Отмести се. – Майлс побутна облегалката на въртящия се стол на Галени, за да накара братовчед си да се изправи и да заеме неговото място. – Изпитвам ужасно любопитство към личните финанси на капитан Галени. Това е златна възможност да се поровя в тях.

– Майлс – развълнувано попита Иван, – не е ли малко, хм, нетактично?

– Прекалено си възпитан, Иване – отвърна Майлс, докато се мъчеше да отвори кодираните файлове. – Как изобщо са те приели в Службата за сигурност?

– Не зная. Аз исках да служа на кораб.

– Нима всички не се стремим към това? – Холоекранът най-последно просветна. – Обичам тези земянитски универсални кредитни карти. Толкова са информативни...

– Какво очакваш да откриеш в сметката на Галени, за Бога?

– Ами, на първо място – като тракаше на клавиатурата, измърмори Майлс – ще проверим сумите за последните няколко месеца и ще видим дали разходите му надвишават приходите.

Съвсем скоро получи отговор на този въпрос и разочаровано свъси вежди. Всичко изглеждаше нормално – капитанът дори беше успявал да спестява по малко. Резултатът се оказа отрицателен, уви. Ако бе изпаднал в сериозно финансово затруднение, Галени беше проявил и

благоразумието, и способността да не остави след себе си доказателства. Майлс започна да преглежда подробния списък с покупките му.

Иван нетърпеливо се размърда.

– Какво търсиш сега?

– Скрити пороци.

– Как?

– Съвсем просто. Или поне щеше да е, ако... да сравним например сметките на Галени с твоите за един и същ тримесечен период. – Той раздели екрана и повика данните на братовчед си.

– А защо не ги сравним с твоите? – раздражено понита Иван.

Майлс се усмихна.

– Не съм тук от достатъчно време. Ти си много по-подходящ пример... Леле! Я виж! Копринена нощница, а, Иване? Това е абсолютно противоположно, нали знаеш.

– Това не е твоя работа – ядосано каза братовчед му.

– Разбира се. Ти нямаш сестра, а нощницата не е в стила на майка ти. Тази покупка говори или за момиче в живота ти, или за травестизъм.

– Обърни внимание, че не е моят размер – с достойнство отвърна Иван.

– Да, ще ти е доста къса. В такъв случай – миньонче. Което познаваш достатъчно добре, за да му правиш интимни подаръци. Виждаш ли колко много неща научих за теб само от една покупка. Между другото, да не е била за Силвет?

– Сега проверяваш Галени, нали? – напомни му Иван.

– Да. Е, какви подаръци купува Галени? – Той прегледа списъка. Не му отне много време: нямаше почти нищо.

– Вино – отбеляза братовчед му. – Бира. Майлс сравни данните с тези на Иван.

– Около една трета от количеството, което си изпил ти за същия период. Но той купува книги-дискове в съотношение трийсет и пет към... само две ли?

Иван неловко се прокашля.

Майлс въздъхна.

– Тук няма момичета. Нито момчета, струва ми се... а? Ти си работил с него цяла година.

– Мм – отвърна Иван. – Попадал съм на един-двама такива в Службата, но... те си имат начини да ти го покажат. Галени не си пада по мъже.

Майлс вдигна поглед към правилния му профил. Да, Иван навярно

получаваше предложения и от двата пола. Отпаднаше още една възможност.

– Този човек да не е монах? – измърмори той. – Ако се съди по музиката, книгите и бирата, не е андроид, но е... ужасно потаен.

Майлс ядосано затвори файла. След кратък размисъл повика досие-то на Галени в Службата.

– Аха. Това вече е необичайно. Знаеш ли, че преди да постъпи в Имперската служба за сигурност, капитан Галени е защитил докторат по история?

– Какво? Не, никога не е споменавал, че... – Любопитството на Иван най-после надделя над възпитанието му и той се наведе над рамото на Майлс.

– Докторат по модерна история и политически науки от Имперския университет във Ворбар Султана. Боже мой, виж датите. На двайсет и шест годишна възраст доктор Дъв Галени се е отказал от пост в колежа на Белгрейвия, за да постъпи в академията на Имперската служба за сигурност наред с осемнайсетгодишните хлапета. С кадетска заплата. – Това не приличаше на поведение на човек, който ужасно обича парите.

– А – изненада се Иван. – Когато са ни приемали, той трябва да е бил в горните класове. Завършил е само две години преди нас. И вече е капитан!

– Трябва да е бил един от първите комарци, приети в армията. Само седмици след като са взели решение. И оттогава е направил светкавична кариера. Допълнително обучение – езици, информационен анализ, служба в имперския щаб – и после този чудесен пост на Земята. Дъви явно е всеобщ любимец. – Разбираше причината. Блестящ, образован, либерален офицер – Галени беше жива реклама на успеха на Новия ред. Пример за подражание. Майлс знаеше какво означава да си пример за подражание. Той дълбоко си пое дъх.

– Какво има? – попита Иван.

– Започвам да се плаша.

– Защо?

– Защото цялата тази история придобива фин политически привкус. А всеки, който не се разтревожи, щом нещо бараярско смърди на политика, не е учил... история. – Той изговори последната дума с подчертана ирония. След миг се изгърби на стола и продължи да търси сред файловете.

– Джекпот.

– А?

Майлс посочи.

– Секретен файл. Никой с ранг под имперски щабен офицер няма достъп до него.

– Това означава, че е забранен за нас.

– Не задължително.

– Майлс... – изпъшка Иван.

– Нямам намерение да извърша нищо незаконно – успокои го Майлс. – Засега. Иди да повикаш посланика.

– Да, имам код за извънредни ситуации, с който мога да отворя този файл – призна посланикът, когато Майлс го притисна. – Но се имат предвид извънредни ситуации от рода на избухване на война.

Майлс загриза нокътя на показалеца си.

– Капитан Галени е работил с вас в продължение на две години. Какво е впечатлението ви от него?

– Като офицер или като човек?

– И двете.

– Много съвестен в задълженията си. Необичайното му образование...

– О, значи знаете за това?

– Разбира се. Но това го прави изключително подходящ за работа на Земята. Той има богат опит в обществените контакти, умее да води разговори. Неговият предшественик беше от старата школа. Компетентен, но скучен. Почти... хм... досаден. Галени изпълнява същите задължения, но много по-безупречно. Добрата охрана е невидима, невидимата охрана не смущава моите дипломатически гости и това безкрайно улеснява работата ми. Допринася огромна полза за, хм, събирането на информация. Като офицер, аз съм извънредно доволен от него.

– Какви са недостатъците му като човек?

– „Недостатък“ навярно е силно казано, лейтенант Воркосиган. Той е доста... студен. Забелязах също, че докато разговаря, той научава за вас много повече, отколкото вие за него.

– Ха. – Какъв дипломатичен начин да изрази тази способност на Галени. И като се замислеше за собствените си срещи с изчезналия офицер...

Посланикът се намръщи.

– Смятате ли, че в този файл може да се крие ключът към изчезването му, лейтенант Воркосиган?

Майлс тъжно сви рамене.

– Никъде другаде не открихме нищо.

– Не ми се иска... – провлачи посланикът, вперил поглед в категоричните забрани за достъп на екрана.

– Бихме могли да изчакаме още малко – предложи Иван. – Ами ако просто си е намерил приятелка? Няма много да се зарадва, ако се върне от първата си нощ с жена от години насам и открие, че сме обърнали файловете му с главата надолу.

Майлс позна напевния тон, който показваше, че интелигентният му, макар и муден братовчед маневрира, за да накара някого да изпълни неговото желание. Браво, Иване.

– Когато прекарваш нощта навън, не оставяш ли съобщение къде ще бъдеш и кога ще се прибереш? – попита Майлс.

– Ами, да.

– И не се ли връщаш навреме?

– Един-два пъти съм се успивал – призна Иван.

– Какво се случваше тогава?

– Откриваха ме. „Добро утро, лейтенант Ворпатрил, поръчали сте събуждане.“ – Иван имитира прецизния, сардоничен глас на капитан Галени. Сигурно го цитираше точно.

– Смятате ли, че Галени е от хората, които прилагат различни правила спрямо подчинените си и самите себе си?

– Не – едновременно отвърнаха Иван и посланикът и смутено се спогледаха.

Майлс дълбоко си пое дъх, вирна брадичка и посочи холоекрана.

– Отворете файла.

Посланикът прехапа устни и се подчини.

– Проклет да съм – промълви Иван след няколко минути. Майлс се настани на централното място пред пулта и внимателно зачете. Файлът бе огромен: най-последна липсващата семейна история на Галени.

Кръщелното му име беше Давид Гален. От онези Гален, които бяха притежавали прочутия картел за орбитален транспорт, носещ тяхното име, един от най-могъщите олигархични родове, управлявали Комар. Пространствено-времевите изходни пунктове бяха донесли богатството на планетата и от него се бяха развили блестящите й куполни градове, а не от ужасната й, гола и неплодна почва.

Майлс можеше да чуе бащиния си глас, изброяващ точките, които бяха превърнали завоюването на Комар от адмирал Воркосиган в образцова война. „Малко население, съсредоточено в градове с контролиран

климат. Нямахме място, където да се организират партизански армии. Никакви съюзници – щом обяхме, че сваляме двайсетте и пет процента от всичко, което минава през техния пространствено-времеви възел, на петнайсет процента, съседите им, които трябваше да им се притекат на помощ, се хвърлиха в обятията ни. Дори не пожелаха да се бият, когато наемниците им видяха срещу какво са се изправили, и подвиха опашки...“

Разбира се, в основата на проблема стояха греховете на комарските лидери от предишното поколение, приели подкуп, за да позволят на нашественическия сетагандански флот да премине през пространството на планетата, за да нападне бедния полуфеодален Бараяр. След двайсет години и реки от кръв сетаганданските бойни кораби се бяха върнали по същия път, по който бяха пристигнали – през „неутрален“ Комар.

Бараярците навярно наистина бяха изостанали, но никой не можеше да ги обвини, че не навакват бързо. Поколение на дядото на Майлс, дошло на власт в суровите времена на войната със Сетаганда, било твърдо решено никога повече да не допусне такова нашествие. Поколение на баща му се бе заело със задачата да превърне това решение във факт, като осигури на Бараяр пълен и окончателен контрол над комарското пространство.

Целта на бараярската флота била да овладее непокътната богатата икономика на планетата. Адмирал лорд Арал Воркосиган, главнокомандващ имперския флот, дал ясно да се разбере, че Бараяр не желае отмъщение.

Хитрата комарска олигархия приела тази цел и капитулацията ѝ бе улеснила и двете страни. Били направени обещания, били дадени гаранции – животът в подчинение и по-малкото богатство все пак си остават живот и богатство, пресметливо примесени с надежда за бъдещо възвръщане на статуквото.

После бе дошло Клането в Равноденствие.

Прекалено усърден офицер, сумтеше адмирал лорд Воркосиган. Била дадена тайна заповед. Оцелелите семейства на двестата комарски съветници били събрани в един спортен салон и разстреляни от бараярските сили за сигурност. Жертвите бяха отнесли истината за случилото се в гроба и Майлс не беше сигурен, че някой историк ще успее да я открие. Знаеха я единствено граф Воркосиган и командирът на силите за сигурност, убит без съд от разярения адмирал. Справедливо езекутиран или унищожен, за да замълчи завинаги – човек можеше да избира според собствените си предубеждения.

Като цяло, Майлс не осъждаше чак толкова Клането в Равноденствие. В крайна сметка, сетаганданските атомни бомби бяха разрушили целия град Воркосиган Вашной и бяха убили не стотици, а хиляди, но никой не бе вдигнал бунт заради това. И все пак тъкмо Клането в Равноденствие беше привлякло общественото внимание, тъкмо на Воркосиган бяха лепнали прозвището „Палача“. И това правеше този епизод от историята наистина личен.

И всичко това преди три десетилетия. Още преди раждането на Майлс. Давид Гален бе навършил четири години в деня, в който леля му, комарската съветничка Ребека Гален била убита в спортния салон в куполния град Равноденствие.

Бараярското върховно командване внимателно бе разгледало въпроса за приемането на двайсет и шест годишния Дъв Галени в Имперската служба за сигурност.

„...Моето мнение е отрицателно – пишеше в лично послание до премиер-министъра граф Арал Воркосиган шефът на Имперската служба за сигурност Илян. – Предполагам, че в случая просто изпитваш угризения. А угризенията са лукс, който не можеш да си позволиш. Ако искаш да те застрелят в гърба, моля те да ме уведомиш поне двайсет и четири часа предварително, за да подам оставка. Саймън.“

Отговорът беше написан с полегатия почерк на човек с дебели пръсти, за когото всички писалки са прекалено тънки, почерк, познат на Майлс до болка. „Угрзения ли? Възможно е. Видях онзи проклет салон още преди да е засъхнала кръвта. Някои подробности завинаги са се запечатали в паметта ми. Но случайно си спомням Ребека Гален заради начина, по който беше застреляна. Тя е била една от малкото, умрели лице в лице с убийците си. Съмнявам се, че Дъв Галени е способен да ме застреля в гърба.“

Още по-малко ме безпокои участието на баща му в Съпротивата. Момчето не е променило името си в бараярски стил само заради нас.

Но ако успеем да го привлечем искрено на наша страна, ще мога да вкарам в действие плана си за Комар. Със закъснение от едно поколение, вярно е, и след много пролята кръв, но все пак е някакво изкупление. Разбира се, той има политически амбиции, но предполагам, че са по-сложни и по-градивни от обикновеното убийство.

Приеми го, Саймън, и виж какво ще се получи. До гуша ми е дошло от всичко това и повече не искам да си спомням за онази история. Дай ми възможност да докаже способностите си.“

Подписът бе обичайната припряна дракулка.

От този момент кадет Галени бе станал грижа на много по-нисши в имперската йерархия офицери. Майлс вече беше чел досието му.

– Проблемът е – наруши трийсетминутното мълчание той, – че това не ограничава възможностите. Напротив – увеличава ги. По дяволите!

Включително, помисли си Майлс, неговата теория за кражбата и дезертирането. Във файла нямаше нищо, което да я опровергава, дори я правеше още по-мъчителна, ако се окажеше вярна. А опитът за покушение на космодрума прие нови зловещи оттенъци.

– Възможно е – отбеляза Ворпатрил – да е станал жертва на съвсем обикновен инцидент.

Посланикът изсумтя, изправи се и поклати глава.

– Имали са право да ограничат достъпа до файла. Би могъл сериозно да навреди на кариерата му. Лорд Ворпатрил, установете контакт с местните власти и съобщете за изчезнал човек. Затворете файла, Воркосиган.

И двамата с Иван излязоха.

Преди да изключи пулта, Майлс прегледа документите, свързани с бащата на Галени. След като бяха убили сестра му, Гален бе станал активен лидер на комарската Съпротива. Оцелялото богатство на някога гордото семейство окончателно се бе изпарило по време на кръвопролитното въстание, избухнало шест години по-късно. Старите архиви на бараярската Служба за сигурност ясно показваха за какво е отишла част от него – контрабандно оръжие, заплати и разноски на терористичната армия, по-късно подкупи за изходни визи и емигриране. Но бащата на Галени не бе успял да напусне планетата – беше загинал при взрива на една от собствените си бомби по време на последната безплодна атака срещу бараярския шаб. Заедно с него бе умрял и по-големият му син.

Майлс потърси в архивите, но за свое облекчение не успя да открие други членове на рода Гален сред живеещите на Земята емигранти, посочени в списъците на посолството.

Разбира се, през последните две години капитанът беше имал достатъчно възможности да редактира файловете.

Майлс заразтрива слепоочията си. Болеше го главата. Според архива Галени бил петнайсетгодишен, когато угаснали последните пламъци на въстанието. Прекалено млад, надяваше се той, за да е участвал активно. Дори да бе участвал, Саймън Илян сигурно знаеше за това. Майлс затвори файла.

Той остави Иван да се занимава с местната полиция. Наистина, историята с клонинга отчасти го предпазваше от вероятността да срещне едни и същи хора под различните си самоличности, но нямаше смисъл да рискува.

Полицията прие изчезването на военния аташе с необходимата сериозност и обеща изцяло да съдейства на посолството. Дори изпълни молбата на посланика да не дава гласност на случая. Тъй като ченгетата щяха да се заемат с всички рутинни дейности, като идентифициране на човешки останки, открити в кофи за смет, Майлс реши да играе ролята на официален детектив в самото посолство. Като временен шеф на сигурността, Иван ненадейно се оказа засипан с обичайните задължения на Галени.

Майлс прекара по-голямата част от първото денонощие пред комуникационния пулт и провери досиетата на комарските емигранти. За съжаление, посолството бе натрупало огромни количества такава информация. Ако изобщо имаше нещо интересно, то щеше да е скрито сред тонове маловажни данни. Това просто не беше работа за сам човек.

С премрежен от умора поглед, в два часа през нощта той се отказа, свърза се с Ели Куин и прехвърли проблема на разузнавателния отдел на „Свободните наемници от Дендари“.

Галени щеше да изпадне в гърчове, ако научеше за източването на информация от компютрите на посолството в тези на „Триумф“. По дяволите Галени, в крайна сметка всичко това бе тъкмо заради него. Майлс предвидливо не съобщи и на Иван. Ако се стигнеше до въпроси, щеше да излезе с аргумента, че „Дендари“ всъщност са част от бараярските сили за сигурност и следователно се касае за вътрешно прехвърляне на данни. Прати и пълното лично досие на капитана – нали ограниченият достъп до него целеше само да предпази Галени от предразсъдците на бараярските патриоти – а „Дендари“ очевидно не бяха такива.

– Предай на агентите, че издирването на Галени е финансова операция – каза на Ели той. – И че ще получим пари само ако го открием. Всъщност това наистина може да се окаже вярно.

Легна си с надеждата, че през остатъка от нощта подсъзнанието му ще реши проблема, но когато се събуди, не го бяха осенили никакви нови идеи. Майлс нареди на Барт и още двама сержанти отново да проверят маршрута на куриера – другото вероятно слабо звено във веригата. После, докато чакаше да се обадят от полицията, във въображението му се развихриха още по-странни обяснения на случилото се. Той седеше в тъмната стая, нервно потрепваше с крак и се чувстваше така, сякаш

главата му ще експлодира.

На третия ден го потърси Ели Куин.

Изгарящ от нетърпение да види лицето ѝ, Майлс включи холоекрана. Тя странно се подсмиваше.

– Реших, че това може да те заинтересува – каза Ели. – Капитан Торн току-що получи очарователно предложение за „Дендари“.

– Цената също ли е очарователна? – попита той. Зъбните колелца в главата му сякаш заскърцаха, докато се мъчеше да превключи на проблемите на адмирал Нейсмит, които през последните два дни бяха останали на заден план.

– Сто хиляди бетански долара. В брой.

– О... – Това правеше близо половин милион имперски марки. – Струва ми се, ясно заявих, че този път няма да се занимаваме с нищо незаконно. И без това достатъчно сме загазили.

– Какво ще кажеш за отвличане? – Тя загадъчно се изкикоти.

– Категорично не!

– О, в този случай ще направя изключение – с ентузиазизирана увереност отвърна командир Куин.

– Ели... – предупредително изсумтя Майлс.

Тя дълбоко си пое дъх, за да овладее иронията си, макар че очите ѝ продължиха да блестят.

– Но, Майлс, нашите тайнствени и богати непознати искат да наемат адмирал Нейсмит да отвлече лорд Майлс Воркосиган от бараярското посолство.

– Трябва да е някакъв капан – нервно каза Иван, докато насочваше наетата от Ели наземна кола през различните градски равнища. Нощният Лондон сияеше от светлини, които хвърляха сенки под прозрачния купол на автомобила.

Сивата сержантска униформа от „Дендари“, която носеше Иван, му стоеше също толкова добре, колкото и бараярската, мрачно отбеляза Майлс. Братовчед му просто изглеждаше добре във всякаква униформа. Седнала от другата му страна, Ели приличаше на негова близначка. Тя се преструваше на спокойна и протягаше гъвкавото си тяло, небрежно повесила едната си ръка над главата на Майлс. Но пак бе започнала да си гризе ноктите. Майлс седеше помежду им, облечен в зелената униформа на лорд Воркосиган, и се чувстваше като увехнал лист маруля между две филии мухлясал хляб. Беше прекалено уморен за такива

среднощни забавления.

– Разбира се, че е капан – потвърди Майлс. – И трябва да открием кой и защо го е устроил. И какво му е известно. Дали са го устроили, защото смятат адмирал Нейсмит и лорд Воркосиган за две отделни личности? А ако е вярно обратното, дали това ще разкрие връзката на Бараяр със „Свободните наемници от Дендари“ в бъдещи операции?

Ели вдигна очи и срещна погледа му. Наистина. Какво бъдеше ги очакваше, ако играта с Нейсмит бе свършила?

– А може би – услужливо прибави Иван – отговорът е съвсем банален. Например местни престъпници, които искат да вземат откуп. Или да е някакъв наистина сложен план – например сетаганданците да се опитват да противопоставят адмирал Нейсмит и Бараяр с надеждата, че ние ще имаме по-голям късмет и ще успеем да го очистим. Или пък...

– А може би ти си злият гений, който стои зад всичко това, Иване – добродушно предположи Майлс, – и се избавяш от конкурентите си, за да заграбиш цялото посолство за себе си.

Ели рязко го изгледа, за да се увери, че се шегува. Иван просто се усмихна.

– А, тази версия ми харесва.

– Сигурно е само, че това не е сетагандански опит за покушение – въздъхна Майлс.

– Ще ми се да бях също толкова убедена – измърмори Ели. Беше четвъртата нощ след изчезването на Галени. Трийсет и шестте часа, изтекли от получаването на тази странна оферта, бяха дали на Ели време за размисъл и тя вече не й се струваше толкова примамлива.

– Помислете логично – настойчиво каза Майлс. – Сетаганданците или все още ме смятат за двама души, или не. Те искат главата на адмирал Нейсмит, а не на сина на бараярския премиер-министър. Убийството на лорд Воркосиган може да доведе до нова кървава война. Всъщност ще се убедим, че прикритието ми е провалено, в деня, в който прекратят опитите си да очистят Нейсмит и вместо това вдигнат страхотен шум за насочените срещу тях операции на „Дендари“. За нищо на света не биха пропуснали тази дипломатическа възможност. Особено сега, когато предстоят преговори за право на преминаване през Тау Кит. В състояние са за един миг да съсипят цялата ни галактическа търговия.

– Възможно е да се мъчат да докажат връзката с теб като първа фаза от точно този план – замислено рече Иван.

– Не казвам, че не са сетаганданците – меко възрази Майлс. – Казвам само, че ако е така, те не се опитват да ме убият.

Ели изпъшка.

Той си погледна часовника.

– Време е за последната проверка.

Командир Куин включи комуникатора на китката си.

– Виждаш ли ни, Бел?

Високият глас на капитан Торн се разнесе от гравитокара, който ги следваше във въздуха:

– Не ви изпускам от поглед.

– Добре, продължавайте да ни покривате. Това е последната връзка преди да ви кажем да се спуснете.

– Ще чакаме. Край на връзката.

Майлс нервно потърка тила си. Забелязала движението му, Куин отбеляза:

– Не горя от желание да задействаме капана, като ги оставим да те хванат.

– Нямам намерение да им позволя. В момента, в който се появят, Бел ще се спусне и в капана ще се озоват самите те. Но ако не се опитат веднага да ме убият, бихме могли да научим много, като ги оставим донякъде да продължат с плана си. От гледна точка на, хм, положението в посолството, навярно ще си струва риска.

Тя неодобрително поклати глава.

Следващите няколко минути изтекоха в мълчание. Майлс за пореден път премисляше всички начини, по които можеше да се развие тази операция. Накрая спряха пред редица стари триетажни къщи, издигнати плътно една до друга. Всички изглеждаха тъмни и тихи.

Ели погледна номерата на вратите, отвори прозрачния купол и слезе. Майлс се измъкна и застана до нея. Иван остана в колата и включи скенерите.

– Няма никого – като наблюдаваше с присвити очи датчиците, съобщи той.

– Какво? Не е възможно! – възкликна Ели.

– Може да сме подрашили.

– Глупости – възрази тя. – Както обича да казва Майлс, помисли логично. Хората, които искат да отвлекат лорд Воркосиган, ни дадоха координатите за тази среща в последния момент. Защо? За да не можем да стигнем тук първи и да проверим района. Трябва да са заложили капана и да ни причакват. – Тя се наведе над рамото на Иван и отново задейства скенерите. – Имаш право – накрая призна Ели, – но въпреки това нещо не се връзва.

Дали бе случайно, че точно тук бяха счупени няколко улични лампи? Майлс се вгледа в мрака.

– Не ми харесва – измърмори Ели. – Хайде да не ти връзваме ръцете.

– Можеш ли да се справиш сама с мен?

– Дрогирали сме те.

Той сви рамене, леко разтвори устни и премрежи очи. После с олюляване закрочи до нея. Ели го хвана за лакътя, помогна му да се изкачи по стъпалата и натисна бравата.

– Отворено е.

Командир Куин неохотно прибра зашеметителя в кобура си, откачи от колана си фенерче и насочи лъча в мрака. Антре. Паянтово наглед стълбище отляво, от двете страни врати, водещи към мръсни празни стаи. Тя въздъхна и предпазливо прекрочи прага.

– Има ли някой? – тихо извика Ели. Влязоха в лявата стая.

– Не сме подрали – прошепна тя, – не сме закъснели, адресът е верен... къде са тогава?

Дрогираният лорд Воркосиган не можеше да й отговори. Ели го пусна, прехвърли фенерчето в лявата си ръка и отново извади зашеметителя.

– Прекалено си друсан, за да вървиш – промърмори тя, сякаш говореше на себе си. – Ще ида да поогледам наоколо.

Майлс затвори за миг единия си клепач в знак на съгласие. Докато Ели търсеше дистанционно управляеми подслушвателни устройства и скенерни лъчи, той трябваше да продължи убедително да играе ролята на отвлечения лорд Воркосиган. След кратко колебание тя се запъти към стълбището. И взе фенерчето със себе си, по дяволите!

Все още се вслушваше в бързите й стъпки над главата си, когато нечия ръка му запуши устата и в тила го парна слаб, изстрелян от упор зашеметяващ лъч.

Той конвулсивно се сви, зарита, опита се да извика и ухапа ръката. Противникът му изсъска от болка и го стисна още по-здраво. Бяха двама – дръпнаха китките му отзад и натикаха парцал в устата му преди да успее отново да стисне зъби. Парцалът беше напоен с някакъв сладникав опият. Ноздрите му силно се разшириха, но гласните му струни останаха отпуснати. Сякаш бе изгубил власт над тялото си. После проблесна слаба светлина.

Видя силно замъглените образи на двама едри мъже, единият по-млад, другият по-възрастен, облечени в земянитски дрехи. Скенерни

полета, по дяволите! При това невероятно силни, за да преодолеят оборудването на „Дендари“. Майлс забеляза на коланите им миниатюрни кутии – десет пъти по-малки от най-новите уреди, с които разполагаха неговите хора. Бараярското посолство трябваше да осъвремени системите си за сигурност... Той се опита да прочете името на производителя, докато... докато не видя третия мъж.

О, третият! „Полудял съм!“ – панически си помисли Майлс. Третият мъж бе самият той.

Облечен в спретната бараярска униформа, другият Майлс пристъпи към него и се взря в лицето му със странен, жаден поглед. След това започна да прехвърля съдържанието на джобовете му в своите. Зашеметител... лични документи... половин пакетче бонбони с дъх на карамфил... Той свъси вежди, замисли се, сви рамене и ги прибра. После посочи към кръста му.

Очевидно искаше дявовия му кинжал. Тристагодишното острие все още беше гъвкаво и остро като бръснач. Инкрустираната със скъпоценни камъни ръкохватка криеше печата на Воркосиган. Непознатите го извадиха изпод куртката му. Вторият Майлс праметна ремъка на канията през рамо и пристегна туниката си. Накрая откачи антискенерния излъчвател от пояса си и сърчно го закопча на кръста му.

Когато двойникът му спря, за да го погледне за последен път, в очите му пламтеше странен гняв. Майлс вече беше виждал това изражение – на собственото си лице, отразено в огледалната стена на метрото.

Не.

Бе го видял на неговото лице, отразено в огледалната стена на метрото.

Онази вечер другият трябваше да е стоял на няколко крачки зад него. Само че в бараярска униформа. За разлика от Майлс, който носеше адмиралската си.

„Този път обаче като че ли са познали...“

– Отлично – изръмжа двойникът. Гласът му звучеше ясно, незаглушаван от антискенерния излъчвател. – Дори не се наложи да зашеметявам жената. Тя няма да заподозре нищо. Нали ви казах, че ще се получи. – Той си пое дъх, вирна брадичка и сардонично се усмихна на Майлс.

„Тъкано ще ти го върна – гневно си помисли Майлс. – Е, в крайна сметка аз винаги съм бил своят най-голям враг.“

Подмяната отне само секунди. Извлякоха го от стаята и го понесоха към задната част на къщата. С героично извиване на шията си той успя

да блъсне главата си в касата на вратата.

– Какво става? – незабавно се разнесе отгоре гласът на Ели.

– Нищо – отвърна двойникът. – Просто проверявам. Долу също няма никой. Отказали са се.

– Мислиш ли? – Майлс я чу да се спуска по стълбището. – Можем да поизчакаме.

Комуникаторът ѝ сигнализира.

– Ели? – повика я Иван. – Преди малко скенерите засякоха нещо странно.

Обнадежен, Майлс затаи дъх.

– Провери пак – студено нареди двойникът.

– Сега е чисто.

– Сигурно нещо ги е подплашило. Добре, връщаме се в посолството, командир Куин.

– Толкова скоро? Сигурен ли си?

– Да. Това е заповед.

– Ти си шефът – разочаровано каза Ели. – По дяволите, бях убедена, че ще ги пипнем.

Ръмженето на наземната кола постепенно се отдалечи. Мрак, тишина, нарушавана единствено от дишането му.

Изнесоха го през задната врата, напъхаха го на задната седалка на някакъв автомобил и седнаха от двете му страни. Шофираше трети мъж. Мислите на Майлс мудро се олюляваха на ръба на съзнанието. Проклетите скенери... петгодишна техника от периферната зона, което означаваше десетгодишно изоставане от земяниската – трябваше да подменят цялата скенерна система на „Дендари“ а, ако, разбира се, останеше жив, за да нареди... По дяволите скенерите. Скенерите не бяха виновни. Легендите разказваха, че митичният еднорог можел да се улови единствено с огледало, докато се любувал на собственото си отражение. Тук някъде трябваше да има и девица...

Пътуваха през дъвен квартал. След петнайсетина минути влязоха в подземен гараж – малък, очевидно частен, с място само за две коли.

Вкараха го в асансьор и се спуснаха на долния етаж. Майлс се озова в къс коридор. Единият от похитителите му събу ботушите и откопча колана с антисензорния излъчвател. Действието на зашеметителя започваше да преминава. Чувстваше краката си като гумени, но двамата мъже го подкрепяха. Те развързаха китките му и Майлс се опита да разтрие схванатите си ръце. Когато му отпушиха устата, той издаде нечленоразделен хрип.

Отвориха една врата, побутнаха го вътре и го заключиха. Майлс задъхано застана в средата на помещението и леко се разкрачи, за да запази равновесие.

Намираще се в тясна стая без прозорци с две твърди пейки покрай стените. Вляво от входа имаше малка баня.

На една от пейките с лице към стената лежеше на кълбо мъж само по зелени панталони, кремава риза и чорапи. Мъжът сковано и предпазливо се обърна към него и седна. Едната му ръка автоматично подскочи нагоре, сякаш за да заслони зачервените му очи от прекалено силната светлина, с другата здраво се хвана за ръба на пейката, за да не падне. Тъмната му коса бе разрошена, по бузите му беше набола четиридневна брада. Дълбоки бръчки покриваха лицето му.

Безупречният капитан Галени.

ГЛАВА 8

– Мамка му – измъчено изруга капитанът.

– И аз се радвам да ви видя – изхриптя Майлс.

Уморените очи на Галени подозрително се присвиха.

– Или... вие ли сте?

– Не зная. – Майлс се замисли. – Вие кой очаквахте да съм? – Залитна към другата пейка преди краката му да са се подкосили, седна и се облегна на стената. Стъпалата му не достигаха пода. Няколко минути двамата мълчаха и предпазливо се гледаха.

– Безсмислено е да ни затварят в една и съща стая, ако не ни наблюдават – накрая каза Майлс.

Вместо отговор Галени посочи с показалец нагоре към лампата.

– Аха. Значи има и холокамера, така ли?

– Да.

Майлс оголи зъби и се усмихна към тавана. Капитанът продължаваше да го гледа с почти болезнена неувереност.

Майлс се прокашля. Усещаше в устата си горчив вкус.

– Предполагам, че сте видели двойника ми.

– Вчера. Поне ми се струва, че беше вчера. – Галени вдигна очи към лампата.

Похитителите бяха взели и неговия часовник.

– Сега е към един през нощта. Изчезнахте от посолството преди пет дни – отговори на неизречения му въпрос Майлс. – Постоянно ли свети тази лампа?

– Да.

– Аха. – Той сподави неприятното усещане, събудени от стар спомен. Сетаганданците използваша постоянното осветление като начин за предизвикване на временна дезориентация. Адмирал Нейсмит го знаеше от личен опит.

– Аз го видях само за няколко секунди – продължи Майлс. – Когато направиха подмяната. – Той докосна с ръка мястото, където преди носеше кинжала си, после заразтрива тила си. – Наистина ли... наистина ли изглеждам така?

– Смятах, че сте вие. До края. Каза ми, че се упражнявал.

– Не го ли познахте?

– Не. А остана при мен четири-пет часа.

Майлс потръпна.

– Лошо. Много лошо.

– И аз така си помислих.

– Разбирам. – Последва мрачно мълчание. – Е, историко, как може да различите фалшификата от оригинала?

Галени поклати глава, после колебливо докосна слепоочието си. Очевидно изпитваше мъчителни болки. Също като Майлс.

– Вече не зная. – Той се поколеба. – Отдаде ми чест.

Майлс иронично повдигна ъгълчето на устата си.

– Разбира се, може да няма никакъв двойник и всичко това да цели да се побъркате...

– Престанете! – почти извика Галени. Но въпреки това на устните му плъзна уморена усмивка.

Майлс погледна нагоре към лампата.

– Е, който и да съм аз, надявам се, че похитителите ни не са сетаганданци, нали? Това би било прекалено странно. Двойникът ми е бил подложен на пластична хирургия, струва ми се. – „А не клонинг – моля те, Господи, нека да не е мой клонинг...“

– Той каза, че бил клонинг – отвърна Галени. – Но поне половината от думите му бяха лъжи.

– О! – По-силните възклицания изглеждаха напълно неуместни.

– Да. И това ме накара да се замисля за вас. За истинската ви самоличност, разбира се.

– О... хм. Да. Струва ми се, сега разбирам защо ми е хрумнала онази... онази история, когато репортерката ме притисна в ъгъла. Вече го бях видял. В метрото. Бях с командир Куин. Преди десетина дни. Трябваше да са чакали подходящ момент за подмяната. Помислих си, че виждам собственото си отражение в огледалото. Но той носеше друга униформа и сигурно са се отказали.

Галени сведе очи към ръкава на собствената си униформа.

– Не ви ли направи впечатление?

– Имах да мисля за много други неща.

– Не сте ми докладвали за случая!

– Бяха ми дали силни обезболяващи и реших, че навярно халюцинирам. Когато се върнах в посолството, вече съвсем бях забравил. И освен това – той се усмихна изтощено, – смятах, че няма да е от полза за служебните ни взаимоотношения, ако ме помислите за побъркан.

Галени раздражено стисна устни, после на лицето му се изписа изражение съвсем близко до отчаяние.

– Навярно имате право.

– Така или иначе, истинско облекчение е да знам, че не съм станал ясновидец. Боя се, че подсъзнанието ми очевидно действа по-добре, отколкото останалата част от мозъка ми. Просто не осъзнах какво съм видял. – Той отново посочи нагоре. – Значи не са сетаганданци, така ли?

– Не. – Галени се облегна на стената и се навъси. – Комарци са.

– О! – задавено възкликна Майлс. – Комарски заговор? Извънредно... опасно.

– Наистина.

– Е – тихо каза Майлс, – все още не са ни убили. Трябва да имат някаква причина да ни оставят живи.

Устните на капитана се разтеглиха в зловеща усмивка.

– Абсолютно никаква. – Думите му бяха последвани от кратък смях. Очевидно някаква шега, разбираема само за Галени и камерата на тавана. – Той си въобразява, че има причина, но греша.

– Няма нужда да им го казвате – процеди през зъбя Майлс. – Хайде, Галени, изплюйте камъчето. Какво се случи сутринта, в която изчезнахте от посолството?

Капитанът въздъхна и като че ли се овладя.

– Обадиха ми се. Един стар... комарски познат. Помоли ме да се срещнем.

– Няма данни да са ви търсили. Иван провери комуникационния ви пулт.

– Изтрих записа. Това беше грешка, но тогава не смятах така. Ала той каза нещо, което ме наведе на мисълта, че ще мога да разкрия загадката на вашите странни заповеди.

– Значи все пък съм успял да ви убедя, че със заповедите ми трябва да се е случило нещо, така ли?

– О, да. Но това означаваше, че сред хората ми има предател. Навярно самият куриер. Само че не смеех да отправя такова обвинение, без да разполагам с убедителни доказателства.

– Куриерът, да – съгласи се Майлс. – Това беше второто ми подозрение.

Галени повдигна вежди.

– Ами първото?

– Боя се, че бяхте вие.

Капитанът кисело се усмихна.

Майлс засрамено сви рамене.

– Смятах, че сте отмъкнали моите осемнайсет милиона марки. Но в

такъв случай защо не бяхте избягали? И ето, че после изчезнахте.

– О! – на свой ред възкликна Галени.

– Всички факти си пасваха – поясни Майлс. – Обвиних ви в кражба, дезертърство и изобщо ви изкарах гадно комарско копеле. – Той се прокашля. – Съжалявам.

Лицето на Галени позеленя. Беше прекалено шокиран, дори за да изглежда разгневен, колкото и да се опитваше.

– Това е – продължи Майлс. – Ако не се измъкнем оттук, името ви ще бъде опетнено.

– Толкова усилия за нищо... – Капитанът притисна гръб към стената, отпусна глава назад и измъчено затвори очи.

Майлс се замисли за вероятните политически последствия от безследното им изчезване. Скандалът със сигурност щеше да разтърси из основи проекта за интегриране на Комар, навярно дори щеше да го унищожи. Той погледна човека на другата пейка, човека, на когото баща му бе избрал да заложи. „Някакво изкупление...“

Дори само това беше достатъчна причина комарската съпротива да убие и двамата. Но съществуването на – о, Господи, само не клонинг! – другия Майлс предполагаше, че, от комарска гледна точка, клеветата срещу доброто име на Галени е само щастлива случайност.

– Значи сте отишли да се срещнете с онзи човек – каза Майлс. – Без да вземете пейджър или охрана.

– Да.

– И са ви отвлекли. А критикувате моите виждания за личната безопасност!

– Да. – Галени отвори очи. – Хм, не. Първо обядвахме.

– Обядвали сте с онзи тип? Или... да не е била жена? Красива ли беше?

– Не. Беше мъж. Но се опита да ме подкупи.

– Успя ли?

И в отговор на смразяващия поглед на капитана Майлс прибави:

– Помъчете се да възпроизведете разговора, моля ви.

Галени сбърчи лице. Фалшификати и оригинали, истини и лъжи – как можеха да се проверят точно тук?

– Казах му да се разкара – високо отвърна Галени, така че онзи, който стоеше зад холокамерата, непременно да чуе думите му. – Още тогава трябваше да проумея, че ми е разкрил прекалено много, за да ме пусне. Но двамата си разменихме взаимни обещания, аз се обърнах с гръб към него... оставих чувствата си да надделеят над здравия ми

разум. За разлика от него. И така се озовах тук. – Капитанът махна с ръка към тясната килия. – Няма да е за дълго. Докато той не преодолее пристъпа си на сантименталност. А накрая и това ще стане. – Галени предизвикателно погледна към лампата.

Майлс си пое дъх през зъби. Трябва да е била страхотна среща. О, да. – Капитанът отново затвори очи, сякаш се мъчеше да избяга от Майлс и от цялото това положение.

Скованите му, болезнени движения загатваха за мъчения...

– Настояваха ли да промените решението си? Или ви разпитваха по стария жесток начин?

Галени повдигна клепащи и докосна лилавото петно под лявото си око.

– Не, те използват фаст-пента. Фаст-пента. Нямаше нужда от мъчения. Подложиха ме на разпити три-четири пъти. Вече знаят почти всичко за охраната на посолството.

– Тогава от какво са тези следи?

– Опитах се да избягам... вчера, струва ми се. Тримата главорези, които се справиха с мен, са адски гадни, уверявам ви. Сигурно все още се надяват, че ще се предам.

– Не можехте ли да се престорите, че капитулирате, поне докато избягате? – раздразнено попита Майлс.

Очите на Галени яростно проблеснаха.

– Никога – изсъска той. После гневът му се изпари с изтощена въздишка. – Навярно наистина трябваше. Но вече е твърде късно.

Дали наркотиците не бяха повредили мозъка на капитана? Щом хладнокръвният Галени бе допуснал чувствата му до такава степен да помътят здравия му разум, е, тези чувства трябваше да са ужасно силни.

– Не вярвам да се хванат на предложение за съдействие от моя страна – мрачно рече Майлс.

– Едва ли – с обичайния си повлечен говор отвърна капитанът.

– Ясно.

Няколко минути по-късно Майлс отбеляза:

– Не е възможно да е клонинг.

– Защо?

– Всеки клонинг, отгледан от мои клетки, би трябвало да изглежда... хм, почти като Иван. Над метър и осемдесет и с... нормално лице и гръб. Със здрави кости, а не сухи съчки като моите. Освен ако – ужасна мисъл, – лекарите през целия ми живот не са ме лъгали за гените ми.

– Сигурно са въздействали върху развитието му – замислено

отвърна Галени. – С химични или хирургически средства.

– Но случилото се с мен е резултат на случаен инцидент и собствените ми лекари не са знаели какви ще са последствията.

– Постигането на пълен двойник наистина е сложно. Но очевидно не и невъзможно. Онова... създаване навярно е получено след многобройни експерименти.

– В такъв случай какво са направили с другите? – отчаяно попита Майлс. Във въображението му замаршируваха безброй клонинги като схема на еволюцията, само че обърната отзад напред – от изправения кроманьонски Иван към шимпанзето Майлс.

– Предполагам, че са се избавили от тях.

Стомахът на Майлс се сви.

– Ужасяващо.

– О, да – тихо се съгласи Галени.

Майлс се опита да разсъждава логично.

– В такъв случай клонингът – „моят брат близък“ – трябва да е значително по-млад от мен.

– С няколко години – потвърди капитанът. – Навярно шест.

– Защо шест?

– Проста аритметика. Когато свърши Комарското въстание, вие сте били на около шест. По онова време тази група трябва да е била принудена да насочи вниманието си към друг, не толкова директен план за атака срещу Бараяр. Идеята не може да ги е заинтересувала преди това. Било е доста по-късно и клонингът е бил прекалено млад, за да го подменят с вас, въпреки ускорения растеж. Защото е трябвало не само да прилича, но и да се държи като вас.

– Но защо изобщо им е нужен клонинг? Мой клонинг?

– Предполагам, че се предвижда да извърши някакъв саботаж, който да даде знак за избухване на въстание на Комар.

– Бараяр никога няма да се откаже от Комар. Никога. Без вас сме напълно изолирани.

– Зная – уморено отвърна Галени. – Но някои хора предпочитат да удавят куполите ни в кръв, вместо да се поучат от историята. – Той неволно погледна нагоре към лампата.

Майлс мъчително преглътна и се насили да се овладее.

– Откога знаете, че баща ви не е загинал при онзи взрив?

Капитанът за миг се вцепени, после се отпусна, ако скованото му движение изобщо можеше да се нарече „отпускане“.

– От пет дни – промълви той. – Как разбрахте?

– Отворихме личните ви файлове. Той беше единственият ви близък роднина без смъртен акт.

– Смятахме го за мъртъв. – Гласът му звучеше далечно и безизразно. – Брат ми със сигурност е загинал. Ние с майка ми разпознахме останките. Не бяха много. Не беше трудно да повярваме, че от баща ми буквално не е останало нищо, още повече че според очевидци той се намирал много по-близо до центъра на взрива.

Всичко това очевидно бе ужасно мъчително за Галени. Майлс установи, че не му доставя удоволствие да наблюдава терзанията му. Чиста загуба на добър офицер – от гледна точка на върховното командване. Като убийство. Или аборт.

– Баща ми постоянно говореше за свободата на Комар – тихо продължи капитанът. На Майлс, на лампата или на себе си? – За жертвите, които всички ние трябвало да направим за свободата на Комар. Много си падаше по жертвите. Включително човешки. Но изглежда, изобщо не го интересуваше свободата на комарците. Станах свободен човек едва в деня, в който въстанието окончателно свърши. В деня, в който той умря. Бях свободен да гледам със собствените си очи, да съдя със собствения си ум, сам да определям живота си. Или поне така си мислех. Животът – саркастично повиши глас Галени – е пълен с изненади. – И отправи към лампата лукава усмивка.

Майлс стисна клепачи и се опита да се съсредоточи. Трудна работа, когато Галени седеше само на два метра от него и излъчваше мощни вълни убийствено напрежение. Имаше неприятното чувство, че официалният му командир е изгубил представа за стратегическата картина и е потънал в някаква лична борба със стари призраци. А може и да не бяха призраци. Майлс трябваше да действа сам.

Да действа ли? Той се изправи и zakрачи из стаята. Галени мълчаливо го наблюдаваше. Само една врата. Майлс драсна по стената с нокът. Никакъв шанс. Същото се отнасяше за пода и тавана. Влезе в банята, облекчи се, изми си ръцете и лицето и си изплакна устата. От крана течеше студена вода. Накрая пи от шепите си. Нямахше нищо стъклено, нито дори пластмасова чаша. Водата неприятно забълника в стомаха му, ръцете му потръпнаха от вторичните ефекти от зашеметяването. Зачуди се какъв ли ще е резултатът, ако запуши канала с ризата си и пусне водата. Като че ли не можеше да направи нищо повече. Майлс се върна на пейката си, избърса длани в панталона си и седна преди да се е строполил на пода.

– Дават ли ви храна? – попита той.

– Два-три пъти дневно – отвърна Галени. – Готвят горе. Изглежда, в къщата живеят няколко души.

– Това като че ли е била единствената ви възможност да избягате.

– Така беше – потвърди той.

„Беше“ – да. След опита за бягство похитителите им сигурно бяха удвоили вниманието си. Майлс нямаше намерение да проверява. Ако го пребиеха като капитана, окончателно щяха да го осакатят.

Галени замислено погледна към заключената врата.

– В известен смисъл дори е забавно. Никога не знаеш кога ще се отвори и дали ще ти донесат вечеря, или смърт.

Майлс имаше чувството, че комарецът наистина желае смъртта. „Скапан камикадзе.“ От личен опит познаваше това настроение – бе най-страшният враг на градивното стратегическо мислене.

Ала решителността му не успя да намери практичен израз, макар че той не преставаше да претегля възможностите. Иван със сигурност незабавно щеше да познае самозванеца. А може би просто нямаше да обърне внимание на допуснатите от него грешки. Щом комарците бяха изцедили от Галени цялата информация за процедурите в посолството, имаше голяма вероятност клонингът спокойно да се справи с рутинните задължения на лейтенант Воркосиган. В крайна сметка, ако наистина беше негов клонинг, това създание трябваше да е също толкова интелигентно, колкото него.

Или също толкова глураво... Майлс се вкопчи в тази успокоителна мисъл. Щом той допускаше грешки в отчаяния си бяг през живота, същото се отнасяше и за клонинга. Въпросът бе дали някой ще успее да различи грешките им.

Ами „Дендари“? Неговите „Дендари“, попаднали в ръцете на... на какво? Какви бяха плановите на комарците? Какво знаеха за „Дендари“? И как клонингът щеше да замести и лорд Воркосиган, и адмирал Нейсмит, след като те бяха измислени от Майлс?

И Ели... щом Ели не беше успяла да забележи разликата в изоставената къща, щеше ли да открие разликата в леглото? Дали онзи мръсен самозванец щеше да посмее... Но кое човешко същество от трите пола би могло да устои на покана да се позабавлява под завивката с блестяща и красива... Във въображението на Майлс се развихриха подробни сцени на клонинга, вършещ разни неща с Куин, неща, повечето от които самият той все още не бе имал време да опита. Майлс стисна ръба на пейката толкова здраво, че се уплаши да не счупи костите на пръстите си.

После се отпусна. Клонингът сигурно щеше да избягва интимни

контакти с хора, които добре познаваха Майлс. Освен ако не беше нахален задник с импулсивни експериментални наклонности като онзи, когато Майлс всеки ден виждаше в огледалото. Двамата с Ели едва бяха започнали да се сближават – дали тя щеше да забележи разликата? Ако Ели... Той преглътна и се опита отново да се съсредоточи върху по-машабния политически аспект на проблема.

Не бяха създали клонинга само за да го докарат до лудост – това беше вторично следствие. Бяха го създали като оръжие, насочено срещу Бараяр. Чрез премиер-министъра граф Арал Воркосиган срещу Бараяр, сякаш това бе едно и също. Майлс не се заблуждаваше – крайната цел на заговора далеч не беше самият той. Сещаше се за десетки начини, по които можеха да използват негов двойник срещу баща му, някои по-умерени, други ужасяващо жестоки. Майлс погледна Галени, който хладнокръвно лежеше в очакване да го убие собственият му баща. Или използваше това хладнокръвие, за да принуди баща си до го убие и да докаже... какво? Той зачеркна по-умерените възможности от списъка.

Накрая изнемогатата взе връх и Майлс заспа на твърдата пейка.

Спа зле. Постоянно го събуждаше един и същ кошмар, само за да се озове в още по-кошмарна действителност, после се задействаше защитната му реакция и той отново потъваше в сънища. Окончателно изгуби представа за време, макар че когато накрая седна на пейката, схванатите му мускули и пълният му мехур предполагаха, че е спал дълго. Когато отиде в банята, за да напииска със студена вода брадясалото си лице, мислите му вече летяха с пълна скорост и той окончателно се разсъни. Искаше му се котешкото одеяло да е при него.

Ключалката на вратата изщрака. Галени се събуди от дрямката си и също седна на пейката си с абсолютно безизразно лице. Но този път беше вечерята. Или закуската, ако се съдеше по съдържанието ѝ: изстинали бъркани яйца, кифли, кафе в чашки от мека пластмаса. И две лъжичи. Донесе им я един от младите мъже, които Майлс бе видял предната вечер. Другият стоеше на прага с изваден зашеметител. Без да откъсва очи от капитана, младежът остави подноса в края на едната пейка и бързо отстъпи назад.

Майлс предпазливо разгледа храната. Но Галени взе своята и без колебание я изяде. Дали знаеше, че в нея няма опиати или отрова? А може би това просто вече не го интересуваше. Майлс сви рамене и също започна да се храни.

Когато преглътна последните скъпоценни капки кафе, Майлс попита:

– Имате ли някаква представа каква е целта на този маскарад? Трябва да са направили и невъзможното, за да създадат този мой... двойник. Не може да е обикновен заговор.

Галени внимателно затъркала чашката между дланите си.

– Зная само онова, което ми казаха. Но не съм убеден, че е вярно.

– Ясно, продължавайте.

– Групата на баща ми е радикално крило, отцепило се от комарската съпротива. От години не поддържали контакт с другите и това е една от причините, поради които ние, бараярската служба за сигурност – на устните му заигра бледа иронична усмивка, – не сме ги засекли. През последното десетилетие главното течение постепенно загуби инерция. Децата на изгнаниците не си спомнят Комар и са израснали като граждани на други планети. А по-възрастните, хм, те просто остаряват. Измират. И тъй като положението в родината не е чак толкова лошо, няма и нови попълнения. Ресурсите им бързо се изчерпват.

– И това явно кара радикалите да предприемат някакви действия. Докато все още имат шанс – отбеляза Майлс.

– Да. Защото са притиснати до стената. – Галени бавно смачка чашката в юмрука си. – Може да ги спаси само отчаян ход.

– Много странно, защото този план е подготвян в продължение на седемнайсет-осемнайсет години. Откъде са взели медицинските средства, по дяволите? Баща ви да не е лекар?

– Не – изсумтя капитанът. – Медицинският проблем е бил по-лесният, шом са откраднали тъканната проба от Бараяр. Но как са успели да го направят...

– През първите шест години от живота ми лекарите постоянно ме подлагаха на изследвания, биопсии, сканиране и рязане. В различни медицински лаборатории трябва да са запазени цели килограми от тъканите ми, достатъчно за цяла шведска маса. Това е било по-лесното. Но действителното клониране...

– Платили са на някаква незаконна медицинска лаборатория на Джаксън Хол, доколкото разбрах.

Майлс зяпна.

– О, ясно!

– Знаете ли нещо за Джаксън Хол?

– Хм, сблъсквал съм се с работата им по друг повод. Проклет да съм – сещам се също за най-вероятната лаборатория, която го е

направила. Те са специалисти по клониране. Освен всичко останало извършват незаконни трансплантации на мозъци – незаконни навсякъде другаде, освен на Джаксън Хол, разбира се. Младите клонинги се отглеждат в цистерни и после им трансплантират стария мозък – стария богат мозък – и... хм, занимаваха се и с биоинженерство, но за това не мога да говоря, и... да. И през цялото време са пазили мой двойник – копелета гадни, този път ще им покажа, че не са толкова недосегаеми, колкото се мислят... – Майлс дълбоко си пое дъх, за да се успокои. Щеше да почака по-подходящ момент, за да отмъсти на Джаксън Хол. – Значи така. През първите десет-петнайсет години комарската съпротива само е инвестирала в бъдещето. Нищо чудно, че не са ги разкрили.

– Да – съгласи се Галени. – Преди няколко години са взели решение най-после да изиграят коза си. Взели клонинга – по онова време тий-нейджър – от Джаксън Хол и започнали да го подготвят.

– Защо?

– Очевидно искат да нанесат удар срещу Империята.

– Какво! – извика Майлс. – Не! Не и с мен...

– Преди два дни онова... създание... ми каза, че пред мен стоял следващият император на Бараяр.

– Трябва да убият император Грегор и баща ми, за да постигнат такова... – отчаяно започна Майлс.

– И според мен – сухо отвърна Галени – те нямат търпение да го направят. – Той легна по гръб на пейката и отпусна глава върху дланите си. Очите му блестяха. – Това ще стане само през трупа ми, разбира се.

– През труповете на двама ни. Няма да посмеят да ни оставят живи...

– Струва ми се, че вчера вече го отбелязах.

– И все пак, в случай че нещо се обърка – Майлс хвърли поглед към лампата, – навярно не е излишно да имат заложници. – Той ясно произнесе това изречение, като наблегна на множественото число на последната дума. Ала се опасяваше, че от бараярска гледна точка само един от двамата е ценен като заложник. Галени не беше глупак – той също знаеше кой ще е изкупителната жертва.

По дяволите, по дяволите, по дяволите! Майлс бе попаднал в този капан, макар да знаеше, че е капан – беше се надявал да получи тъкмо тази информация, която вече знаеше. Но нямаше намерение да остане в капана. Той раздражено потърка тила си – само да можеше да нареди на „Дендари“ да нанесат удар срещу това... това бунтовническо гнездо...

Ключалката на вратата изщрака. Бе прекалено рано за обяд. Майлс

рязко погледна натам. С мимолетната надежда да види командир Куин, дошла да го избави...

Не. Пак бяха двамата му похитители. Трети стоеше на прага с насочен зашеметител.

Единият от младежите посочи Майлс и каза:

– Ставай.

– Къде? – подозрително попита той. Можеше ли вече да е краят – да го отведат в подземния гараж и да го застрелят? Не изпитваше желание доброволно да тръгне с тях, за да го екзекутират.

Нещо подобно трябва да минаваше и през ума на Галени, защото докато двамата безцеремонно сграбчваха Майлс за ръцете, капитанът се хвърли към тях. Мъжът със зашеметителя го свали още преди да е пресякъл стаята. Галени се сгърчи на пода, оголи зъби в отчаяна съпротива, после се отпусна неподвижно.

Майлс се остави да го извлекат от килията. Ако трябваше да умре, искаше поне да остане в съзнание, за да се изплюе в очите на смъртта.

ГЛАВА 9

Когато асансьорът потегли нагоре, а не надолу, временно го изпълни облекчение. Не че не можеха да го убият и на друго място. Виж, Галени – него сигурно щяха да го очистят в гаража, за да не се наложи да влачат трупа му, но Майлс нямаше да представлява проблем за тях.

Стаята, в която го въведоха, беше кабинет, ярко осветен, въпреки поляризираните прозорци. Библиотечни инфофайлове изпълваха прозрачната лавица на стената. В ъгъла имаше обикновен комуникационен пулт. Видеоплочата показваше образ от килията на Майлс. Галени все още лежеше зашеметен на пода.

Мъжът, който предната нощ бе командвал отвличането му, седеше на тапицирана в бежово хромирана пейка пред затъмнения прозорец и разглеждаше току-що разпечатана спринцовка. Така. Разпит – не екзекуция. Или поне разпит преди екзекуция. Освен ако просто не смятаха да го отровят.

Майлс откъсна поглед от спринцовката, когато мъжът вдигна глава и го проучи с присвити очи. После за миг завъртя глава към комуникационния пулт. Именно това кратко движение и ръката, стиснала ръба на пейката, помогнаха на Майлс да направи връзката, защото иначе непознатият не приличаше много на капитан Галени, освен навярно по светлата кожа. Изглеждаше около шейсетгодишен. Късо подстригана прошарена коса, набръчкано лице, натежало от възрастта тяло. Носеше консервативни земянитски дрехи, изостанали с едно поколение от историческата тийнейджърска мода, на която Майлс се бе наслаждавал на закрития базар. Можеше да е бизнесмен или учител, всичко друго, но не и терорист.

Ако не беше убийствената му напрегнатост. В това отношение – в свитите юмруци, разширените ноздри, стиснатите устни и скованата шия – Сер Гален и Дъв Галени бяха абсолютно еднакви.

Гален се изправи и бавно обиколи Майлс с изражението на човек, който разглежда слаба скулптура. Майлс стоеше неподвижно и се чувстваше по-нисък от обикновено – по чорапи, с набола брада и мръсни дрехи. Най-после се намираше в центъра, в тайния източник, от който водеха началото си всички сполетели го през последните седмици беда. А центърът беше този човек, който обикаляше около него и го запаше с алчна омраза. А може би и двамата с Гален бяха центрове, като

фокуси на елипса, наложени един върху друг, за да се образува някакъв дяволски съвършен кръг.

Майлс се чувстваше дребен и крехък. Гален спокойно би могъл да му счупи ръцете със същите разсеяни, нервни движения като на Ели Куин, когато си хапеше ноктите, просто за да освободи напрежението. „Дали изобщо ме вижда? Или съм само символ, представляващ врага – дали ще ме убие заради едната алегория?“

– Е – заговори Сер Гален. – Това вече е нещо истинско. Не е много впечатляващо. Какво ли е видял в теб синът ми? Но от друга страна, ти отлично представляваш Бараяр. Чудовищният син на чудовищен баща, тайният морален генотип на Арал Воркосиган от плът и кръв, така че всички да го видят. Може би в крайна сметка във вселената има някаква справедливост.

– Много поетично – отвърна Майлс, – но неточно в биологично отношение, както трябва да знаете, щом сте ме клонирали.

Гален кисело се усмихна.

– Не бих се подписал под думите си. – Той завърши обиколката и застана пред него. – Ти не си виновен, че си се родил, предполагам. Но защо не си се опълчил срещу чудовището? Той те е направил такъв, какъвто си... – Гален посочи недъгавото тяло на Майлс. – Що за диктаторско обаяние притежава онзи човек, че е успял да хипнотизира не само собствения си син, но и всички останали? – Проснатата фигура на видеоплочата очевидно привлече вниманието на възрастния мъж. – Защо си му верен? Защо му е верен Давид? Що за поквара е в състояние да накара сина ми да облече униформа на бараярски злодей и да замарширува зад Воркосиган? – Гален се опитваше да говори бодро, но в гласа му звучаха измъчени нотки.

– Защото моят баща никога не ме е изоставял в ръцете на врага – изръмжа Майлс.

Комарецът рязко отметна глава и изостави всякакви преструвки. Обърна се, върна се при пейката и взе спринцовката.

Майлс мислено изруга дръзкия си език. Ако не се беше поддал на този глупав импулс да се хване за последната дума, да отвърне на удара, можеше да остави Гален да говори и да научи нещо. Сега щеше да говори той, а комарецът – да слуша.

Двамата стражи го стиснаха за лактите. Онзи отляво нави ръкава му нагоре. Гален притисна спринцовката към вената от вътрешната страна на ръката му – изсъскване, кратка пареща болка.

– Какво е това? – едва успя да попита Майлс. Гласът му прозвуча

ужасно немошно и нервно дори в собствените му уши.

– Фаст-пента, разбира се – спокойно отвърна възрастният комарец.

Майлс не се изненада, макар че вътрешностите му мъчително се свиха. Знаеше какво го очаква. В курса по фармакология в Имперската академия бе изучавал свойствата на пентазоцина или фаст-пента. Този наркотик се използваше при разпити не само от Имперската служба за сигурност, но и в цялата галактика. Почти съвършен серум на истината, неустоим, безвреден за разпитвания дори при нееднократно прилагане. Неустоим и безвреден освен за неколцината нещастници, които имаха или естествена, или изкуствено предизвикана алергичност към него. Майлс никога не беше подлаган на такива разпити, тъй като личността му се смяташе за по-ценна от секретната информация, която можеше да разкрие. Други агенти нямаха такъв късмет. Смъртта от анафилактичен шок не бе толкова героична, колкото в аниhilаторната камера, обикновено запазена за шпионите.

Отчаян, Майлс зачака лудостта. Адмирал Нейсмит беше присъствал на не един разпит с фаст-пента. Наркотикът предизвикваше весело настроение и благоразположение към всички. Бе невероятно забавно за наблюдателите. След секунди мозъкът му щеше да омекне и той щеше да се превърне в олигавен идиот.

„И да си помислиш, че цели четири пъти са подлагали железния капитан Галени на това срамно мъчение. Нищо чудно, че е толкова нервен.“

Майлс усети, че сърцето му силно се разтуптява – като от свръхдоза кофеин. Зрението му почти болезнено се изостри. Очертанията на всички предмети в стаята засияха. Застанал до пулсиращия прозорец, Гален представляваше жива диаграма, електрическа и опасна, натоварена със смъртоносен волтаж, който всеки момент можеше да се разреди.

Мозъкът му не омекваше.

Сигурно изпадаше в естествен шок. Майлс за последен път си пое дъх. Дали мъчителят му изобщо щеше да се изненада...

Но-скоро се изненада самият той. Продължаваше учестено да диша. Значи не беше анафилактичен шок. Просто някаква друга наркотична реакция. Надяваше се, че фаст-пента няма да предизвика онези ужасни халюцинации, като от проклетото успокоително, което веднъж му бе дал един нищо неподозиращ лекар. Искаше му се да изкрещи. Очите му последваха и най-малкото движение на Гален.

Единият от стражите побутна зад него стол и го накара да седне. Майлс признателно се отпусна. Тялото му неовладяемо трепереше.

Мислите му сякаш се взривяваха на парченца и отново се пренареждаха като запис на фойерверки, превъртан назад-напред на видеоплоча. Възрастният комарец се намръщи.

– Опиши процедурите за влизане и излизане от бараярското посолство.

Нямаше начин вече да не са изтръгнали тази информация от капитан Галени – сигурно просто проверяваха въздействието на наркотика.

– ...на наркотика – чу собствения си глас Майлс. Проклятие. Надяваше се странната му реакция да означава, че няма неконтролируемо да излее всичките си мисли.

Сер Гален пристъпи напред, сграбчи го за косата и рязко дръпна главата му назад, после повтори през зъби:

– Опиши процедурите за влизане и излизане от бараярското посолство!

– Началник на охраната е сержант Барт – импулсивно започна Майлс. – Гаден фанатик. Никакви обноски и... – Неспособен да се овладее, Майлс заизрежда не само кодове, пароли и разположение на сценери, но и график на дежурства, лични оценки за всеки в посолството и унищожителна критика на дефектите на охранителната система. Всяка мисъл пораждаше нова в експлозивна верига. Просто не можеше да спре.

И не само това – не можеше да го спре и Гален. Инжектираните с фаст-пента обикновено асоциативно прескачаха от тема на тема и се налагаше да ги насочват с постоянни въпроси. Майлс правеше същото, но на бързи обороти. Другите жертви можеха да се контролират дори само с една дума, но едва когато комарецът няколко пъти силно го зашлеви през лицето и му изкрещя, Майлс най-после млъкна.

При разпита с наркотик не се използваша мъчения, защото весело дрогираните нещастници просто не ги усещаша. При Майлс обаче болката запулсира – ту слаба и далечна, ту изпълваща тялото и ума му като статично електричество. За свой ужас, той се заплака. После внезапно изхълца и спря.

Гален се взираше в него като хипнотизиран.

– Нещо не е наред – измърмори единият от стражите. – Не би трябвало да се държи така. Да не би да е бил подложен на някаква нова антинаркотична обработка и пентазоцинът да не му въздейства?

– Очевидно му въздейства – възрази Гален и си погледна часовника. – Не крие никаква информация. Дори ни дава повече. Прекалено много.

Комуникационният пулт настойчиво сигнализира.

– Аз ще вдигна – обади се Майлс. – Сигурно търсят мен. – И се изправи, но коленете му се огънаха и той се просна по лице на килима. Двата стражи го изправиха и го върнаха на стола. Стаята бавно се завъртя около него. Гален натисна бутон на комуникатора.

– Аз съм – разнесе се бодрият глас с бараярски акцент на лорд Воркосиган.

Лицето на клонинга не приличаше точно на онова, което Майлс виждаше всяка сутрин в огледалото.

– Косата му е вчесана на другата страна – без да се обръща конкретно към никого, отбеляза той. – Не, това не... – Така или иначе, никой не го слушаше. Мислите му продължиха да рикошират със скоростта на светлината от огледалните стени на празния му череп.

– Как е? – Гален напрегнато се наведе над пулта.

– Едва не провалих всичко още през първите пет минути. Онзи едрият се оказа мой братовчед – с нервен, тих глас отвърна клонингът. – Извадих страхотен късмет и успях да обърна грешката си в шега. Но са ми сложили в една стая с това копеле. А той хърка.

– Съвсем вярно – без да са го питали, потвърди Майлс. – Само почакай да видиш какво е, когато сънува, че прави любов. По дяволите, ще ми се да имах сънищата на Иван. Вместо това ме спохождат само ужасни кошмари – как играя голо срещу адски много мъртви сетаганданци, а топката е отсечената глава на лейтенант Мурка. Тя крещеше всеки път, когато я удрях... – Никой не му обръщаше внимание.

– Ще ти се наложи да се срещаш с много хора, които са го познавали – каза Гален. – Но щом си заблудил Ворпатрил, ще успееш да...

– Винаги можеш да заблудиш Иван – отново се обади Майлс, – Ужасно е разсеян.

Гален го стрелна с ядосан поглед.

– Посолството е свършено изолирано изпитателно поле – продължи към видеоплочата той, – преди да продължиш на самия Бараяр. Присъствието на Ворпатрил е отлична възможност за проверка. Ако заподозре нещо, ще открием начин да го елиминираме.

– Мм – неуверено изсумтя клонингът. – Преди да започнем, мислех, че си успял да ми натъпчеш в главата всичко възможно за Майлс Воркосиган. Но в последния момент установяваш, че той през цялото време е водил двоен живот. Още какво си пропуснал?

– Майлс, вече говорихме...

Майлс сепнато осъзна, че Гален се обръща към клонинга с неговото

име. Може би двойникът му изобщо нямаше свое. Странно...

– Знаехме, че в подготовката ти има празноти и че ще се налага да импровизираш. Но никога не сме имали по-добра възможност от случайното му пристигане на Земята. Иначе трябваше да чакаме още шест месеца и да се опитаме да направим подмяната на Бараяр. Не. Сега или никога. – Гален си пое дъх, за да се успокои. – Добре. Значи си се справил през първата нощ.

Клонингът изсумтя.

– Да, ако не смяташ това, че се събудих полузадушен от някакво отвратително живо одеяло.

– Какво? А, живата кожа. Не я ли е дал на приятелката си?

– Явно не. Едва не се подмокрех от страх преди да се сетя какво е това. Събудих братовчеда.

– Той заподозря ли нещо? – нервно попита Гален.

– Излъгах го, че съм сънувал кошмар. Изглежда, често му се е случвало.

Майлс кимна.

– Нали тъкмо това ви казвах. Отсечени глави... счупени кости... обезобразени роднини... необичайни промени на важни части от тялото ми... – Наркотикът очевидно оказваше странно въздействие върху паметта му – несъмнено тъкмо това го правеше толкова ефикасен за разпити. Спомняше си последните си кошмари далеч по-ясно, отколкото в нормално състояние. Радваше се, че обикновено бързо ги забравя.

– На сутринта Ворпатрил спомена ли нещо за това? – попита Гален.

– Не. Опитвам се да не приказвам много.

– Това не отговаря на ролята – услужливо отбеляза Майлс.

– Преструвам се, че съм изпаднал в слаб пристъп на една от онези депресии, за които пишеше в психологичния му портрет – между другото, кой е този?

– Самият Воркосиган. Инжектирахме му фаст-пента.

– А, добре. Неговите наемници цяла сутрин ми звънят по секретен комуникатор. Искат заповеди.

– Разбрахме се да избягваш наемниците.

– Чудесно, ти им го кажи.

– Кога ще си готов да се върнеш на Бараяр?

– Не достатъчно скоро, за да избегна напълно „Дендари““. Съобщих на посланика, но изглежда, че Воркосиган е поел отговорността за издирването на капитан Галени. Той се изненада, че искам да замина, затова засега го отложих. Капитанът съгласи ли се да ни съдейства? В

противен случай ще трябва да фалшифицирате заповедта за завръщането ми и да я дадете на куриера или нещо подобно.

Гален видимо се поколеба.

– Ще видя какво мога да направя. Междувременно ти продължавай да се опитваш.

„Гален не знае ли, че ни е известно за предателството на куриера?“ – с почти нормална яснота си помисли Майлс. Успя да се сдържи и произнесе думите почти недоловимо.

– Ясно. Ти ми обеща, че ще го оставиш жив, докато не замина, за да можем да му задаваме някои въпроси. Сега ме интересува коя е лейтенант Боун и каква е връзката ѝ с приходите от „Триумф“? Тя не спомена за какви приходи става дума.

Единият от стражите сръга Майлс.

– Отговори на въпроса.

Майлс си наложи да се съсредоточи.

– Тя е счетоводителка на флота ми. Предполагам, че става дума за обичайно инвестиране, което носи дивиденди – пряко волята си поясни той, после горчиво се засмя. – Временно, за съжаление.

– Това достатъчно ли е? – попита Гален.

– Да, струва ми се. Отговорих ѝ, че е опитен офицер, и ѝ наредих да действа дискретно. Това явно я задоволи, но се чудя какво всъщност съм ѝ заповядал да направи. Добре, следващият въпрос. Коя е Розали Крю и защо съди адмирал Нейсмит за половин милион галактически федерални кредита?

– Кой? – с искрено удивление зяпна Майлс, когато стражът отново го побутна. – Какво? – Дрогираният му ум не можеше да обърне половин милион галактически федерални кредита в бараярски имперски марки, ала разбираше, че това са адски много пари. Отначало името не му говореше нищо, после внезапно се сети. – Мили Боже, това е онази нещастна продавачка от магазина за алкохол. Аз я спасих от пожара. Защо ме е дала под съд? Защо не съди Данио, той изгори магазина ѝ – разбира се, той...

– Но какво общо имам аз с това? – попита клонингът.

– Нали искаш да заемеш моето място – кисело отвърна Майлс. – Сам се оправяй. – Ала мисловните му процеси все още бяха неконтролируеми. – Ти пък я дай под съд за телесна повреда. Когато я изнасях, си счуших лопатката. Още ме боли...

Гален го прекъсна.

– Не обръщай внимание на това – нареди той. – Ще напуснеш

Земята дълго преди да започне процесът.

– Добре – скептично се съгласи клонингът.

– И ще оставиш „Дендари“ да ти сърбат попарата, така ли? – гневно възкликна Майлс, силно стисна клепачи, за да не вижда въртящата се наоколо му стая, и отчаяно се опита да се съсредоточи. – Разбира се, на теб изобщо не ти пука за „Дендари“, нали? А трябва да ти пука! Те рискуваха живота си заради теб... заради мен... така ще ги предадеш, без дори да се замислиш... ти дори не знаеш кои са...

– Достатъчно – въздъхна клонингът. – И като стана дума за това, каква е връзката му с тази командир Куин? Разбрахте ли най-последно дали се чука с нея?

– Ние сме само добри приятели – отвърна Майлс и истерично се разсмя. После се хвърли към комуникационния пулт – стражите се опитаха да го спрат, но не успяха – надвеси се над бюрото и се озъби на видеоплочата. – Стой надалеч от нея, задник такъв! Тя е моя, чуваш ли ме, моя, моя, само моя... Куин, Куин, красивата Куин, царицата на нощта, красивата Куин... – запя той, докато стражите го мъкнеха обратно на стола. По тялото му се посипаха удари и го принудиха да млъкне.

– Нали каза, че сте му инжектирали фаст-пента? – попита клонингът.

– Да.

– Но не се държи така.

– Нещо не е наред. И все пак не би трябвало да е бил подложен на антинаркотична обработка... Започвам сериозно да се съмнявам, че има смисъл да го оставим жив като източник на информация. Просто не можем да вярваме на отговорите му.

– Страхотно – свъси вежди клонингът и погледна през рамо. – Трябва да свършвам. Довечера пак ще се обадя. Ако още съм жив. – И изчезна със сърдит електронен сигнал.

Гален се върна при Майлс и му зададе поредица от въпроси за бараярския имперски щаб, император Грегор, обичайния живот на лейтенант Воркосиган в столицата Ворбар Султана и най-вече за наемниците от „Дендари“. Майлс отговаряше, неспособен да спре бързия си брътвеж. Но по някое време му хрумна случаен стих и той изрецитира цял сонет. Шамарите на Гален не успяха да го върнат в релси – асоциативните връзки бяха прекалено силни. След това продължи постоянно да променя темите. Най-успешно се измъкваше със стихове, мръсни наемнически пиянски песни, всичко, за което го подсещаше някоя дума или израз на похитителите му. Паметта му изглеждаше феноменална. Лицето на

Гален окончателно помръкна.

– С това темпо ще останем тук до другата зима – с отвращение подметна единият от стражите.

Окръжавените устни на Майлс се извиха в безумна усмивка.

– „След зимата на нашите раздори – извика той – настана над страната пищно лято под слънцето на тоя син на Йорк.“³

Бе научил наизуст тази древна пиеса преди много години, но живият ямб неудържимо го понесе напред. Гален, изглежда, не можеше да го спре по никакъв друг начин, освен да го пребие до безсъзнание. Майлс дори още не беше стигнал до края на първо действие, когато стражите го замъкнаха в асансьора, спуснаха се на долния етаж и грубо го блъснаха в килията.

Той продължи да рецитира, като крачеше от стена до стена, в подходящите моменти скачаше върху пейката и изпълняваше женските роли със съответен фалцет. И чак когато стигна до последното „Амин!“, задъхан се строполи на пода.

Капитан Галени, който през последния час седеше свит в ъгъла на пейката си и затискаше ушите си с длани, предпазливо повдигна глава и внимателно попита:

– Свърши ли?

Майлс се претърколи по гръб и впери празен поглед в лампата.

– Три пъти ура за образоваността... Лошо ми е.

– Не съм изненадан. – Самият Галени изглеждаше блед и все още трепереше от зашеметяването. – Какво беше това?

– Пиесата или наркотикът?

– Познах пиесата, благодаря. Наркотикът.

– Фаст-пента.

– Шегуваш се.

– Не се шегувам. Имам странни реакции към наркотици. Забранен ми е цял клас успокоителни средства. Очевидно е свързано с това.

– Какъв късмет!

„Започвам сериозно да се съмнявам, че има смисъл да го оставим жив...“

– Аз не мисля така – отнесено отвърна Майлс, скочи на крака, втурна се в банята, повърна и припадна.

Свести се от силния блясък на лампата, който пареше очите му, и

---

3. Шекспир, „Ричард III“, превод В. Петров. – Б. пр.

заслони лицето си с длан. Някой – Галени? – го беше пренесъл на пейката. Капитанът спеше и гърдите му тежко се надигаха. До Майлс бе оставена чиния с отдавна изстинала храна. Трябваше да е късна нощ. Той неспокойно погледна храната, после я скри под пейката си, за да не я вижда. Болеше го цялото тяло и му се гадеше.

След закуска на следващата сутрин стражите дойдоха пак, но този път отведоха Галени. Капитанът излезе с мрачно презрително изражение. Откъм коридора се разнесоха яростни викове. Галени явно се опитваше да ги накара да го зашеметят – ужасен, но сигурен начин да избегне разпита. Ала не успя. Когато след няколко часа похитителите го върнаха в килията, той неудържимо се кикотеше.

През следващите шейсетина минути капитанът остана проснат на пейката си и от време на време избухваше в смях. Накрая заспа. Майлс рицарски устоя на изкушението да се възползва от състоянието му, за да му зададе няколко въпроса. Уви, инжектираните с фаст-пента си спомняха своите преживявания. Вече бе съвсем сигурен, че една от ключовите думи за Галени е „предателство“.

Когато най-после се върна в съзнание, комарецът изглеждаше ужасно зле. Последниците от наркотика бяха изключително неприятни – в това отношение реакцията на Майлс не правеше никакво изключение. Той съчувствено потръпна, когато Галени на свой ред посети банята.

Капитанът се върна и тежко седна на пейката си. Погледът му падна върху студената му вечеря и той съмнително я побутна с показалец.

– Искаш ли я?

– Не, благодаря – отвърна Майлс.

– Мм. – Галени пхна чинията под пейката и немощно се отпусна на мястото си.

– За какво те разпитвах?

– Този път най-вече за личния ми живот. – Комарецът сведе очи към чорапите си, които бяха започнали да се вкоравяват от мръсотия, но Майлс не бе убеден, че в момента капитанът вижда нещо. – Колкото и да е странно, изглежда, му е трудно да разбере какво му говоря. Явно искрено вярва, че откакто бях на четиринайсет, нищо не се е променило и че трябва само да ми свирне, за да ме накара да го следвам по петите. Сякаш целият ми съзнателен живот няма никакво значение. Сякаш съм облякъл тази униформа на шега, от отчаяние или объркване – всичко друго, но не и в резултат на дълбоко осмислено, принципно решение.

Нямаше нужда да го пита за кого говори. Майлс кисело се усмихна.

– Какво, значи не е било заради лъскавите ботуши, така ли?

– Просто съм бил заслепен от външния блясък на неофашизма – прибави Галени.

– Така ли се изрази? Всъщност е феодализъм, а не неофашизъм, освен навярно някои централистични експерименти на покойния император Ецар Ворбара. Аз на негово място бих казал „външният блясък на неофеодализъм“.

– Отлично съм запознат с принципите на бараярското управление, благодаря – отвърна Галени.

– Каквито и да са те – измърмори Майлс. – Нали разбираш, просто импровизирах.

– Да, разбирам. Радвам се, че не си пълен профан в областта на историята като младите офицери напоследък.

– Е – рече Майлс, – щом не е заради златните акселбанти и лъскавите ботуши, защо всъщност си на наша страна?

– Ами, естествено – Галени повдигна очи към лампата – изпитвам садистична психосексуална наслада от това да съм бандит, престъпник и главорез. И кариерист.

– Хей – махна му с ръка Майлс, – разговаряй с мен, не с него. Неговият ред мина.

– Мм. – Капитанът мрачно скръсти ръце. – В известен смисъл си прав. Наистина съм кариерист. Или поне бях.

– Това не е тайна за бараярското върховно командване.

– Нито за самите бараярци, макар че чужденците, изглежда, никога не го забелязват. Как си представят, че такова очевидно кастово общество е издържало на невероятното напрежение след края на Изолацията, без да се взриви? В известен смисъл Имперската служба за сигурност изпълнява същите социални функции като средновековната църква на Земята – като предпазен клапан. Тя дава възможност на всички талантиливи хора да се избавят от бремето на кастовия си произход. След двайсет години служба получават почетна ворска титла. Имената може да не са се променили от дните на Дорка Ворбара, когато вор е била затворена каста на независими конни бандити...

Тази характеристика на прапраядовото му поколение накара Майлс да се усмихне.

– ...но същността е абсолютно неузнаваема. Ала въпреки всичко верските представители са успели, макар и отчаяно, да запазят някои жизненоважни принципи на служба и саможертва... – Галени замълча, изчерви се и се прокашля. – Моята докторска дисертация, нали

разбираш. „Бараярската Имперската служба за сигурност, век на промяна“.

– Разбирам.

– Исках да служа на Комар...

– Както баща ти преди теб – довърши Майлс. Капитанът рязко вдигна поглед. Очакваше да види в очите му сарказъм, но откри – поне така се надяваше Майлс – само съчувствена ирония.

Галени кимна.

– Да. И в същото време не. Нито един от кадетите, с които служих, не беше виждал истинска война. Докато аз бях участвал в улични боеве...

– Подозирах, че познаваш Комарското въстание по-добре, отколкото, изглежда, смята Службата за сигурност – отбеляза Майлс.

– Да – потвърди капитанът. – Използваха ме за нощни набези и саботажи – бях доста дребен за възрастта си. Има места, където никой няма да спре играещо си дете. Преди да навърша четиринайсет години бях помагал да убиват хора... Не храня илюзии за славните имперски войски по време на Комарското въстание. Виждал съм мъже, облечени в тази униформа – той посочи зелените си панталони, – да извършват позорни неща. От гняв или страх, от раздражение или отчаяние, понякога просто от нехайна злоба. Но за обикновените хора, озовали се сред кръстосан огън, едва ли е важно дали са изгорени от плазмения огън на нашествениците, или са взривени на парчета от квантовите бомби на патриотите. Свобода ли? Не можем да се преструваме, че преди идването на бараярците на Комар е царяла демокрация. Баща ми крещеше, че Бараяр бил унищожил планетата, но когато се огледах, Комар все още си беше там.

– Не можеш да взимаш данъци от пустиня – промърмори Майлс.

– Веднъж видях едно момиченце... – Галени за миг замълча и прехапа устни. – Важното е да няма война. Искам... исках да направя така, че да няма война. Кариера в Имперската служба, почетно уволнение, министерски пост... после нагоре в йерархията на гражданското управление, а след това...

– Вицекрал на Комар ли? – подсказа му Майлс.

– Такива надежди щяха да са малко мегаломански – отвърна капитанът. – Но определено служба при него. – Очите му видимо се замъглиха и от устните му се изтръгна самоироничен смях. – Баща ми, от друга страна, иска отмъщение. Чуждото господство над Комар не само съдържало потенциална опасност от извращения, но и според принципите му

носело злото в природата си. Опитите за интегриране не били компромис, а колаборационизъм, капитулантство. Заради моите грехове загивали комарски революционери. И така нататък, и така нататък.

– Значи все още се надява да те убеди да преминеш на негова страна.

– О, да. Убеден съм, че ще продължава да говори, докато натиска спусъка.

– Не че те карам, хм, да измениш на принципите си, по всъщност не смятам, че ще ми навредиш по някакъв начин, ако... да речем... измолиш да запазят живота ти – неуверено отбеляза Майлс. – Просто е нужно да използваш малко хитрост, за да продължиш борбата.

Галени поклати глава.

– Точно поради това не мога да се предам. Няма да... не съм способен на това. Той не може да ми има доверие. Ако променя решението си, баща ми ще бъде принуден да ме убие, колкото и да се преструва сега, че не иска да го направи. Вече жертва брат ми. В известен смисъл майка ми умря тъкмо заради тази и други жертви, които той й наложи в името на каузата. – Комарецът замълча, после смутено прибави: – Предполагам, че всичко това прилича на Едипов комплекс, но... тежките решения винаги са допадали на романтичната му природа.

Майлс поклати глава.

– Ти го познаваш по-добре от мен. Но... е, тежките решения помъхват разума. Желанието да постъпваш глупаво е изключително могъща сила...

Галени се засмя, после замислено го погледна.

– ...но винаги има други възможности. По-важно е да останеш верен на човек, отколкото на принцип.

Капитанът повдигна вежди.

– Е, от устата на бараярец това не бива да ме изненадва. От общество, което е традиционно организирано с вътрешни клетви за вяност, а не с външна система от абстрактни закони – това ли показва политиката на баща ти?

Майлс се прокашля.

– Всъщност теологията на майка ми. Макар да тръгват от абсолютно противоположни изходни точки, възгледите им стигат до това странно заключение. Според нейната теория принципите идват и си отиват, но човешката душа е безсмъртна и следователно трябва да отдаваш много по-голямо значение на нея. Майка ми е изключително логична. Бетанка, нали разбираш.

Галени заинтригувано се наведе напред.

– Повече ме изненадва това, че майка ти изобщо има нещо общо с твоето възпитание. Бараярското общество е толкова, хм, агресивно патриархално. А графиня Воркосиган има репутацията на най-невидимата от съпругите на всички политици.

– Да, наистина е невидима – весело се съгласи Майлс, – като въздуха. Ако изчезне, дори не усещаш. До следващия път, когато си поемеш дъх. – Той сподави пристъпа на носталгия и страх. „Ако този път не се върна...“

Галени недоверчиво се усмихна.

– Трудно ми е да си представя, че великият адмирал се поддава на, хм, женски примамки.

Майлс сви рамене.

– Поддава се на логиката. Майка ми е една от малцината, които почти изцяло са победили желанието да постъпват глупаво. – Майлс замислено свъси вежди. – Баща ти е много интелигентен човек, нали? Искам да кажа, като се изключат възгледите му. Успял е да заблуди Службата за сигурност, да разработи план за поне временно ефективни действия, упорит е...

– Да – съгласи се капитанът.

– Хм.

– Какво?

– Ами... в цялата тази история има нещо, което ме безпокои.

– Даже много неща!

– Нямам предвид лично, а логично. Абстрактно. Като план, в него има нещо, което не се връзва даже от негова гледна точка. Разбира се, това е хазарт, трябва да се поемат много рискове. Винаги е така, когато се опиташ да превърнеш всеки план в действие, но в случая не става дума за практическите проблеми. Има някаква основна грешка.

– Планът е дързък. Но ако успее, той ще получи всичко. Ако твоят клонинг убие императора, баща ми ще има абсолютната власт.

– Глупости – отвърна Майлс.

Галени повдигна вежди.

– Фактът, че бараярската управленческа система е неписана, не означава, че не съществува. Би трябвало да знаеш, че властта на императора се крепи на съдействието, което получава от армията, графовете, министрите и изобщо от целия народ. Ужасна съдба сполетява онези императори, които не изпълняват функциите си в съответствие с желанията на тези групи. Посичането на лудия император Юри не е било чак

толкова отдавна. Като малък, баща ми е присъствал на тази кървава екзекуция. А има хора, които въпреки всичко се чудят защо не се е опитал да стане император! Виж сега. Да речем, че този мой двойник заграби трона с кървав преврат и даде привилегии, или дори независимост на Комар. Какви ще са резултатите?

– Продължавай – заинтригувано отвърна Галени.

– Военните ще се настроят против мен, защото съм забравил извоюваните им с мъка победи. Графовете ще се настроят против мен, защото съм се издигнал над тях. Министрите ще се настроят против мен, защото загубата на Комар като източник на данъци и търговски възел ще намали властта им. Народът ще се настрои против мен поради всички тези причини, плюс факта, че в неговите очи аз съм мутант, физически нечист според бараярската традиция. Нали знаеш, в затътената провинция продължават да убиват бебета заради очевидни вродени дефекти, въпреки че от четири десетилетия това е забранено от закона. Ако можеш да се сетиш за по-отвратителна съдба от това да те разчленят жив, е, онзи нещастен клонинг се е запътил право към нея. Не съм сигурен, че бих могъл да се кача на трона и да оцелея, дори и без усложненията с Комар. А онова хлапе е едва на... на колко? На седемнайсет-осемнайсет години, нали? Заговорът е глупав. Или...

– Или?

– Или са намислили нещо друго.

– Хм.

– Освен това – по-бавно продължи Майлс – защо Сер Гален, който, ако не греша, мрази баща ми повече от всичко на света, полага толкова много усилия, за да постави на бараярския трон наследник на Воркосиган? Това едва ли може да се смята за отмъщение. И ако клонингът по някакво чудо успее, как баща ти възнамерява да го контролира?

– Може би с хипноза – предположи Галени. – Или със заплахи да го разкрие.

– Хм, възможно е. – Почувствал се в задънена улица, Майлс замълча. Измина дълго време преди отново да заговори.

– Мисля, че действителният му план е много по-прост и по-хитър. Целта му е клонингът да стане център на борба за власт и така да се предизвика хаос на Бараяр. Резултатите от борбата нямат значение. Клонингът е обикновена пионка. В кулминационния момент на Комар трябва да избухне въстание, колкото по-кърваво, толкова по-добре. Баща ти трябва да има съюзници, готови да се намесят с достатъчно военна сила, за да блокират пространствено-времевия изход на Бараяр. Господи,

надявам се да не е сключил сделка със сетаганданците.

– Замяната на бараярската окупация със сетаганданска ми се струва абсолютно безсмислена – той определено не е чак толкова луд. Но какво ще се случи с твоя доста скъп клонинг? – озадачено попита Галени.

Майлс кисело се усмихна.

– Това едва ли интересува Сер Гален. Клонингът просто е средство. – Той отвори уста, затвори я, после отново я отвори. – Освен това в главата си постоянно чувам гласа на майка ми. Оттам взех онзи съвършен бетански акцент, нали знаеш, онзи, който използвам в ролята си на адмирал Нейсмит. И в момента я чувам.

– И какво ти казва тя? – весело повдигна вежди Галени.

– „Майлс – пита майка ми, – какво направи с малкото си братче?“

– Той не ти е брат! – задавено възкликна капитанът.

– Тъкмо обратното. Според бетанския закон клонингът ми е брат.

– Пълно безумие! – Галени замълча за миг. – Майка ти не би могла да очаква, че ще пазиш това създание.

– О, напротив – мрачно въздъхна Майлс. Сърцето му панически се сви. Ужасно сложна ситуация...

– И това е жената, която според теб стои зад човека, ръководещ бараярската политика, така ли? Не разбирам. Граф Воркосиган е изключително прагматичен. Само погледни проекта за интегрирането на Комар.

– Да – отвърна Майлс. – Точно за това става дума.

Галени го стрелна с подозрителен поглед и каза:

– Човекът зад принципа, а?

– Да.

Капитанът присви устни, после промълви:

– Баша ми винаги е бил човек на големите принципи.

ГЛАВА 10

С всяка изтекла минута шансовете за спасение изглеждаха все по-малко. Донесоха им следващата закуска и ако можеше да се разчита на този странен часовник, започна третият ден от пленничеството на Майлс. Изглежда, че клонингът не беше допуснал очевидна грешка, за да разкрие истинската си природа пред Иван или Ели. А това означаваше, че може да заблуди и всеки друг. Майлс потръпна.

Какво да направи? Майлс закри из килията. Застоялият въздух започваше да мирише и това не му помагаше да проясни ума си. Без да възлага особено големи надежди, той отиде в банята и запуши канала с чорапа си. Както предполагаше, сензорната система, която пускаше водата при приближаването на ръцете му, сега я спря преди мивката да прелее. И дори ако по някакво чудо успееше да накара похитителите си да отворят вратата, примерът с Галени показваше колко малки шансове има да се справи с техните зашеметители.

Не. Единственият смисъл в контакта с врага се състоеше в информацията, която врагът се надяваше да получи от него. В крайна сметка това беше единствената причина да го оставят жив. Трябваше да се възползва от случая. Информационен саботаж. Щом сам не бе допуснал грешка, клонингът навярно се нуждаеше от малко помощ. Но комарците пак щяха да му инжектират фаст-пента. Можеше да отправя фалшиви уверения към лампата като капитан Галени, но едва ли щяха да го вземат на сериозно.

Той седеше на пейката и намръщено се взираше в замръзналите си боси крака – беше оставил лепкавите си влажни чорапи да изсъхнат. Вратата се отвори и влязоха двама стражи със зашеметители. Единият покри Галени, който му отправи презрителен поглед, но не помръдна. Показалецът на стража напрегнато потръпваше върху спуська – нямаше да се поколебае да стреля. Днес капитанът не им трябваше в съзнание. Другият даде знак на Майлс да излезе от килията. Майлс въздъхна и се подчини.

В коридора го очакваше клонингът, облечен в неговата адмиралска униформа от „Дендари“.

Отведоха Майлс в кабинета и този път го завързаха на стол в средата на стаята. Странно – Гален го нямаше.

– Чакайте пред вратата – нареди клонингът на стражите. Те се

спогледаха, свиха рамене и излязоха, като взеха два меки стола.

Настана мълчание. Двойникът бавно обикаляше на безопасно разстояние около Майлс, като че ли той беше змия, която можеше внезапно да го нападне. После се подпря на комуникационния пулт и стъпи с единия си крак на ръба му. Майлс позна собствената си любима поза. Никога повече нямаше да може да застане така, без да си помисли какво са му откраднали. Изведнъж го изпълни страх.

– Как, хм – Майлс замълча, за да се прокашля – как успя да избягаш от посолството?

– Просто цяла сутрин изпълнявам задълженията на адмирал Нейсмит – отвърна двойникът му. – Телохранителката ти смяташе, че ме връща на бараярската охрана. Бараярците ще си помислят, че комарският ми страж е от „Дендари“. Ето как си осигурих малко свободно време. Хитро, нали?

– Рисковано – отбеляза Майлс. – Какво се надяваш да постигнеш? Фаст-пента не ми въздейства според очакванията, нали знаеш. – Всъщност, забеляза Майлс, наоколо не се виждаше спринцовка. Липсваше, също като Сер Гален. Странно.

– Няма значение. – Клонингът рязко махна с ръка: още един типичен жест на Майлс. – Не ме интересува дали говориш истини, или лъжи. Просто искам да слушам как говориш. Да те видя поне веднъж. Ти, ти, ти... – той сниши глас, – само как те мразя!

Майлс отново се прокашля.

– Бих могъл да отбележа, че всъщност ние се срещнахме веднъж. Преди три дни. Каквото и да са ти направили, вината не е моя.

– Противно ми е самото ти съществуване – отвърна клонингът и вдигна ръка към гърдите си. – Но този проблем съвсем скоро ще бъде решен. Само че Гален първо ми обеща да те разпитам. – Краката на Майлс потръпнаха. – Обеща ми.

– Между другото, къде е тази сутрин Сер Гален?

– Излезе. – Клонингът кисело му се усмихна. – За малко.

Майлс повдигна вежди.

– Значи не ти е разрешил да разговаряш с мен, така ли?

– Той ми обеща. Но после се отметна. Не обясни защо.

– А... хм. Вчера ли?

– Да. – Двойникът го погледна с присвити очи. – Защо?

– Струва ми се, че е заради нещо, което казах. Тогава просто разсъждавах гласно. Боя се, че разкрих прекалено много за този план. Неща, които не би трябвало да знаеш дори ти. И той се е страхувал, че ако

ме разпиташ с фаст-пента, ще научиш всичко. Нямам нищо против. Колкото по-малко изтръгнеш от мен, толкова по-вероятно е да допуснеш грешка. – Майлс затаи дъх и зачака да види как ще приеме тази примамка клонингът.

– Ще се хвана на въдицата ти – спокойно отвърна той. Очите му проблеснаха сардонично. – Хайде, изплюй камъчето.

На седемнайсетгодишна възраст – на колкото бе сега клонингът – Майлс беше създал „Свободните наемници от Дендари“⁴. Не биваше да го подценява. „Какво ли е да си клонинг?“ – помисли си той. Докъде всъщност продължаваше приликата?

– Той ще те пожертва – каза Майлс. – Няма намерение да те остави жив, за да седнеш на бараярския трон.

– Да не си мислиш, че това не ми е известно? – подигравателно попита двойникът му. – Зная, че според него няма да успея. Никой не вярва, че мога да успея...

Майлс ахна, сякаш го бяха ударили в корема.

– Но аз ще им покажа. Сер Гален – очите на клонинга проблеснаха – много ще се изненада, когато взема властта.

– Ти също – мрачно предрече Майлс.

– За глупак ли ме смяташ?

Майлс поклати глава.

– Боя се, че зная точно колко си глупав.

Клонингът напрегнато се усмихна.

– Гален и неговите приятели цял месец се мотаха из Лондон да те търсят, за да организират подмяната. Накрая трябваше да им кажа, че ще е най-добре да те отвлечем. Проучвал съм те повече време от тях. Знаех, че няма да устоиш на изкушението. Винаги мога да те надхитря.

Самата истина, уви, поне в този случай. Майлс сподави пристъпа си на отчаяние. Това хлапе беше умно, прекалено умно – и притежаваше всяка негова особеност, чак до мъчителната нервност, излъчваща се от мускулите на тялото му. А може би различни стресови ситуации бяха в състояние да доведат до едни и същи резултати? Как ли изглеждаше светът през неговите очи?...

Погледът му попадна върху адмиралската униформа. Собствените му военни отличия зловещо му намигаха от плата.

– Но можеш ли да надхитриш адмирал Нейсмит?

Двойникът се усмихна гордо.

– Сутринта уредих да освободят войниците ти от затвора. Нещо, което ти очевидно не си успял да направиш.

– Данио ли? – изхриптя Майлс. „Не, не, кажи, че не...“

– Сега отново е на бойния си пост – кимна клонингът.

Майлс потисна тихото си изпъшкване. Клонингът спря, погледна го напрегнато и видимо се поколеба.

– Като стана дума за адмирал Нейсмит – спиш ли с оная жена?

Що за живот бе водило това хлапе, отново се зачуди Майлс. Абсолютно затворен – постоянно наблюдаван, постоянно обучаван, почти като в манастир. Дали комарците се бяха сетили да включат и това в обучението му, или още бе девствен? В такъв случай сигурно мислеше само за секс...

– Куин – отвърна Майлс – е шест години по-голяма от мен. Изключително опитна. И високателна. Свикнала е партньорът ѝ да е много фин. Запознат ли си с любовните практики Дива Тау във варианта им, разпространен на Клайн Стейшън? – Нямаше начин да сбърка, каза си той, тъй като измисляше всичко в движение. – Известни ли са ти Седемте тайни пътя на женското удоволствие? След като свърши четири-пет пъти обаче, тя обикновено те оставя...

Клонингът продължаваше да обикаля около него, но изглеждаше леко смутен.

– Лъжеш ме.

– Възможно е – озъби му се Майлс. Искаше му се тази импровизация да е истина. – Но само помисли какво рискуваш.

Двойникът го изгледа яростно. Той му отвърна по същия начин.

– Костите ти като моите ли се чупят? – внезапно попита Майлс. Ужасна мисъл. Ами ако за всеки удар, изтърпян от него, бяха чупили и костите на клонинга му, за да не се различават? Ами ако за всеки поет от него глупав риск клонингът беше платил цялата... Имаше основание да го мрази.

– Не.

Майлс скри облекчената си усмивка. Значи резултатите от медицинското им сканиране нямаше да са напълно еднакви.

– Значи планът не е дългосрочен, а?

– Предвижда се да остана на трона половин година.

– И аз така си помислих. И чий космически флот ще предизвика хаос на Бараяр, докато Комар отново се вдига на въстание? – Майлс говореше спокойно и се опитваше да не си придава прекалено заинтригуван вид от тази жизненоважна информация.

– Щяхме да повикаме сетаганданците, но се отказахме.

Най-ужасните му страхове...

– Отказахте ли се? Това ме радва. Но защо в цялото това безумно начинание най-после сте проявили малко здрав разум?

– Открихме нещо по-добро – странно се подсмихна клонингът. – Независима военна сила, извънредно опитна в космически блокади и без неподходящи задължения към съседни планети. Освен това абсолютно предана лично на мен. „Свободните наемници от Дендари“.

Майлс понечи да се хвърли към него. Клонингът отстъпи назад. Майлс бе здраво завързан на стола и движението го прекатури напред. Лицето му болезнено се удари в пода.

– Не, не! – стенеше той и се мъчеше да се освободи. – Идиот такъв! Ще настане истинска кланица...

Двамата комарски стражи се втурнаха в стаята.

– Какво, какво става?

– Нищо. – Пребледнял, клонингът излезе иззад комуникационния пулт, където се беше скрил. – Той просто падна. Изправете го.

– Падна или е бил бутнат – измърмори единият от комарците, докато изправяха стола, и с любопитство се вгледа в лицето на пленника. По горната устна и тридневното стърнище на Майлс се стичаше топла влага. Кръв? Той я облиза с език. Спокойно. Спокойно. Клонингът нямаше да успее да стигне толкова далеч с „Дендари“. Ала бъдещият му провал нямаше да утеши мъртвия Майлс.

– Трябва ли ти, хм, помощ? – попита двойника му по-възрастният комарец. – Нали знаеш, мъчението си е цяла наука. Да постигнеш максимална болка с минимални увреждания. Чичо ми ме научи на методите, които използвали главорезите от бараярската служба за сигурност... Ако фаст-пента не върши работа...

– Не му трябва помощ – изръмжа Майлс, докато клонингът казваше:

– Не ми трябва помощ...

Двамата замълчаха и се спогледаха. Майлс бързо възвърна самообладанието си. Двойникът му изглеждаше малко смутен.

Ако я нямаше проклетата тридневна брада, сега щеше да е най-подходящият момент да закрещи, че Воркосиган го е надвил и се е преоблякъл в неговите дрехи. Уви, това не беше възможно.

Клонингът се изправи и се опита да възвърне достойнството си.

– Оставете ни, моля. Когато ми потрябват, ще ви повикам.

– Или пък аз – весело отбеляза Майлс. Двойникът му го стрелна с яростен поглед. Двамата комарци се поколебаха, после излязоха.

– Идеята просто е глупава – започна Майлс, когато останаха сами. –

Разбери, „Дендари“ наистина са елитна, но според планетарните стандарти съвсем малобройна войска. Малобройна, разбираш ли, малобройна! Тя е подходяща за секретни операции, кратки набези, разузнавателни акции. Не може да се бие срещу изцяло разгърнатата планетарна армия. Изобщо не ти е ясна икономиката на войната! Заклевам се в Господ, че не мислиш за след тази половин година. Не че има някаква полза – ти ще си мъртъв много преди това...

Клонингът зловещо се усмихна.

– Подобно на самия мен, „Дендари“ ще бъдат жертвани. В крайна сметка нали не трябва да плащаш на мъртви наемници? – Той замълча за миг и любопитно се вгледа в Майлс. – Ти за колко време напред в бъдещето мислиш?

– Напоследък – за след двайсет години – мрачно отвърна Майлс. Той си представи капитан Галени като вицецрал на Комар – най-добрият, когото би могла да се надява да има планетата. Смъртта му нямаше да е просто загуба на нисш имперски офицер със съмнителен произход, а прекъсване на първата брънка от веригата на хилядите, мечтаещи за по-щастливо бъдеще. Бъдеще, в което лейтенант Майлс Воркосиган щеше да е граф Майлс Воркосиган и да се нуждае от здравомислещи приятели на ключови постове. Ако успееше да спаси Галени... – Признавам – прибави той, – че когато бях на твоята възраст, мислех само за следващите петнайсетина минути.

Клонингът изсумтя.

– Това е било преди цял век, нали?

– Като че ли. Винаги съм имал чувството, че ако искам да успея, трябва да живея бързо.

– Много предвидливо, защото ти остават около двайсет и четири часа. Тогава ще получи заповед да се върна на Бараар. И ти ще станеш излишен.

Толкова скоро... Нямаше време за експерименти. Нямаше време за нищо друго освен за едно-единствено правилно решение.

Майлс мъчително преглътна.

– Трябва да убиете премиер-министъра, иначе няма да успеете да дестабилизирате Бараар, даже да премахнете император Грегор. Я ми кажи – предпазливо попита той, – каква съдба сте замислили с Гален за баща ни?

Клонингът рязко отметна глава назад.

– А, не, това няма да го бъде. Ти не си ми брат, а палача на Комар никога не ми е бил баща.

– Ами майка ти?

– Нямам майка. Родил съм се в репликатор.

– Аз също – отбеляза Майлс, – Но това няма никакво значение за нея. Като бетанка, майка ми не храни никакви предубеждения към методите на раждане. За нея е важно какво вършиш, след като се появиш на бял свят. Боя се, че да имаш майка е съдба, която не можеш да избегнеш – още от мига, в който тя научи за твоето съществуване.

Клонингът махна с ръка, за да отпъди призрака на графиня Воркосиган.

– Тя не играе никаква роля в бараярската политика.

– Нима? – промърмори Майлс, после прехапа език. Нямаше време. – Значи ще продължиш, макар да знаеш, че Сер Гален възнамерява да те пожертва, така ли?

– Когато стана император на Бараяр, ще се погрижа за Сер Гален.

– Тогава какво чакаш, щом си готов да го предадеш?

Двойникът вирна глава и присви очи.

– Имаш и друга възможност – спокойно и убедително продължи Майлс. – Да ме пуснеш. И да дойдеш с мен. На Бараяр. Независимо дали ти харесва, ти си мой брат, това е биологичен факт и просто не можеш да го промениш. Никои не избира роднините си. Искам да кажа, ако имаше право на избор, щеше ли да приемеш Иван Ворпатрил за братовчед?

Клонингът изсумтя, но не го прекъсна. Идеята като че ли започваше да му харесва.

– Но той ти е братовчед. Също толкова, колкото и на мен. Съзнаваш ли, че си имаш собствено име? – внезапно попита Майлс. – Това е друго нещо, което автоматично получаваш на Бараяр. Вторият син – това си ти, моят близък, макар и с шест години по-малък – получава вторите имена на двамата си дядовци, също както първородният получава първите. Това означава, че се казваш Марк Пиер. Съжалявам за Пиер. Дядо винаги е мразил това име. На Бараяр ти ще си лорд Марк Пиер Воркосиган. – Окуражен от хипнотизиращия поглед на двойника си, Майлс говореше все по-бързо.

– За какво си мечтал някога? Мама ще се погрижи да получиш образованието, което искаш. Бетанците са страхотни в тази област. Мечтал ли си да избягаш... звезден пилот Марк Воркосиган. Как ти звучи това? Търговия? Селско стопанство? Родът ни се занимава с производство на вино – от лозята до износа на запечатани бутилки. Интересуваш ли се от наука? Можеш да живееш с баба си Нейсмит на колонията Бета

и да учиш в най-добрите изследователски академии. Освен това имаш леля и вуйчо, знаеш ли? Двама първи и един втори братовчед. Ако изостаналият, тънещ в невежество Бараяр не те привлича, на Бета те очаква съвсем различен живот, за който Бараяр и всичките му проблеми са само далечна вълничка на събитийния хоризонт. Там произходът ти няма да удиви никого. Галактиката е в краката ти. Избирай. Ако пожелаеш, свободата е твоя. – Майлс трябваше да замълчи, за да си поеме дъх.

Лицето на клонинга беше пребледняло.

– Лъжеш – изсъска той. – Бараярската служба за сигурност никога няма да ме остави жив.

Уви, напълно основателен страх.

– Но си представи за момент, че всичко това може да се превърне в действителност. Може да е твое. Имаш думата ми на Воркосиган. Моята закрила като лорд Воркосиган срещу всякакви случайности, включително Имперската служба за сигурност. – Хм, това обещание... Майлс преглътна. – Гален ти предлага сигурна смърт. Аз мога да ти предложа живот. Мога да те спася, за Бога!

Това ли бе замисленият от него информационен саботаж? Отначало възнамеряваше да подтикне клонинга към грешка... „Какво направи с малкото си братче?“

Двойникът му отметна глава и истерично се засмя.

– Господи, я се виж! Пленник, завързан за стол, само на няколко часа от смъртта... – Той иронично му се поклони. – О, благородни господарю, твоята щедрост ме смайва. Но кой знае защо, съм убеден, че в момента твоята закрила не струва и пукната пара. – Клонингът за пръв път се приближи до него. – Ти си невероятен мегаломан. Не си способен да спасиш дори самия себе си... – той импулсивно го зашлеви през лицето, – нали?

После отстъпи, сепнат от собствената си ярост, и неволно повдигна зачервената си длан пред лицето си. Разкървавените устни на Майлс се извиха в усмивка и клонингът припряно отпусна ръка.

„Така. Никога досега не е удрял човек. Нито пък е убивал, базирам се. О, клетки ми девственико, някога дефлорирал ли си жена?“

– Нали? – повтори двойникът му.

„Ха! Той взима истината за лъжа, докато преди това аз исках да го накарам да приеме лъжите ми за истина. Страхотен саботьор съм, няма що. Защо му казах истината?“

Защото ми е брат и ние сме виновни за неговите страдания. Виновни сме, че не сме го открили по-рано, че не сме го спасили...“

– Някога мечтал ли си да се спасиш? – неочаквано понита Майлс. – След като си научил кой си... или още преди това? Между другото, какво беше детството ти? Обикновено сираците мечтаят за знатни родители, които накрая ги откриват. При теб това може да се превърне в действителност.

Клонингът горчиво и презрително изсумтя.

– Едва ли. Винаги съм знаел всичко. Знаех кой съм още от самото начало. Нали знаеш, клонингите на Джаксън Хол израстват при приемни родители. Онези, които са отгледани в цистерни, често имат неприятни здравословни проблеми. Податливи са на инфекции и сърдечносъдови заболявания. Хората, които си плащат, за да трансплантират мозъка им, очакват да се събудят в здраво тяло.

– Някога имах приемен брат, малко по-голям от мен... – Двойникът замълча и дълбоко си пое дъх. – Отглеждаха ни заедно. Но не го образоваха. Аз го понаучих да чете... Малко преди да ме вземат комарците, хората от лабораторията го отведоха. Впоследствие случайно го срещнах. Бяха ме пратили да взема някакъв пакет от космодрума, но не трябваше да минавам през града. Видях го да влиза в чакалнята за първа класа. Втурнах се към него. Само че това вече не беше той. В главата му се беше наместил някакъв ужасен богат старец. Неговият телохранител ме блъсна...

Клонингът го погледна гневно.

– О, знаех всичко. Но поне този път ще победи клонингът. Вместо ти да ми отнемеш живота, аз ще отнема твоя.

– И какъв ще е животът ти? – отчаяно попита Майлс. – Къде ще е Марк, докато ти подражаваш на Майлс? Убеден ли си, че в гроба ще лежа само аз?

Двойникът му потръпна.

– Когато стана император на Бараяр – през зъби отвърна той, – никой няма да може да ме пипне с пръст. Властта носи сигурност.

– Сигурност не съществува – възрази Майлс. – Само различни степени на риск. И провал. – Нима щеше да позволи да го предаде някогашната му самотност на единствено дете? Дали зад тези толкова познати сиви очи, които яростно се впиваха в него, се криеше истински човек? С каква примка можеше да го хване? Началото, клонингът явно разбираше началото – липсваше му опит с края...

– Винаги съм знаел – тихо продължи Майлс и двойникът му се наведе към него, за да го чуе – защо родителите ми не са създали други деца. Освен заради уврежданията от солтоксиновия газ. Бетанската

медицина е можела да се справи с този проблем. Баща ми се преструваше, че просто не иска да напуска Бараяр, но майка ми можеше да вземе негова генетична проба и да отиде сама. Виждаш ли, причината бях аз. Моите аномалии. Ако имаха съвсем здрав син, щяха да бъдат подложени на невероятен обществен натиск да ме лишат от наследство и да му прехвърлят моите права. Мислиш ли, че преувеличавам ужаса, който Бараяр изпитва от мутанти? След като не успял да убеди майка ми да направи аборт, собственият ми дядо се опитал да реши проблема, като ме удуши в люлката. Сержант Ботари – още от раждането си съм имал телохранител, – два метра висок, не посмял да насочи оръжие срещу Великия генерал. Затова трябвало просто да го вдигне и да го задържи във въздуха, докато генерал Пьотър любезно не помолил да го пусне. В крайна сметка въпросът се уредил. Много по-късно научих тази история от дядо ми – сержантът не беше много приказлив. А по-късно дядо ме научи да яздя. И ми даде кинжала, който сега носиш ти. И ми завеща половината от земите си, повечето от които все още светят нощем от сетаганданските ядрени бомби. Стоеше зад мен в стотици мъчителни, типично бараярски социални ситуации и не ми позволяваше да избягам, докато не започнах да се справям с тях. Понякога предпочитах да умра.

– Родителите ми, от друга страна – продължи Майлс, – бяха много мили и грижовни. Прекалено грижовни – дори когато ми позволиха да постъпя на военна служба с риск постоянно да си чупя костите – защото не родиха други деца. За да не си помисля нито за миг, че не съм им достатъчен... – Майлс внезапно замълча, после прибави: – Може би си късметлия, че нямаш семейство. В крайна сметка всичко това направо те побърква.

„И как да спася този свой брат, за чието съществуване дори не подозирах? Да не споменавам, че трябва да оцелея, да избягам, да проваля комарския заговор, да избавя капитан Галени от баща му, да спася императора и собствения си баща и да не допусна «Свободните наемници от Дендариин» да бъдат въввлечени в кървава трагедия... Не. Ако успея да спася брат си, всичко останало също ще си дойде на мястото. Точно така. Ето, сега е моментът да го притисна, да се боря преди да е прозвучал първият изстрел. Ако откъсна първата брънка, ще се разпадне цялата верига.“

– Зная точно какво представлявам – отвърна клонингът. – Няма да можеш да ме измамиш.

– Ти си такъв, какъвто си. Помисли пак и промени решението си.

Двойникът му се поколеба и навярно за пръв път срещна погледа

му.

– С какво ще ми гарантираш, че мога да ти вярвам?

– Достатъчна ли ти е моята дума на Воркосиган?

– Пфу!

Майлс сериозно обмисли въпроса от гледна точка на клонинга... на Марк.

– На едно или друго равнище целият ти досегашен живот се е въртял около предателството. Тъй като нямаш никакъв опит с доверието, естествено е да не си убеден. Искаш ли ти да ми кажеш каква гаранция ще те накара да ми повярваш?

Клонингът отвори уста, затвори я и леко се изчерви.

Майлс едва не се засмя.

– Виждаш ли дилемата, а? – тихо попита той. – Грешката в логиката? Човекът, който смята всичко за лъжа, грешни също толкова, колкото и онзи, който приема всичко за истина. Щом няма да те задоволи никаква гаранция, навярно проблемът не е в нея, а в самия теб. И ти си единственият, който може да направи нещо.

– Какво да направя? – промълви двойникът. За миг в очите му проблесна мъчително съмнение.

– Провери.

Клонингът стоеше неподвижно. Ноздрите на Майлс се разшириха. Още малко... още малко...

Вратата ненадейно се отвори и в кабинета влетя Гален, следван от двамата уплашени комарски стражи.

– По дяволите... – изсъска клонингът, изправи се и вирна брадичка.

„По дяволите, идва в най-неподходящия момент!“ – изруга Майлс наум. Ако имаше само още няколко минути...

– Какво правиш, по дяволите? – попита Гален. Гласът му трепереше от гняв.

– Увеличавам шансовете си да оцелея на Бараяр – хладнокръвно отвърна клонингът. – Нали искаш известно време да остана жив, за да изпълня целта ти?

– Казах ти, това е адски опасно! – почти извика Гален. – Цял живот се боря с рода Воркосиган. Те са способни да те убедят във всичко, като скриват алчността си с лъжлив патриотизъм. И този тук е замесен от същото тесто. Лъжите му ще те подведат и провалят – той е коварно копеле и нито за миг не се отклонява от главната си цел.

– Но лъжите му са много интересни. – Клонингът закричи назад-напред като нервен кон. – Ти ме накара да проуча действията му,

думите му, писмата му. Ала никога не съм бил наясно как разсъждава.

– А сега? – заплашително изръмжа Гален.

Двойникът сви рамене.

– Той е побъркан. Струва ми се, че наистина вярва в бръщолевенията си.

– Въпросът е ти дали вярваш?

„Вярваш ли ми?“ – отчаяно си помисли Майлс.

– Не, разбира се. – Клонингът вирна брадичка.

Гален кимна към Майлс и даде знак на стражите.

– Върнете го в килията и го заключете.

И недоверчиво ги наблюдаваше, докато отвързваха пленника. Клонингът бе свел очи към пода и неспокойно пристъпваше от крак на крак.

– Името ти е Марк! – извика Майлс. – Марк!

Гален изскърца със зъби и замахна да го удари. Комарците здраво държаха Майлс и той не можеше да отскочи, но се наклони достатъчно настрана, така че юрукът на стареца не успя да му строши челюстта. За щастие. Гален се овладя и не го удари повторно.

– Това за мен ли беше, или за него? – въпреки болката любезно попита Майлс.

– Заключете го – изръмжа Гален. – И повече не го пускайте, докато лично не ви наредя.

„Два на два – помисли си Майлс, докато стражите го влачеха към асансьора. – Или поне на едно и половина. Никога няма да имам по-добър шанс, а времето ми е на изтичане.“

Галени спеше на пейката си. Капитанът бе прекарал предишната нощ в нервно, почти безумно крачене из стаята, ала сега сънят най-после беше надделял. Сега, точно когато трябваше да е на крака и готов за действие!

Въпреки това Майлс опита.

– Галени! – извика той. – Сега, Галени! Хайде!

И в същото време се хвърли назад към по-близкия от стражите и го удари по дясната ръка, в която държеше зашеметителя си. И май си счупи един пръст, но успя да избие оръжието и го изрита по пода към капитана, който объркано се надигаше от пейката. Независимо от полубудното си състояние, Галени реагира светкавично и точно – метна се към зашеметителя и се претърколи настрана, за да не го улучи другият страж.

Обезоръженият комарец обви ръка през шията на Майлс, повдигна го от пода и се извъртя с лице към другаря си. Малкият сив

правоъгълник на дулото на втория зашеметител се озова толкова близо до лицето му, че Майлс почти трябваше да събере очи, за да го види. Стражът натисна спусъка и главата му избухна от болка и пъстра светлина.

ГЛАВА 11

Дойде на себе си в болнично легло – неприятна, но позната обстановка. Небостъргачите на Ворбар Султана, столицата на Бараяр, излъчваха странно зелено сияние в мрака зад прозореца. Имперската военна болница. Стаята не беше мебелирана в строгия стил от детските му спомени, когато го водеха в клиничните лаборатории и хирургии толкова често, че възприемаше болницата като втори роден дом.

Влезе лекар. Шейсетинагодишен: къса сива коса, светло набръчкано лице, натежало от възрастта тяло. „Д-Р ГАЛЕН“ – пишеше на табелката на гърдите му. В джобовете му подрънкваха спринцовки. Сигурно се размножаваха там вътре. Майлс винаги се бе чудил откъде идват спринцовките.

– А, значи си буден – весело каза лекарят. – Този път няма да ни избягаш, нали?

– Да избягам ли? – От ръцете му излизаха венозни системи и сензорни кабели. Едва ли можеше да избяга някъде.

– Кататония. Мъглявата земя на откачените. Куку. С една дума, лудост. Накратко, това е единственият начин да избягаш, струва ми се. Предава се по наследство.

Майлс чу в ушите си шепота на червените си кръвни телца, които си споделяха хиляди военни тайни и пиянски се клатушкаха в селски танц с молекулите на фаст-пента, развяващи хидроксилните си групи като фусти, и запремигва, за да отпъди образа.

Гален затършува в джоба си и изражението му се промени.

– Ох! – Той рязко извади ръката си, запрати на пода забилата се в пръста му спринцовка и лапна окървавения си палец. – Тази гадинка ме ухапа! – Лекарят погледна надолу към пода, където новородената спринцовка неуверено се олюляваше на металните си крачета, и я смачка с крак. Тя умря с тънко изписване.

– Такова психическо състояние изобщо не е необичайно за съживените криотрупове, разбира се. Ще ти мине – увери го доктор Гален.

– Мъртъв ли бях?

– Убит на Земята. Прекара една година в криогенен сън.

Странно – Майлс си спомняше това време. Лежеше в стъклен ковчег като приказна принцеса, омагьосана от зла вещица, докато зад заскреженото стъкло безшумно се движеха призрачни фигури.

– И вие ме съживихте, така ли?

– А, не. Тялото ти се развали. Най-тежкия случай на измръзване, който можеш да си представиш.

– О. – Майлс смутено замълча, после тихо прибави: – В такъв случай още съм мъртъв. Може ли на погребението ми да има коне като на това на дядо?

– Не, не, не, разбира се, че не – закудкудяка доктор Гален. – Не ти позволихме да умреш, родителите ти за нищо на света не биха го допуснали. Трансплантирахме мозъка ти. За щастие, имахме подръка друго тяло. Почти неизползвано. Моите поздравления – сега отново си девствен. Нали беше много хитро от моя страна да ти приготвя клонинг?

– Моят кло... моят брат! Марк? – Майлс рязко се надигна и системите се откъснаха от ръцете му. Разтреперан, той грабна закрепената на леглото сива табла и се втрени в полираната й метална повърхност. По челото му минаваше голям черен шев. Той ужасено погледна ръцете си. – Боже мой, аз съм затворен в труп!

После отново вдигна очи към Гален.

– Щом аз съм тук, какво сте направили с Марк? Къде сте сложили мозъка, който беше в тази глава?

Гален посочи с ръка.

На шкафчето до леглото имаше голяма стъкленница. В нея плуваше мозък – като гъба на стъбло – мъртъв и зловещ. Течността около него изглеждаше гъста и зеленикава.

– Не, не, не! – извика Майлс. – Не, не, не! – Скочи от леглото и грабна стъкленницата. Студената течност оплиска ръцете му. Втурна се бос в коридора. Болничната нощница се разтвори на гърба му. Някъде наоколо трябваше да има тела – това бе Имперската военна болница. Внезапно си спомни къде е оставил такъв труп.

Отвори някаква врата и се озова в бойната спускателна совалка на Дагула IV. Люкът зееше отворен и навън се виждаха черни облаци, разкъсвани от жълти мълнии. Совалката се наклони и ранените мъже и жени в овъглени бойни униформи на „Дендари“ закрещяха и запроклيناха. Все още стиснал стъкленницата, Майлс се втурна към отворения люк и скочи навън.

Ту летеше, ту падаше. Покрай него префуча плачеща жена, която протегна ръце за помощ, но той не можеше да пусне стъкленницата. Жената се размаза на земята.

В следващия миг затъна до колене в гъста черна кал. Трупът и главата на лейтенант Мурка лежаха на бойното поле, където ги беше

оставил. Със студени, треперещи ръце той извади мозъка от стъклената и се опита да го напъха през отрязаната с плазмена мълния шия. Пихтиестата материя упорито отказваше да се подчини.

– Той и без това няма лице – отбеляза главата на лейтенант Мурка.

– Ще изглежда адски грозно в моето тяло, с щръкнал отгоре мозък.

– Млъкни, труп, нямаш право на глас – изръмжа Майлс. Хлъзгавият мозък се изплъзна от пръстите му и цопна в калта. Той го вдигна и несръчно се помъчи да го почисти в ръкава на адмиралската си униформа, но грубата тъкан жулеше набръчканата повърхност. Майлс позаглади разкъсванията с надеждата, че никой няма да забележи, и продължи да се опитва да напъха мозъка в шията...

Клепачите му рязко се отвориха. Дъхът му секна. Трепереше и бе подгизнал от пот. Лампата изгаряше очите му от тавана на килията, под гърба си усещаше твърдата пейка.

– Слава Богу! – въздъхна той.

Галени загрижено стоеше до него и се подпираше с една ръка на стената.

– Добре ли си?

Майлс мъчително преглътна и си пое дъх.

– Знаеш ли, когато е сънувал кошмар, човек се радва, че се е събудил дори тук.

И погали хладната пейка, за да се увери в материалността ѝ. Другата му длан не откри шевове по челото му, макар че чувстваше главата си така, все едно го е оперирал самоук хирург. Майлс запремигва, стисна клепачи, отново погледна и с усилие се повдигна, на лакът. Лявата му ръка беше подута и болезнено пулсираше.

– Какво стана?

– Завършихме наравно. С единия страж взаимно се зашеметихме. За съжаление, бяха двама. Свестих се преди около час. Не зная колко време сме били в безсъзнание.

– Прекалено много. Обаче беше добър опит. Проклятие! – Той понечи да удари с болната си ръка по пейката, но се овладя навреме. – Жалко. Още малко и щеше да отстъпи.

– Кой, стражът ли? Изглеждаше тъкмо обратното.

– Не, моят клонинг. Моят брат. – Връхлетяха го спомени от кошмара му и той потръпна. – Хлъзгаво създание. Струва ми се, че се бои да не свърши в стъклената.

– Моля?

– Ох. – Майлс се опита да седне. От зашеметяването му се гадеше.

Мускулите на ръцете и краката му бяха схванати. Очевидно в по-добра форма, Галени се замъкна на пейката си и седна.

Малко по-късно вратата се отвори. „Вечерята“ – помисли си Майлс.

Стражът насочи зашеметителя си към тях.

– Ставайте, и двамата. – Другият го пазеше на няколко метра отзад. На Майлс не му харесаха лицата им: единият тържествен и блед, другият – нервно усмихнат.

– Галени – на излизане предложи той с доста по-писклив глас, отколкото му се искаше – мисля, че вече трябва да поговориш с баща си.

Изражението на комареца се промени: първо гневно, после упорито, след това замислено и накрая скептично.

– Насам – посочи към асансьора стражът. Спуснаха се в подземния гараж.

– За разлика от мен, ти можеш да го направиш – прошепна Майлс.

Галени изсъска през зъби: раздражение, съгласие, решителност. После рязко се обърна към по-близкия страж и неохотно рече:

– Искам да говоря с баща си.

– Не може.

– Мисля, че е по-добре да ми позволите – заплашително каза капитанът.

– Не зависи от мен. Той ни даде заповед и излезе. Няма го.

– Повикайте го.

– Не ми каза къде отива – ядосано отвърна стражът. – А дори да знаех, нямаше да го повикам. Застани ей там до онзи автолет.

– Как ще го направите? – неочаквано попита Майлс. – Наистина съм любопитен. Приемете го като последно желание. – Той закричи към автолета, като търсеше с поглед къде да се скрие. Ако успееше да залегне зад машината преди да стрелят...

– Ще ви зашеметим, ще ви натоварим на автолета и ще ви хвърлим във водата над южното крайбрежие – отсечено отвърна стражът. – Ако тежестите, за които ви завържем, се откачат и морето ви изхвърли на брега, аутопсията ще покаже само, че сте се удавили.

– Да де, така ще ви е по-лесно – каза Майлс. Ако не грешеше, тези мъже не бяха професионални убийци. И все пак за всяко нещо си имаше пръв път. Близката колона не бе достатъчно широка, за да спре зашеметителна мълния. Тезгяхът с инструменти до отсрещната стена изглеждаше по-подходящ... мускулите на краката му болезнено се напрегнаха...

– И Палача на Комар най-после ще си получи заслуженото – каза

стражът с тържественото лице. – Непряко. – И повдигна зашеметителя си.

– Чакайте! – извика Майлс.

– Какво да чакаме?

Майлс отчаяно се чудеше какво да им отговори, когато вратата на гаража ненадейно се отвори.

– Мен! – извика Ели Куин. – Не мърдайте!

Покрай нея префуча патрул на „Дендари“ . Докато стражът се обръщаше, за да стреля, един от наемниците го свали на земята. Вторият комарец изпадна в паника и се хвърли към асансьора. Затичалият се след него войник го настигна и за секунди го просна по лице с ръце на гърба.

Ели се приближи до Майлс и Галени и извади от ухото си аудиосензор.

– Мили Боже, Майлс, не можах да повярвам, че чувам твоя глас. Как го направих?

Той хвана ръцете ѝ и ги целуна. Може би щеше да е по-подходящо да отдаде чест, но адреналинът продължаваше да кънти в ушите му и това бе първата му реакция. А и не носеше униформа.

– Ели, ти си гениална! Трябваше да се сетя, че клонингът няма да те заблуди!

Тя го погледна и едва не отскочи.

– Какъв клонинг?

– Как какъв клонинг? Нали затова си тук? Той се е издал и ти си дошла да ме спасиш... нали?

– От какво да те спася? Майлс, преди седмица ти ми нареди да открия капитан Галени, спомняш ли си?

– А – рече той. – Да. Точно така.

– И ние го открихме. Цяла нощ чакахме в този квартал, за да засечем неговите гласови честоти, за да можем да уведомим местните власти. Те не обичат фалшивите тревоги. Но онова, което накрая регистрираха сензорите ни, предполагаше, че е по-добре да не чакаме полицията, затова рискувахме – представях си как арестуват всички ни за влизане с взлом...

До тях се приближи сержант от „Дендари“ и отдаде чест.

– По дяволите, господин адмирал, как го направихте? – И без да чака отговор, продължи нататък със скенер в ръка.

– Само за да открием, че ти си ни изпреварил.

– Хм, в известен смисъл, да... – Майлс заразтрива пулсиращото си

чело. Галени се почесваше по брадата и мълчаливо слушаше.

– Спомняш ли си оная история с инсценираното отвличане отпреди три-четири дни, когато исках да проникна в опозицията и да откроя кои са и какви са целите им?

– Да...

– Е – Майлс дълбоко си пое дъх, – получи се. Поздравления. Ти току-що превърна един абсолютен провал в невероятен разузнавателен успех. Благодаря ти, командир Куин. Между другото, човекът, с когото излезе от оная изоставена къща, не бях аз.

Очите на Ели се разшириха и тя притисна длан към устата си. После тъмните ѝ зеници се стесниха.

– Копеле! – изруга тя. – Но, Майлс, аз си мислех, че си измислил онази история с клонинга!

– И аз така мислех. Но всичко се промени.

– Значи има... значи той е истински клонинг, така ли?

– Поне така твърди той. Отпечатащи от пръсти, ретина, гласови честоти – всичко съвпадало. Слава Богу, има една сериозна разлика. Ако ми направиш рентгенова снимка, ще установиш следи от ужасно много стари фрактури, като не смяташ синтетичните кости на краката ми. Неговите са здрави. Или поне така казва той. – Майлс пхна под мишница пулсиращата си лява ръка. – Мисля засега да си оставя брадата, за всеки случай.

После се обърна към капитан Галени и почтително попита:

– Какво ще предприемем... какво ще предприеме Имперската служба за сигурност, господин капитан? Наистина ли ще уведоим местните власти?

– А, значи пак съм „господин капитан“? – промърмори Галени. – Разбира се, че ще съобщим на полицията. Не можем да екстрадираме тези хора. Но след като вече са извършили престъпление според законите на Земята, земянитските власти ще ги задържат. Това ще сложи край на цялото радикално отцепническо крило.

Майлс потисна напрежението си и се опита да говори спокойно и логично.

– Но един публичен процес ще разкрие историята с клонинга. С най-големи подробности. Това ще привлече излишно внимание към мен. Включително сетаганданско внимание, уверявам ви.

– Вече е прекалено късно да се опитваме да скрием случилото се.

– Не съм толкова сигурен. Да, ще плъзнат слухове, но те всъщност могат да са ни от полза. Тези двамата – Майлс посочи пленените стражи

– са дребна риба. Моят клонинг знае много повече от тях, а той вече се е върнал в посолството. Където по закон се намира на бараярска територия. За какво са ни те? След като вие сте във от опасност и клонингът е при нас, заговорът става безсмислен. Поставете групата под наблюдение, също като всички останали комарски изгнаници на Земята, и те повече няма да ни безпокоят.

Галени го погледна по-внимателно. На бледото му лице се четеше неизреченото заключение: „И твоята кариера няма да бъде опетнена от неприятен обществен скандал. Освен това няма да се наложи да се срещаш с баща си.“

– Хм... не зная.

– Аз обаче зная – уверено отвърна Майлс и даде знак на застаналия наблизо наемник. – Сержант, качи се горе с двама техници и свалете цялата информация от комуникационния пулт. Направете и бързо сканиране за скрити файлове. И междувременно претърсете къщата за два миниатюрни антискенерни излъчватели, би трябвало да са някъде там. Предайте ги на комодор Джесек и му кажете, че искам да открия производителя. Веднага щом свършите, всички изчезваме.

– Виж това вече не е законно – отбеляза Ели.

– И какво ще направят? Ще идат в полицията да се оплачат ли? Едва ли. А, искате ли да оставите някакво съобщение в комуникационния пулт, господин капитан?

– Не – след кратък размисъл отвърна Галени. – Не искам.

– Ясно.

Един от войниците се погрижи за счупения пръст на Майлс и му намаза ръката с болкоуспокояващ мехлем. След малко сержантът се върна в гаража, прехвърлил през рамо коланите с антискенерните излъчватели и му подаде диска с файловете.

– Това е всичко, господин адмирал.

– Благодаря.

Гален все още го нямаше. Майлс реши, че в крайна сметка така е по-добре.

Той коленичи до останалия в съзнание комарец и притисна зашеметителя до слепоочието му.

– Какво ще правиш? – изхриптя стражът.

Майлс се усмихна.

– Ами ще те зашеметя, естествено, ще те натоваря на автолета и ще те хвърля във водата над южното крайбрежие. Какво друго? Лека нощ. – Оръжието изсъска и комарецът неподвижно се отпусна. Оставиха

дватама си похитители да лежат един до друг на пода в гаража и на излизане грижливо заключиха вратите.

– Сега към посолството, за да пипнем онова гадно копеле – мрачно каза Ели Куин, докато набираше маршрута в пулта на взетата под наем кола. Останалите от патрула се оттеглиха и заеха наблюдателни позиции.

Майлс и Галени седнаха на задната седалка. Капитанът изглеждаше също толкова изтощен, колкото се чувстваше Майлс.

– Копеле ли? – въздъхна той. – Не. Може да е всякакъв, но се боя, че не е копеле.

– Първо го хвани – измърмори Галени. – После се чуди какъв е.

– Съгласен съм – отвърна Майлс.

– Как ще влезем? – попита Галени, когато приближиха посолството.

– Има само един начин – рече Майлс. – През главния вход. Спири отпред, Ели.

Дватама офицери от Имперската служба се спогледаха и се засмяха. Братата на Майлс бе по-къса от тази на капитана – в крайна сметка Галени имаше четиридневна преднина, – но напуканите му устни, синините и засъхналата кръв по ризата му го компенсираха, реши той. Освен това Галени беше намерил ботушите и униформената си куртка в къщата на комарците. Навярно клонингът бе взел неговите. Майлс не знаеше кой от двамата смърди по-силно – Галени беше останал в плен по-дълго, но той се бе потил повече. А нямаше намерение да помоли Ели Куин да прецени вместо него. Потръпващите устни и присвитите очи на комареца предполагаха, че изпитва същото безумно облекчение, каквото клокочеше в собствените му гърди. Бяха живи – и дори само това беше цяло чудо.

Качиха се по рампата рамо до рамо. Ели ги следваше и с любопитство наблюдаваше представлението.

Часовият на входа инстинктивно отдаде чест и в следващия миг на лицето му се изписа удивление.

– Капитан Галени! Вие се върнахте! И, хм... – той погледна към Майлс и зяпна, – вие, господин лейтенант?

Галени учтиво отвърна на поздрава му и каза:

– Повикайте лейтенант Ворпатрил, моля. Само Ворпатрил.

– Слушам, господин капитан. – Без да откъсва очи от тях, часовият заговори в комуникатора на китката си. Продължаваше да наблюдава

Майлс извънредно озадачено. – Хм, радвам се, че се върнахте, господин капитан.

– Аз също, ефрейтор.

След миг Иван изскочи от асансьора и се затича към тях през мраморното фоайе.

– Боже мой, господин капитан, къде бяхте? – извика той и сграбчи Галени за раменете. После се опомни и отдаде чест.

– Отсъствието ми не беше доброволно, уверявам ви. – Капитанът подръпна едното си ухо, премигна и прокара ръка по брадата си, очевидно трогнат от радостното вълнение на Иван. – По-късно ще ви обясня подробно. А сега, лейтенант Воркосиган? Може би е време да изнепадаме, хм, другия ви роднина.

Иван погледна Майлс.

– Значи са те пуснали, така ли? – След което внимателно се вгледа в лицето му и ахна. – Майлс...

Майлс се усмихна и му даде знак да се отдалечат от хипнотизиращия часови.

– Когато арестуваме другия лейтенант Воркосиган, ще разбереш всичко. Между другото, къде е той?

Иван сви устни.

– Майлс... да ме побъркаш ли искаш? Хич не е смешно...

– Нищо подобно. Аз не съм човекът, с когото си живял в една стая през последните четири дни. Аз бях с капитан Галени. Една комарска революционна група се опита да ти пробута самозванец. Мой клонинг. Само не ми казвай, че не си забелязал нищо!

– Ами... – засрамено започна Иван, – през последните дни наистина ми се стори малко, хм, странен.

Ели замислено кимна. Явно съчувстваше на смущението му.

– В какъв смисъл? – попита Майлс.

– Ами... Виждал съм те побъркан. Виждал съм те и потиснат. Но никога не съм те виждал... е, безразличен.

– И въпреки това не си заподозрял нищо, така ли? Толкова ли приличаше на мен?

– А, първата нощ доста се зачудих!

– И какво? – извика Майлс. Искаше му се да го оскубе.

– И реших, че не е възможно. В края на краищата преди няколко дни самият ти измисли оная история с клонинга.

– Сега ще ти демонстрирам удивителната си прозорливост. Къде е той?

– Ами, тъкмо затова се изненадах, че те виждам.

Галени стоеше със скръстени ръце, опрял брадичка върху дланта си. Устните му едва забележимо помръдваха – навярно броеше до десет.

– Защо, Иване? – попита той накрая.

– Боже мой, още не е заминал за Бараяр, нали? – настойчиво попита Майлс. – Трябва да го спрем...

– Не, не – отвърна Ворпатрил. – В полицията е. Затова всички в посолството сме толкова развълнувани.

– Къде е? – изръмжа Майлс и сграбчи Иван за реверите със здравата си ръка.

– Успокой се, нали това се опитвам да ти обясня! – Ворпатрил погледна побелелия му юмрук. – Да, така е по-добре. Преди два часа пристигна полиция и те арестува... него де. Хм, всъщност не го арестува, но имаха заповед, забраняваща ти да напускаш града. Ти... той изпадна в паника, защото това означаваше, че ще изпусне кораба си. Между другото, довчера заминаваш. Отведоха те на разпит, за да се уверят, че имат достатъчно улики, за да ти предявят официално обвинение.

– Какво обвинение? Какви ги приказваш, Иване?

– Е, тъкмо затова всичко е толкова объркано. Подозират те в заговор за извършване на убийство. По-точно, че си наел онези двама главорези, които миналата седмица се опитаха да убият адмирал Нейсмит на космодрума.

Майлс изпъшка.

– Посланикът праща възражения до всички възможни инстанции. Естествено не можехме да му обясним защо смятаме, че полицията греша.

Майлс хвана Куин за лакътя.

– Не изпадай в паника.

– Не изпадам в паника – отвърна Ели. – Ти се паникьосваш. Много е забавно.

Той притисна челото си с длани.

– Ясно. Ясно. Да речем, че не всичко е изгубено. Да речем, че хлапето не е изпаднало в паника. Че не се е прекършило. Засега. Да речем, че е възприело високомерна аристократична позиция и презрително отказва да отговаря на въпросите им. Той го умее много добре – мисли си, че така би трябвало да се държат бараярските аристократи. Малък лайнар. Да речем, че още се държи.

– Остави предположенията – каза Иван. – Какво ще правим?

– Ако побързаме, можем да спасим...

– Твоята репутация ли? – попита Ворпатрил.

– Твоя... брат ли? – обади се Галени.

– Себе си ли? – присъедини се към хора Ели.

– Адмирал Нейсмит – довърши Майлс. – В момента е в опасност единствено той. – Ели срещна погледа му и тревожно повдигна вежди. – Ключовата дума е „прикритие“. Дватама с вас – кимна Майлс на Галени – трябва да се приведем в приличен вид. Иване, ти донеси сандвичи. Два. Ще те вземем с нас заради мускулите ти. Ели, ти ще шофираш.

– Къде отиваме? – попита Куин.

– В съда. Да спасим бедния, несправедливо обвинен лейтенант Воркосиган. Който ще ни е признателен, независимо дали го желае. Иване, освен сандвичите вземи и спринцовка с два кубически сантиметра толизон.

– Почакай, Майлс – каза Ворпатрил. – Щом посланикът не успя да му помогне, как ще го направим ние?

Майлс се усмихна.

– Не ние. Адмирал Нейсмит.

Лондонският градски съд се помещаваше в голяма, строена преди два века сграда от черен кристал, заобиколена от подобни постройките в квартал, датиращ от още по-древни времена и напомнящ за експлозиите и пожарите от Петите граждански безредици. Тук развитието на града като че ли бе спряло. Лондончани упорито се бяха вкопчили в останките от миналото си – имаше дори инициативен комитет за спасяването на особено грозните руини от края на двайсети век. Майлс се зачуди дали след хиляда години Ворбар Султана, който в момента се разширяваше с бясна скорост, ще изглежда така, или, в стремежа си да се модернизира, ще унищожи следите от миналото си.

Той спря в просторното фоайе, оправи адмиралската си униформа и попита Куин:

– Вдъхвам ли уважение?

– Брадата ти придава малко...

Той припряно я приглади.

– Елегантен вид ли? Или ме прави по-възрастен?

– Заплашителен.

– Ха!

Четиримата се качиха с асансьора на деветдесет и седмия етаж.

– Зала „У“ – след като влязоха във файловете му, събщи

информационният пулт. – Деветнайсета кабина.

В кабина 19 имаше терминал на Европейския електронен съд, както и живо човешко същество – сериозен млад мъж.

– А, инспектор Рийд – очарователно му се усмихна Ели. – Пак се срещаме.

Инспектор Рийд беше сам. Майлс едва потиска паниката си.

– Инспектор Рийд се занимава с онзи неприятен инцидент на космодрума, господин адмирал – поясни Ели, помислила прокашлянето му за молба да ги запознае и да превключи на професионален режим. – Инспектор Рийд, адмирал Нейсмит. При последното ми идване тук двамата доста си поговорихме.

– Разбирам – отвърна Майлс и си придаде любезно изражение.

Рийд откровено му се озъби.

– Странно. Значи вие наистина сте клонинг на Воркосиган!

– Предпочитам да мисля за него като за свой близък – отби удара Майлс. – Обикновено правим всичко възможно, за да не се срещаме. Виждам, че сте разговаряли с него.

– Да. Не ми оказа голямо съдействие. – Рийд колебливо местеше поглед между Майлс, Ели и двамата униформени бараарци. – Всъщност се държеше доста неприятно.

– Представям си. Напипали сте болното му място. Той е болезнено чувствителен във всичко, свързано с мен. Предпочита да не му напомнят за моето съществуване.

– О! Защо?

– Съперничество между братя – импровизира Майлс. – Аз постигнах повече от него във военната кариера. Той го приема като обида, като петно върху собствените му блестящи постижения... – „Господи, няма ли някой да ме измъкне...“ Погледът на Рийд ставаше все по-подозрителен.

– Моля ви, на въпроса, адмирал Нейсмит – изсумтя капитан Галени. „Благодаря ти.“

– Разбира се. Инспектор Рийд, аз не претендирам, че съм приятел с Воркосиган, но как стигнахте до това любопитно, но невярно заключение, че се е опитал да ме убие по този ужасен начин?

– Случаят беше много заплетен. Двамата неуспели убийци – Рийд хвърли поглед към Куин – бяха мъртви. Затова тръгнахме по други следи.

– Надявам се, че не сте приели сериозно Лиз Валери, нали? Боя се, че малко я подведох. Неуместно чувство за хумор.

– Предположенията й ми се сториха интересни, но не и убедителни – отвърна Рийд. – В миналото Валери е проявявала забележителни детективски качества. И често ми е правила услуги, като ми е предавала интересна информация.

– С какво се занимава сега? – попита Майлс.

Инспекторът го изгледа.

– С незаконното клониране. Навярно можете да я насочите.

– Хм... опасявам се, че познанията ми по въпроса са остарели с двайсетина години.

– Е, в този случай уликите бяха съвсем явни. По време на опита за убийство са видели от космодрума да отлита гравитокар, който нямал разрешение от контролната кула. Проследихме го до бараярското посолство.

„Сержант Барт.“ Галени изглеждаше така, като че ли се канеше да се изплюе. На лицето на Иван се беше изписало онова любезно, малко идиотско изражение, с което в миналото братовчед му винаги минаваше за абсолютно невинен.

– А, това ли – спокойно отвърна Майлс. – Нали разбирате, колкото и да е досадно, бараярското посолство постоянно ме следи. Не, в този случай според мен са замесени сетаганданците. Последните операции на „Дендари“ в тяхната зона на влияние – далеч извън вашата юрисдикция – извънредно ги разгневиха. Но не съм в състояние да го докажа и тъкмо затова оставих въпроса във ваши ръце.

– А, забележителната спасителна акция на Дагула. Чух за това. Сериозен мотив.

– По-сериозен, уверявам ви, отколкото старата история, която споделих с Лиз Валери. Това обяснява ли недоразумението?

– Какво ще получите от бараярското посолство в замяна за тази услуга, адмирале?

– За моето добро дело ли? О, имате право – предупредих ви за чувството си за хумор. Нека кажем само, че наградата ми е достатъчна.

– Нищо, което може да се възприеме като възпрепятстване на правосъдието, надявам се? – иронично повдигна вежди Рийд.

– Аз съм жертвата, не забравяйте – Майлс прехапа език. – Наградата ми няма нищо общо с английското правосъдие, уверявам ви. Междувременно, мога ли да ни помоля да предадете бедния лейтенант Воркосиган на неговия командир капитан Галени?

Лицето на Рийд подозрително се напрегна. „Какво има, по дяволи те? – зачуди се Майлс. – Това трябваше да го успокои...“

Инспекторът замислено склучи длани пред лицето си, изгледа ги и каза:

– Преди един час лейтенант Воркосиган си тръгна с човек, който се представи като капитан Галени.

– Ааах – рече Майлс. – Възрастен мъж в цивилни дрехи, нали? Едър, почти побелял.

– Да...

Майлс си пое дъх и се насили да се усмихне.

– Благодаря ви, инспектор Рийд. Няма да отнемаме повече от ценното ви време.

Когато излязоха във фойето, Иван попита:

– Ами сега?

– Струва ми се – каза капитан Галени, – че трябва да се върнем в посолството. И да пратим пълен доклад в щаба.

„Бързаш да се изповядаш, а?“

– Не, не, няма да пращаме предварителни доклади – възрази Майлс. – Само окончателни. Предварителните доклади обикновено водят до получаване на заповеди, на които или трябва да се подчиниш, или да изгубиш ценно време и енергия, за да ги избегнеш.

– Интересна философия. Трябва да я имам предвид. Вие споделяте ли я, командир Куин?

– О, да!

– Трябва да е много приятно да работиш в „Свободните наемници от Дендари“.

Тя се подсмихна.

– Да, изключително.

ГЛАВА 12

Въпреки това се върнаха в посолството – Галени, за да нареди на хората си да започнат разследване на куриера, Майлс, за да се преоблече в зелената си бараярска униформа и да се отбие при лекаря. Ако след тази каша в живота му настанеше известно затишие, навярно щеше да подмени всичките си кости със синтетични. Операцията на краката му бе болезнена и досадна, но отлагането на тази на ръцете нямаше да я направи по-лека. А вече определено не можеше да се заблуждава, че продължава да расте.

С тези мрачни мисли той напусна клиниката и слезе на подземния етаж, където се намираха офисите на службата за сигурност. Завари Галени сам пред пулта си – вече беше разпратил подчинените си по различни задачи. Лампите в кабинета бяха угасени. Той седеше отпуснат, с вдигнати върху бюрото крака. Майлс остана с впечатлението, че капитанът би предпочел вместо лазерната писалка, която в момента прехвърляше в ръце, да държи бутилка.

Галени тъжно му се усмихна, свали краката си и започна да почуква с писалката по бюрото.

– Мислих по въпроса, Воркосиган. Опасявам се, че може би все пак ще се наложи да уведоим местните власти.

– Искате ми се да не го правите, господин капитан. – Майлс си придърпа стол и го възседна с лице към облегалката. – Ако ги замесим, последствията ще излязат извън контрола ни.

– Ще ни е нужна малка армия, за да открием онези двама на Земята.

– Аз имам малка армия – напомни му Майлс, – която съвсем наскоро доказа ефективността си в такъв род операции.

– Хм, имате право.

– Предлагам посолството да наеме „Свободните наемници от Дендари“ да намерят нашите... изчезнали приятели.

– Да ги наеме ли? Мислех, че Бараяр вече им плаща!

Майлс невинно запремигва.

– Но, господин капитан, като част от прикритието им, самите „Дендари“ не знаят за тази връзка. Ако посолството ги наеме с официален договор, прикритието ще се запази.

Галени сардонично повдигна вежди.

– Разбирам. И как смятате да им обясните съществуването на

вашия клонинг?

– Ако се наложи – като клонинг на адмирал Нейсмит.

– Значи ставате трима, така ли? – скептично попита капитанът.

– Просто ще ги наемете да открият ба... Сер Гален. Това ще ни отведе при клонинга. Веднъж вече се получи.

– Хм.

– Има и още нещо – прибави Майлс и замислено прокара показалец по облегалката на стола. – Ако успеем да ги хванем, какво ще правим с тях?

Лазерната писалка почука по бюрото.

– Има само две-три възможности – отвърна Галени. – Първо, могат да ги арестуват, да ги съдят и да ги затворят заради престъпленията им на Земята.

– В резултат на което – сериозно отбеляза Майлс – прикритието на адмирал Нейсмит като независим наемник със сигурност ще бъде провалено. Не мога да претендирам, че бараярската империя се крепи на „Свободните наемници от Дендари““, но в миналото сме помагали на Имперската служба за сигурност. Командването може – надявам се, че може – да прецени, че просто не ги струва. Освен това моят клонинг не е извършил никакви престъпления. Дори ми се струва, че според законите на Европейския електронен съд той е непълнолетен.

– Другата възможност – продължи Галени – е да ги отвлечем, за да ги съдят на Бараяр. Ако имахме заповед от щаба, предполагам, че щеше да стане тъкмо така.

– Да ги съдят – отвърна Майлс, – или да ги хвърлят за неограничено време в някой зандан... За моя... брат това може да не се окаже толкова лошо, колкото би си помислил отначало. Той има изключително високопоставен приятел. Ако не го убие някой... превъзбуден военен, разбира се. – Галени и Майлс се спогледаха. – Но никой няма да защити баща ви. Бараяр винаги е смятал убийствата по време на Комарското въстание за престъпления и не ги е амнистирал. За него ще поискат най-тежкото наказание. И неизбежно ще го екзекутират.

– Неизбежно... – Капитанът прехапа устни и впи поглед в ботушите си. – Третата възможност е да получим заповед за тайното им убийство.

– Ако проявите достатъчно смелост, можете да не се подчините на незаконни нареждания. За щастие, върховното командване вече няма право да издава такива заповеди, както по времето на император Ецар. Аз допускам четвърта възможност. Навярно ще е най-добре изобщо да

не залавяме тези наши... смуцаващи роднини.

– Честно казано, Майлс, ако не хвана Сер Гален, с кариерата ми е свършено. Вече сигурно ме подозират, че през последните две години съм го прикривал. Твоето предложение граничи с – не с неподчинение, това, изглежда, е обичайното ти поведение – а с нещо още по-лошо.

– Ами вашият предшественик, който не го е разкрил за пет години? И ако го заловите сега, това ще помогне ли на кариерата ви? Онези, които са подозрителни по природа, така или иначе ще ви заподозрат.

– Ще ми се... – Галени изглеждаше абсолютно спокоен. – Ще ми се още навремето да беше загинал. Така щеше да има своето славно място в историята, а аз щях да съм свободен, без родители, които да ме тормозят. Добре, че науката не е постигнала безсмъртието. Какво щастие, че можем да оставяме в миналото старите войни. И старите воини.

Майлс анализира възможностите. В затвор на Земята Гален щеше да съсипе кариерата на Галени и да разконспирира адмирал Нейсмит, но щеше да остане жив. На Бараяр го очакваше сигурна смърт. От гледна точка на кариерата си, капитанът щеше да е в по-изгодно положение, ала до края на живота му щяха да го измъчват угризения. Отцеубийството определено нямаше да е от полза за бъдещето на Комар. „Но Нейсмит ще оцелее“ – не преставаше да му шепне един изкусителен глас. На свобода упоритият Гален и Марк представляваха неизвестна заплаха. Ако Майлс и капитанът не направеха нищо, върховното командване със сигурност щеше да вземе решението вместо тях и да издаде Бог знае каква заповед, за да реши съдбата на своите врагове.

Не му допаднаше мисълта да жертва обещаващата кариера на Галени заради онзи кисел стар революционер. И все пак гибелта на Гален щеше да навреди и на сина му. По дяволите, защо старецът не се оттеглише в някой тропически рай, вместо да се пречка в краката на по-младото поколение? Задължително пенсиониране на революционерите, ето от какво се нуждаеха сега.

– Решението е мое – каза Галени. – Трябва да ги открием.

Двамата уморено се спогледаха.

– Компромис – предложи Майлс. – Пратете наемниците на „Дендари“ да ги намерят и да ги наблюдават. Засега не се опитвайте да ги заловите. Това ще ви даде възможност да използвате ресурсите на посолството за проблема с куриера, който си е чисто вътрешен бараярски въпрос.

Последва мълчание.

– Съгласен съм – накрая отвърна капитанът. – Но каквото и да се

случи, искам бързо да свършим с това.

– Съгласен съм – повтори думите му Майлс.

Завари Ели да седи сама в кафенето на посолството, уморено надвесена над остатъците от вечерята си, без да обръща внимание на потайните погледи и колебливите усмивки, които ѝ отправяха. Майлс си взе нещо леко за хапване и чай и се настани срещу нея. Ръцете им за миг се докоснаха под масата, после Ели отново опря брадичка върху дланите си.

– Е, сега какво? – попита тя.

– Какво е традиционното възнаграждение за добре свършена работа в тази мъжка армия?

Тъмните ѝ очи се присвиха.

– Нова работа.

– Позна. Убедих капитан Галени да остави „Дендари“ да открият Гален, точно както ти ни откри. Между другото, как го направи?

– С адски много усилия. Първо разровихме цялото невероятно огромно количество информация за комарците, което ти ни прати от посолството. Елиминирахме известните емигранти, децата и така нататък. После накарахме компютърните специалисти от разузнавателния отдел да изтеглят кредитните файлове от икономическата мрежа и досиетата от мрежата на Европейския електронен съд. След това започнахме да търсим аномалии. И попаднахме на нещо интересно. Преди година рожденият на Земята син на комарски изгнаник бил арестуван от ченгетата за някаква дребна простъпка и се установило, че притежава нерегистриран зашеметител. Тъй като това не е смъртоносно оръжие, само го глобили. Но зашеметителят не бил земянитско производство, а от онези, които преди бяха на въоръжение в бараярската армия. Издирихме го, и физически, и по мрежата, за да проверим кои са приятелите му. В същото време работехме по още няколко възможности, но стигнахме до задънена улица. Аз определено имах предчувствие, че ще попаднем на нещо. Един от познатите на това хлапе, някой си Ван дер Пул, беше регистриран като емигрант от планетата Мраз IV. По време на онова разследване за откраднатите гени преди две години бях минала през Джаксън Хол...

Майлс кимна.

– ...затова знаех, че там можеш да си купиш фалшиво минало, една от малките, изключително доходоносни услуги, които извършват някои лаборатории наред с новите лица, гласове и отпечатаци от пръсти. Една

от планетите, които често използват, е Мраз IV – заради катастрофалното земетресение, което преди двайсет и осем години унищожило компютърната им мрежа, да не споменавам изобщо за характера на онова място. По този начин документите на много обикновени хора, които напускат Мраз IV, просто не подлежат на проверка. Ако си над двайсет и осем годишен, Джаксън Хол може да те уреди. Така че винаги щом срещна човек над определена възраст, който твърди, че е от Мраз IV, автоматично ставам подозрителна. Ван дер Пул се оказа Гален, разбира се.

– Разбира се. Между другото, моят клонинг е поредният блестящ продукт на Джаксън Хол.

– Аха. Всичко се връзва.

– Моите поздравления – на целия разузнавателен отдел и лично на теб. Когато се върна на „Триумф“, ми напомни да ви отправя официална похвала.

– Кога ще стане това? – Ели схруска бучка лед от дъното на чашата си и разклати остатъка от течността, като се опитваше да си придаде нехаен вид.

„Устните й са студени и ще дъхат на...“ Забелязал любобопитните погледи на служителите от посолството около тях, Майлс превключи на професионален режим и каза:

– Не зная. Все още не сме свършили тук. Трябва да прехвърлим цялата нова информация, събрана от „Дендари“ и обратно в компютрите на посолството. В момента Иван работи по данните, които свалихме от пулта на Гален. Този път ще е по-трудно. Гален – Ван дер Пул – се крие. А той е много опитен в изчезването. Но ако го откриеш, хм, докладвай лично на мен. Аз ще съобщя в посолството.

– Какво ще съобщиш в посолството? – доловила колебанието му, попита Ели.

Майлс поклати глава.

– Още не съм сигурен. Може би съм прекалено уморен, за да разсъждавам логично. Утре сутрин ще взема решение.

Тя кимна и се изправи.

– Къде отиваш?

– Връщам се на „Триумф“, за да задвижа нещата, разбира се.

– Но ти можеш да предадеш нарежданията си по... Кой е дежурен в момента?

– Бел Тори.

– Ясно, добре. Хайде да потърсим Иван. Можем да предадем информацията отук. – Той забеляза тъмните кръгове под блестящите й

очи. – Между другото, откако не си спала?

– А... – Ели си погледна часовника. – От трийсетина часа.

– Сега кой не може да прехвърля работата на подчинените си, командир Куин? Просто им прати заповедите си. И се наспи преди и ти да си започнала да допускаш грешки. Ще ти намеря стая в посолството... – Тя го погледна и внезапно се усмихна. – Ако искаш – припряно прибави Майлс.

– Ами ти? – тихо попита Ели. – Аз съм съгласна.

Отбиха се при Иван и се свързаха с „Триумф“. Братовчед му, за радост на Майлс, имаше невероятно много работа. Така че той отведе Ели в стаята си.

Тя незабавно влезе в банята. Докато окачваше униформата си, Майлс откри котешкото одеяло, натикано в най-тъмния ъгъл на гардероба, където несъмнено го бе захвърлил ужасеният клонинг. Когато я взе, черната козина нежно замърка. Той внимателно я разгъна върху леглото си.

С увита около бедрата хавлия, Ели излезе от душа само след няколко минути. Видя одеялото, усмихна се и го погали с босите си крака. То потрепери и замърка още по-силно.

– Ах – унесено загледан в нея, въздъхна Майлс. После в душата му се прокрадна съмнение. Ели любопитно се оглеждаше наоколо. Той преглътна.

– Хм, за пръв път ли си тук? – престорено нехайно попита Майлс.

– Аха. Не зная защо очаквах нещо средновековно. Повече прилича на обикновена хотелска стая.

– Това е Земята – отбеляза той – и от Изолацията са минали над сто години. Имаш странна представа за Бараяр. Но се чудех дали моят клонинг, хм... сигурна ли си, че през тези четири дни не си забелязала абсолютно никаква разлика? Толкова ли добре ме имитираше? – Майлс тъжно се усмихна в очакване на отговора ѝ. Ами ако нищо не ѝ бе направило впечатление? Наистина ли беше толкова прозрачен и елементарен, че всеки можеше да си играе с него? Нещо повече – ами ако Ели бе забелязала някаква разлика и повече ѝ харесваше клонингът...

Тя се смути.

– Забелязах, да. Но само усещах, че нещо не е наред, и изобщо не ми дойде наум, че не си ти... навярно щях да се досетя, ако бяхме прекарвали повече време заедно. Но ние само разговаряхме по комуникатора, освен двучасовото пътуване до центъра на Лондон, за да освободим Данио и хората му, когато си помислих, че си се побъркал. После реших,

че сигурно си замислил нещо и просто не ми го казваш, защото... – Ели внезапно зашепна – защото поради някаква причина съм изгубила благоволенieto ти.

Майлс пресметна и облекчено въздъхна. Значи клонингът не беше имал време да... Стига! Той кисело ѝ се усмихна.

– Виждаш ли, когато ме погледнеш – продължи да обяснява тя, – ми става, хм, приятно. Не в оня смисъл, макар че и това...

– В оня смисъл – радостно повтори Майлс и се притисна към нея.

– Престани, глупчо, говоря сериозно. – Но въпреки това го прегърна. Решително – сякаш готова незабавно да влезе в бой с всеки, който се опита отново да ѝ го отнеме. – Ти ме караш да се чувствам в безопасност. Не ме е страх от неизвестността, от онова, което си мислят хората. Твоят... клонинг – Господи, какво облекчение е да знам, че е такъв – ме караше да се чудя какво ми е. Макар че когато си помисля колко лесно те отвлякоха онази нощ в изоставената къща, мога...

– Шт, шт – Майлс притисна показалец към устните ѝ. – Нищо ти няма, Ели. Ти си свършена.

– Разбираш ли какво искам да кажа? Предполагам, че това ти е спасило живота. Защото трябваше да ти докладвам за издирването на Галени, макар и само за да ти съобщя, че не сме постигнали напредък. Но дори и това щеше да му покаже, че го издирваме.

– А той щеше да ти нареди да преустановите търсенето.

– Точно така. Но после, когато открихме Гален, реших първо да се уверя. Да те изненадам с окончателния резултат, да си върна благоразположението ти, честно казано. В известен смисъл тъкмо това ме спря да му докладвам.

– Ако това те успокоява, при него е било почти същото. Ти си го ужасила. Лицето ти – да не споменавам за тялото ти – оказва такова въздействие върху някои мъже.

– Да, лицето... – Тя неволно докосна бузата си, после прокара пръсти през косата си. – Мисля, че ти имаш участие в него. Познаваше ме със старото ми лице, познаваше ме и когато бях без лице, а сега и с новото. И единствено за теб то си остава едно и също лице.

Майлс плъзна здравата си ръка по извивката на веждите ѝ, по свършения нос, спря на устните, за да получи целувка, после проследи идеалния ъгъл на брадичката и кадифената кожа на гърлото ѝ.

– Да, лицето... Тогава бях млад и глупав. Навремето ми се стори добра идея. Едва по-късно осъзнах, че за теб може да е било като осакатяване.

– Аз също – въздъхна Ели. – Отначало бях възхитена. Но втория път, когато един от войниците започна да ме сваля, вместо да изпълни заповедта ми, разбрах, че определено имам проблем. Трябваше да открия и науча всевъзможни трикове, за да карам хората да ме възприемат като личност, а не само като хубава външност.

– Разбирам.

– Естествено, че разбираш. – Тя го погледна за миг, сякаш го виждаше за пръв път, после го целуна по челото. – Едва сега съзнавам, че съм научила много от тези трикове от теб. Боже, колко те обичам!

Когато най-после откъснаха устни един от друг, за да си поемат дъх, Ели предложи:

– Да те разтрия ли?

– Ти си пиянска мечта, Куин. – Той зарови лице в козината и я остави да прави с него каквото пожелае. След пет минути в силните ѝ ръце го напуснаха всичките му амбиции. Освен две. След като задоволиха и тях, двамата заспаха непробудно.

Майлс се събуди от чукане по вратата.

– Върви си, Иване – изпъшка той, потънал в топлата плът и мъркащата козина. – Върви да спиш на някоя пейка и...

Ели решително се отскубна от прегръдката му, включи лампата, скочи от леглото, облече черната си тениска и сивите си панталони и се запъти към вратата, без да обръща внимание на Майлс, който мърмореше:

– Не, не, не го пускай... – Чуването стана по-силно и по-настоятелно.

– Майлс! – Иван се втурна в стаята. – А, здрасти, Ели. Майлс! – Братовчед му го разтърси за рамото. Майлс се опита да се скрие под одеялото.

– Добре, лягай си – промърмори той. – Нали не искаш да те завия...

– Ставай, Майлс!

Майлс надигна глава и присви очи от светлината.

– Защо? Колко е часът?

– Към полунощ.

– Хм. – Той отново се отпусна под кожата. След всичко, което беше преживял през последните четири дни, три часа сън изобщо не бяха достатъчни. В проява на неподозирана жестокост Иван изтръгна живата кожа от ръцете му и я захвърли настрана.

– Трябва да станеш – настоя братовчед му. – Да се облечеш. И да обръснеш тая идиотска брада. Надявам се, че някъде тук имаш чиста униформа... – Иван затършува в гардероба му. – А, ето!

Майлс тронаво улови зелената дреха, която му подхвърли братовчед му, и попита:

– Да не се е запалило посолството?

– Почти. Елена Ботари-Джесек току-що пристигна от Тау Кит. Дори не знаех, че си я пратил там!

– О! – Майлс най-после се разсъни. Куин вече бе напълно облечена и прибираше зашеметителя в кобура си. – Да. Трябва да се облека, естествено. Тя обаче няма да има нищо против брадата.

– Защото не я е жулила брада – промърмори Ели и разсеяно се почеса по бедрото. Майлс потисна усмивката си. Тя му намигна.

– Навярно не – мрачно отвърна Иван, – но едва ли ще хареса особено на комодор Дестанг.

– Дестанг е тук! – Очевидно все още му беше останал малко адреналин. – Защо? – После си спомни за някои от подозренията си, които бе включил в пратения по Елена доклад, и разбра защо шефът на Имперската служба за сигурност на Сектор две лично е дошъл да разследва случая. – О, Господи... трябва да го спра преди да е застрелял бедния Галени...

Така че бързо взе леденостуден душ и щом излезе и се облече, Ели пхна чаша кафе в здравата му ръка и критично го огледа.

– Всичко е наред освен лицето – каза тя. – Но не можеш да направиш нищо.

Майлс прокара длан по гладко избръснатата си брадичка.

– Да не съм пропуснал нещо?

– Не, възхищавах се на синините. И на очите ти. Светят като прожектори.

– Благодаря.

– Сам ме попита.

Докато слизаха с асансьора, Майлс си мислеше за Дестанг. Бяха се срещали само един-два пъти, и то за кратко. Командирът на Имперската служба за сигурност в Сектор две беше опитен офицер, свикнал да изпълнява разнообразните си задължения – събиране на информация, следене на сигурността в бараярските посолства и консулства, спасяване на изпаднали в беда бараярски поданици – почти без намеса от далечния Бараяр. По време на няколкото операции, които „Дендарии“ бяха провели в сектора, Дестанг бе препращал заповедите и парите им, без да им

създава никакви проблеми.

Когато Майлс, Иван и Ели влязоха в кабинета на Галени, комодор Дестанг седеше зад пулта на капитана. Самият Галени стоеше прав, макар че покрай стената имаше достатъчно столове. Скованата му поза бе като непробиваема броня, присвитите му очи – неразгадаеми като визьор. В ъгъла седеше Елена Ботари-Джесек с тревожното изражение на свидетел на поредица събития, предизвикани от тях, но вече излезли от техен контрол. Когато видя Майлс, тя облекчено въздъхна, стана и му отдаде чест, макар че той не носеше адмиралската си униформа. По-скоро му прехвърляше цялата отговорност, като човек, избявящ се от торба с живи змии: „Ето, всичко е твое...“ Той ѝ кимна: „Добре“.

– Господин комодор – отдаде чест Майлс.

Дестанг отвърна на поздрава му и яростно го погледна, с което му напомни за Галени в началото на познанството им. Още един ядосан командир. Комодорът бе шейсетинагодишен, слаб, със сива коса, по-нисък от средния за Бараяр ръст. Несъмнено беше роден точно след края на сегаганданската окупация, когато масовото недохранване бе лишило мнозина от пълния им потенциал за растеж. Трябваше да е бил млад офицер по време на завладяването на Комар и опитен воин – при избухването на въстанието.

– Докладваха ли ви вече, господин комодор? – загрижено започна Майлс. – Първоначалната ми информация не е актуална.

– Току-що прочетох версията на капитан Галени – кимна към пулта Дестанг.

Галени продължаваше да предпочита писмените доклади. Майлс въздъхна. Стар академичен навик, несъмнено. Едва се съдържа да не проточи шия към видеоплочата.

– Изглежда, вие не сте успели да напишете своя – отбеляза комодорът.

Майлс махна с бинтованата си лява ръка.

– Бях в лазарета, господин комодор. Но научихте ли, че комарците навярно са привлекли на своя страна куриера на посолството?

– Преди шест дни арестувахме куриера на Тау Кит – отвърна Дестанг.

Майлс облекчено въздъхна.

– И?

– Обичайната жалка история – намръщи се Дестанг. – Извършил е дребна простъпка и това им е дало възможност да го шантажират, докато вече не е имало връщане назад.

Странен начин на мислене, каза си Майлс. В крайна сметка именно страхът от своите, а не от комарците беше тласнал куриера в ръцете на врага. Ето как системата, създадена, за да подхранва верността, всъщност я подяждаше...

– Работил е за тях поне през последните три години – продължи комодорът. – Всичко, което е влизало и излизало от посолството, може да им е минало пред очите.

– Ох. – Майлс скри усмивката си с ужасено изражение. Значи предателството на куриера очевидно предхождаше пристигането на Галени на Земята. Чудесно.

– Да – рече Иван. – Току-що открих копия на някои от материалите ни във файловете, свалени от пулта на Сер Гален, Майлс. Страшно се шокирах.

– Досетих се, че може да ги открием там – отвърна Майлс. – След като разбрах, че са ни измамили, не оставаха много други възможности. Надявам се, че разпитът на куриера е свалил всякакво подозрение от капитан Галени, нали?

– Дори капитанът да е имал контакти с комарските изгнаници на Земята – неутрално отговори Дестанг, – куриерът не знаеше нищо.

Това не потвърждаваше съвсем реабилитацията на Галени.

– Беше напълно ясно – каза Майлс, – че Сер Гален е пазел капитана за краен случай. Но с риск за живота си капитан Галени отказа да им помогне. В крайна сметка прашането му на Земята е било случайно, нали?

– Не – намеси се Галени и стисна устни. – Аз поисках да ме пратят тук.

– Е, в такъв случай е случайно моето идване – замаза грешката си Майлс, – доколкото е случайност фактът, че моите ранени и криотрупове трябваше колкото може по-скоро да бъдат откарани в голям медицински център. Като става дума за „Дендари““, господин комодор, куриерът отклонил ли е осемнайсетте милиона марки, които им дължи Баряр?

– Изобщо не сме ги прашали – отвърна Дестанг. – До пристигането на капитан Ботари-Джесек последният ни контакт с вашите наемници беше докладът за операцията на Дагула, който ни пратихте от Махата Соларис. После изчезнахте. От гледна точка на секторния щаб, вие отсъствахте повече от два месеца. За наш ужас. Особено когато ежеседмичните искания на информация за вас от страна на шефа на Имперската служба за сигурност Илян станаха ежедневни.

– Разбирам, господин комодор. Значи изобщо не сте получили

молбата ни, така ли? И не сте ме назначавали в посолството?

От иначе абсолютно безизразния Галени се изтръгна приглушен звук, като от дълбоко сподавена болка.

– Това е било инсценирано от комарците – поясни Дестанг. – Очевидно са искали да ви задържат тук, докато организират подмяната.

– Така си помислих и аз. Хм... случайно да носите със себе си осемнайсет милиона марки? В това отношение нищо не се е променило. Споменах го в доклада, който ви пратих по капитан Ботари-Джесек.

– Нееднократно – сухо отбеляза комодорът. – Да, лейтенант, ще платим на наемниците ви. Както обикновено.

– О! – Майлс се отпусна и широко се усмихна. – Благодаря ви, господин комодор.

Дестанг любопитно вирна брадичка.

– А с какво са живели през последния месец?

– Ами, малко е сложно, господин комодор.

Шефът на секторния щаб отвори уста, сякаш се канеше да зададе нов въпрос, после се отказа.

– Разбирам. Е, лейтенант, можете да се върнете при хората си. Работата ви тук приключи. А и изобщо не е трябвало да се появявате на Земята като лорд Воркосиган.

– Искате да кажете, че ми разрешавате да се върна при „Свободните наемници от Дендари“ ли, господин комодор?

– Съмнявам се, че Саймън Илян праща настоятелни запитвания за тях, защото се чувства самотен. Убеден съм, че веднага щом щабът установи местонахождението ви, ще получите нови заповеди. Бъдете готови за действие.

Ели и Елена, които през цялото време тихо бяха разговаряли в ъгъла, заинтригувано вдигнаха очи към тях. Иван изглеждаше поразен.

– Слушам, господин комодор – отвърна Майлс. – Как ще уредите проблема тук?

– Тъй като, слава Богу, не сте замесили земянитските власти, можем и сами да се справим с този неуспял опит за измяна. Водя със себе си хора от Тау Кит...

Групата за бързо действие, предположи Майлс, командоси от разузнаването, готови по заповед на Дестанг да възстановят реда в разтърсено от предателство посолство с необходимата сила или хитрост.

– Ако не го смятахме за мъртъв, Сер Гален отдавна щеше да е в списъка с издирвани от нас лица. Гален! – Комодорът поклати глава, като че ли все още не можеше да повярва. – Тук на Земята през цялото

това време! Знаете ли, аз служих по време на Комарското въстание – тогава започнах кариерата си в силите за сигурност. Участвах в групата, която ровеше в останките от халомарската казарма, след като ония копелета я взривиха през нощта. Търсехме оцелели и улики, но открихме само трупове... На другата сутрин в Службата имаше много свободни постове. Проклятие! Спомням си всичко, като че ли беше вчера. Ако успеем да открием Гален, след като сте го оставили да ви се изплъзне – Дестанг сурово изгледа Галени, – случайно или не, ще го отведем на Бараяр, за да отговаря за оная кървава сутрин, ако не за друго. Ще ми се да можеше да отговаря за всичко, но човек умира само веднъж. Също като лудия император Юри.

– Похвално намерение, господин комодор – предпазливо отвърна Майлс. Галени здраво стискаше зъби. – Но на Земята има десетки бивши комарски бунтовници, извършили също толкова кървави престъпления. След като вече е разкрит, Сер Гален не представлява по-голяма опасност за нас от тях.

– Но те са пасивни от години – възрази Дестанг. – Явно в случая с Гален е тъкмо обратното.

– Но ако сте замислили незаконно отвлечане, това може да навреди на дипломатическите ни отношения със Земята. Струва ли си?

– Правосъдието си струва протестната нота, уверявам ви, лейтенант.

За Дестанг съдбата на Гален бе решена. Е, въпреки това...

– Но на какво основание ще отвлечете моя... клонинг, господин комодор? Той не е извършил престъпление на Бараяр. Дори не е бил на планетата.

„Млъкни, Майлс! – с все по-тревожно изражение безмълвно помръдна устни застаналият зад Дестанг Иван. – Не можеш да спориш с комодор!“ Майлс не му обърна внимание.

– Участиа на моя клонинг ме засяга пряко, господин комодор.

– Разбирам. Надявам се, че скоро вече няма да има опасност да ви бъркат с него.

– Няма такава опасност, господин комодор. Разликата между нас може да се установи с обикновено медицинско сканиране. За разлика от моите, неговите кости са нормални. В какво можем да го обвиним?

– В измяна, разбира се. Заговор срещу Империята.

Това вече определено беше вярно. Майлс се съсредоточи върху първата част.

– Измяна ли? Той е роден на Джаксън Хол. Не е поданик на

Империята нито по месторождение, нито по натурализация. За да го обвините в измяна – Майлс си пое дъх, – трябва да приемете, че е имперски поданик по произход. А това означава, че е ворски лорд с всички произтичащи от това права, включително правото да бъде съден от равни на него – с други думи, от общата сесия на Съвета на графовете.

Дестанг повдигна вежди.

– Дали ще се сети да използва такава необичайна защита?

„Ако той не се сети, аз ще му я посоча.“

– Защо не?

– Благодаря ви, лейтенант. Не съм се замислял за такива усложнения. – Комодорът наистина изглеждаше угрижен.

Планът на Майлс да убеди Дестанг, че сам е стигнал до идеята да остави клонинга на мира, заплашваше да постигне тъкмо обратния резултат. Трябваше да разбере...

– Допускате ли възможността за убийство, господин комодор?

– Да. – Шефът на секторния щаб решително изправи гръб.

– Има вероятност да се появи юридически проблем, господин комодор. Той или не е имперски поданик и ние изобщо не можем да му предявим обвинение, или ако е, клонингът ми е защитен от имперския закон. И в двата случая убийството му ще... – Майлс навлажни устните си с език. Галени, който единствен знаеше какво се опитва да направи, затвори очи като човек, присъстващ на ужасен инцидент. – Ще бъде престъпление, господин комодор.

Дестанг го изгледа нетърпеливо.

– Нямам намерение да давам тази заповед на вас, лейтенант.

„Мисли си, че не искам да си цапам ръцете...“ Ако Майлс доведе спора до логичния му завършек в присъствието на двама имперски офицери, имаше вероятност комодорът да отстъпи. Но можеше и да загази. Ако всичко това завършеше с военен съд, щяха да пострадат и двамата. Даже Майлс да спечелеше, Бараяр щеше да изгуби, а четирийсетте години служба на Дестанг не заслужаваха такъв безславен край. И ако сега го поставеха под домашен арест, щяха да му бъдат затворени всички алтернативни пътища на действие. Не искаше да го хвърлят в нов затвор. Междувременно хората на Дестанг без колебание щяха да изпълнят всяка заповед, която им дадеше...

– Благодаря ви, господин комодор – кисело се усмихна той. Иван изглеждаше облекчен.

Шефът на секторния щаб се замисли.

– Малко е странно, че специалист по секретни операции като вас

толкова късно се е загрижил за законността, не смятате ли?

– Всеки от нас понякога се отклонява от логиката.

Куин бе приковала вниманието си към него. Едва забележимото повдигане на веждите ѝ го питаше: „Какво правиш, по дяволите?“

– Помъчете се това да не ви се случва често, лейтенант Воркосиган – сухо отвърна Дестанг. – Адютантът ми носи непроследим кредитен чек за вашите осемнайсет милиона марки. Можете да си го вземете на тръгване. И отведете със себе си тези жени. – Той махна с ръка към двете униформени наемнички от „Дендари“.

Иван се подсмихна. „Те са мои офицери, по дяволите, не са ми харем“ – мислено изръмжа Майлс. Но никой от Службата на възрастта на Дестанг не би могъл да го разбере. Някои неща не се променяха – просто трябваше да се надживеят.

Последните думи на комодора даваха ясен знак за край на срещата. Майлс не им обърна внимание. И все пак Дестанг не беше споменал...

– Да, лейтенант, вървете – любезно рече капитан Галени. – Не успях да довърша доклада си. Ако отведете наемниците си с вас, ще прибавя към осемнайсетте милиона на комодора още една... марка.

Очите на Майлс леко се разшириха. „Галени не е съобщил на Дестанг, че «Дендари» работят по случая. Следователно той не може да им нареди да се оттеглят, нали?“ Имаха преднина – ако успееше да открие Гален и Марк преди групата на комодора...

– Благодаря, господин капитан – чу собствения си глас той. – Удивително е колко много тежи една марка.

Галени му кимна и обърна към Дестанг.

Майлс почти избяга навън.

ГЛАВА 13

Иван придружи Майлс до стаята им, та той да се преоблече за последен път в адмиралската си униформа, с която беше пристигнал в полсолството – сякаш преди цяла вечност.

– Не ми се ще да присъствам на сцената долу – поясни братовчед му. – Дестанг е решен да пролее кръв. Но ще държи Галени в стойка „мирно“ цяла нощ и ще се опитва да го пречупи.

– По дяволите! – Майлс запрати зелената си бараярска куртка към отсрещната стена, но това не му помогна да се освободи от яростта си. После се тръшна на леглото, събу единия си ботуш, претегли го в ръка, после поклати глава и отвратено го пусна на пода. – Галени не заслужава такова отношение, а медал. Е, щом Сер Гален не успя да го пречупи, струва ми се, че няма да може и Дестанг. Но не е честно, не е честно... – Майлс се замисли. – И аз имам вина за това положение. По дяволите, по дяволите, по дяволите...

Ели безмълвно му подаде сивата униформа. Иван обаче не премълча.

– Да, страхотна ситуация, Майлс. Ти ще си в безопасност в орбита, докато групата на комодора оправя кашата тук. Адски са подозрителни – не биха повярвали даже на собствените си майки. Всички сме в купа. Накиснати, изплакнати, изцедени и проснати да съхнем на студения вятър. – Той се приближи до собственото си легло и безнадеждно погледна към него. – Няма смисъл да си лягам – сто на сто след малко ще ме повикат за нещо. – Иван мрачно седна.

Майлс рязко вдигна очи към него.

– Да, през следващите няколко дни ще си в центъра на събитията, нали?

Усетил промяната в гласа му, братовчед му го изгледа подозрително.

– Да, и какво от това?

Майлс разклати панталона си. Секретният му комуникатор падна на леглото.

– Да речем, че преди да замина, си спомня да предам комуникатора си. Да речем, че Ели забрави да предаде своя. – Майлс предупредително вдигна показалец във въздуха и тя престана да рови в джоба на куртката си. – Да речем, че ти го прибереш с намерението да го върнеш на

сержант Барт веднага щом получиш втория. – Той подхвърли устройството на Иван, който автоматично го хвана, но го задържа с палец и показалец, сякаш е някакво отровно, гърчещо се създание.

– Да речем също, че си спомня какво се случи с мен предния път, когато ти помогнах – яростно отвърна Иван. – Онзи фокус, който направих, за да те върна в посолството. През оная нощ, когато ти се опита да опожариш Лондон. Когато научат, хрътките на Дестанг ще получат стомашни колики.

Майлс облече черната си тениска и се усмихна. После започна да си обува кубинките.

– Това е само предпазна мярка. Може изобщо да не се стигне до там. Просто в случай, че се нуждае от секретна връзка с посолството при някакви извънредни обстоятелства.

– Не се сещам за никакви извънредни обстоятелства – упорито възрази Иван, – които верен младши офицер да не може да сподели със самия секторен шеф. – Гласът му стана суров. – Същото се отнася за Дестанг. Какво се върти в изобретателния ти мозък, братовчедо?

– Не съм сигурен. Но може би има шанс да спася... нещо от тази каша.

Ели, която до този момент внимателно слушаше разговора им, отбеляза:

– Мислех си, че вече сме успели да спасим нещо. Разкрихме предавател, запушихме пробив в системата за сигурност, провалихме отвличане и опасен заговор срещу Бараярската империя. И си получихме парите. Какво повече искаш за една седмица?

– Е, нямаше да е зле, ако всичко това беше станало по наша воля, а не случайно.

Иван и Ели се спогледаха над главата му. На лицата им се изписа еднакво неспокойно изражение.

– Какво още искаш да спасиш, Майлс? – попита Иван. Вперил очи в кубинките си, Майлс свъси вежди.

– Нещо. Бъдеще. Втори шанс.

– Клонинга, нали? – попита братовчед му. – Допуснал си този проклет клонинг да ти влезе под кожата.

– Той е плът от моята плът, Иване. – Майлс разпери ръце. – На някои планети биха го смятали за мой брат. На други дори за мой син, в зависимост от това как гледа на клонирането законът.

– Някаква си клетка! На Бараяр – рече Иван, – когато някой стреля срещу теб, го смятат за твой враг. Да не би паметта ти да ти изневерява?

Та тези хора се опитаха да те убият! Едва вчера сутринта!

Майлс само му се усмихна.

– Знаеш ли – предпазливо каза Ели, – ако решиш, че наистина искаш клонинг, можеш да си поръчаш. Без, хм, всички проблеми, които имаш сега. Клетките ти са трилиони...

– Не искам клонинг – прекъсна я Майлс. „Искам брат.“ – Но изглежда съм... поръчал този.

– Мислех си, че за него е платил Сер Гален – възрази Ели. – Комарците са се готвили да те убият. Според закона на Джаксън Хол клонингът явно принадлежи на Гален.

„Глупако Норфък, ти гориш от жар, но служиш на предаден господар“⁴ – мислено изрецитира Майлс и после твърдо каза:

– Дори на Бараяр никое човешко същество не може да притежава друго. Гален е стигнал прекалено далеч в стремежа си към... своето виждане за свободата.

– Във всеки случай – рече Иван, – ти вече не се занимаваш с този проблем. Намеси се върховното командване. Чух какви заповеди получи.

– А чу ли Дестанг да казва, че иска да ме убие... да убие клонинга?

– Да, и какво от това? – Ворпатрил очевидно бе изпаднал в почти паническо упорство. – И без това не го харесвам. Гадно копеленце.

– Дестанг е усъвършенствал изкуството да пише само окончателни доклади – каза Майлс. – Дори сега да се отклоня от заповедта си, за мен ще е физически невъзможно да се върна на Бараяр, да измоля живота на клонинга от баща си, да го накарам да нареди на Саймън Илян да даде съответните указания и да донесе новата заповед на Земята преди всичко да е свършило.

Иван го изгледа смяно.

– Майлс... винаги съм се срамувал да моля чичо Арал за услуги, но смятах, че ти предпочиташ жив да те одерат, отколкото да тичаш при татко си за помощ! А сега искаш да пренебрегнеш заповедта на един комодор! На комодор! После никой в Службата няма да те приеме!

– Предпочитам да умра – безизразно се съгласи Майлс, – но не мога да накарам някого да загине вместо мен. Това обаче няма значение. Просто не е възможно.

– Слава Богу. – Иван го гледеше загрижено.

„Щом не мога да убедя най-добрите си приятели – помисли си

---

4. У. Шекспир, „Ричард III“, превод В. Петров. – Б. пр.

Майлс, – навярно наистина греша. Или трябва да се справя сам.“

– Просто искам да поддържам връзка с теб, Иване – каза той. – Не те моля за нищо...

– Да, обаче... – мрачно го прекъсна братовчед му.

– Щях да дам комуникатора на капитан Галени, но той със сигурност ще е поставен под постоянно наблюдение. Ще му го вземат и тогава цялата тази история ще изглежда... съмнителна.

– А как ще изглежда, ако го открият у мен? – умолително попита Иван.

– Или се съгласи – Майлс закопча куртката си, изправи се и протегна ръка към устройството – или ми го върни.

– Уф. – Иван сведе очи и прибра комуникатора в джоба си. – Ще си помисля.

Майлс кимна благодарно.

Хванаха една совалка на „Дендари“ , която се готвеше да излети от лондонския космодрум. Всъщност Ели се свърза с пилота от посолството и му нареди да ги изчака. Майлс копнееше поне веднъж да не бърза за никъде и с удоволствие щеше да се разходи из града, ако задълженията на адмирал Нейсмит не го караха да ускори крачка.

Докато двигателите загряваха, по пистата дотича закъснял наемник и едва успя да се провре през затварящия се люк.

Майлс, Ели Куин и Елена Ботари-Джесек седяха в задната част на совалката. Спрял да си поеме дъх, току-що качилият се на борда войник забеляза Майлс, усмихна се и отдаде чест.

– А, сержант Симбиеда – каза Майлс. Райън Симбиеда бе отличен техник от инженерния отдел и отговаряше за поддръжката и ремонта на бойната броня и лекото снаряжение. – Размразили са те.

– Тъй вярно, господин адмирал.

– Казаха ми, че състоянието ти е добро.

– Преди две седмици ме изписаха от болницата. Бях в отпуска. И вие ли, господин адмирал? – Симбиеда кимна към сребристия пакет с живата кожа в краката му.

Майлс я подритна по-навътре под седалката.

– И да, и не. Всъщност, докато ти си почиваше, аз работих. В резултат скоро всички ще имаме работа. Добре че си успял да си отдъхнеш.

– Земята е страшотна – въздъхна Симбиеда. – Адски се изненадах, когато се свестих тук. Видяхте ли Парка за еднорози? Той е на този

остров. Вчера бях там.

– За жалост, не видях почти нищо – мрачно отвърна Майлс.

Сержантът извади от джоба си холокуб и му го подаде.

Паркът за еднорози и диви животни (клон на „ГалакТек Байоинджиниъринг“) заемал цялата територия на огромното историческото имение Утън в графство Съри, информира го пътеводителният куб. По моравата на видеодисплея протича лъскаво бяло животно, което приличаше и навярно наистина беше кръстоска между кон и елен.

– Позволено е да се хранят питомните лъвове – осведоми го Симбиеда.

Майлс запремигва от неканения спомен за Иван, облечен в тога и подскачащ в каросерията на гравитокамион, преследван от глутница гладни жълто-кафяви котки. Бе чел прекалено много земянска история.

– Господин адмирал... – колебливо започна сержантът.

– Да?

– След всички процедури в болницата не мога да си спомня нищо за деня, в който бях убит. И лекарите не ми казаха нищо. Това... малко ме безпокои, господин адмирал.

Кафявите очи на Симбиеда бяха странни и предпазливи – очевидно много го безпокоеше.

– Разбирам. Е, лекарите и без това не биха могли да ти обяснят почти нищо. Те просто не бяха там.

– Но вие сте били, господин адмирал.

„Разбира се – помисли си Майлс. – И ако не бях, ти нямаше да загинеш вместо мен.“

– Спомняш ли си пристигането ни на Махата Соларис?

– Да, господин адмирал. Някои неща – до вечерта преди смъртта ми. Но ми се губи целият ден, не само битката.

– Аха. Е, това не е тайна. Комодор Джесек, аз, ти и твоите хора отидохме в един склад, за да вземем някои неща – имахме проблем с първата доставка...

– Спомням си – кимна сержантът. – Спукани батерии, от които изтичаше радиация.

– Точно така. Между другото, ти забеляза дефекта, докато ги разтоварвахте. Друг просто нямаше да обърне внимание.

– Не и от моите хора – промърмори Симбиеда.

– В склада ни нападна сетагандански ударен отряд. Изобщо не разбрахме дали са ни причаквали, макар че заподозряхме нещо такова,

когато властите отмениха орбиталния ни пропуск и ни поканиха да напуснем пространството на Махата Соларис. А може просто да не са искали проблеми. Така или иначе, в дъното на склада избухна гравитационна граната. Един от шрапнелите те улучи в шията и ти умря от загуба на кръв. – Невероятно количество кръв за такъв слаб млад мъж – докато говореше, Майлс си спомни мириса ѝ и пламъците на битката, но се опита да запази спокойствие. – Върнахме те на „Триумф“ и те замразихме. Беше изтекъл само един час и докторът даде оптимистични прогнози, тъй като нямаше сериозни тъканни увреждания. – Не като един от техниците, когото същият взрив бе разкъсал на парчета...

– Чудех се... какво съм направил... или какво не съм направил.

– Нямаше време да направиш нищо. Ти беше първият ни загинал.

Симбиеда изглеждаше облекчен. Какво ли ставаше в главата на ходещ мъртвец, зачуди се Майлс. Какъв провал можеше да го плаши повече от самата смърт?

– Ако това те утешава – прибави Ели, – такава загуба на паметта е нещо нормално не само за криосъживените, но и за жертвите на всевъзможни травми. Ако поразпиташ, ще откриеш, че не си единственият.

– Най-добре седни и си закопчай колана – каза Майлс. Свалката вече се готвеше за отлитане.

Симбиеда бодро кимна и отиде да си потърси място.

– Спомняш ли си твоето раняване? – попита Майлс Ели.

Тя неволно докосна лицето си.

– Аз изобщо не изгубих съзнание.

Свалката се издигна във въздуха и се изправи почти вертикално. Сигурно я управляваше лейтенант Птармигън. Дюдюканията от предните седалки потвърдиха предположението на Майлс. Той посегна към пулта на страничната облегалка, за да се свърже с пилотската кабина, после се отказа.

Майлс погледна през прозореца към светлините на Лондон. Земята бързо се смаляваше под тях. След миг той видя устието на реката, огромните сиви диги и шлюзове, които се простираха на цели четирийсет километра и предпазваха историческите ценности и няколко милиона души от капризите на морето. Един от гигантските мостове над Ламанша блестеше на оловния фон на морето.

Свалката бързо набра височина и това му даде възможност за последен път да зърне искрящите лабиринти на Лондон. Някъде долу в този чудовищен град се криеха, бягаха или крояха планове Гален и Марк, докато групата за бързи действия на Дестанг претърсваше старите

свърталища на бунтовника и пресяваше комуникационната мрежа в смъртоносна игра на криеница. Гален определено имаше достатъчно здрав разум, за да не се среща с приятелите си и да не използва мрежата. Ако не го откриеха, имаше шанс завинаги да избегне бараярското отмъщение.

Но ако имаше намерение да избяга, защо се бе върнал да вземе Марк? Каква полза имаше от клонинга? Дали не изпитваше към него някакво далечно бащинско чувство? Майлс се съмняваше, че онова, което свързва двамата, може да се нарече обич. За какво би могъл да използва Марк – за слуга, роб или войник? Или да го продаде – на сетаганданците или на някоя медицинска лаборатория?

Можеше ли да го продаде на него?

Дори свръхподозрителният Гален щеше да повярва, че той иска ново тяло, без недъзите, измъчващи го още от люлката... щеше да повярва, че Майлс е готов да плати скъпо, за да получи клонинга за тази ужасяваща цел... а Майлс щеше да избави Марк и да даде на Гален достатъчно средства, за да избяга, без дори да съзнава, че го спасяват заради собствения му син. Идеята имаше само два недостатъка: първо, докато не установеше контакт с Гален, не можеше да направи нищо, и второ, ако старецът се съгласеше на такава дяволска сделка, Майлс не беше сигурен, че ще му помогне да избегне закъснялото бараярско отмъщение. Интересна дилема.

Когато стъпи на борда на „Триумф“, Майлс се почувства така, сякаш се завръща у дома. Докато вдишваше познатия рециклиран въздух и се вслушваше в тихите звуци и вибрации на нормално функциониращия, жив кораб, тялото му бързо се отпускаше. Техниката изглеждаше в по-добро състояние, отколкото от много време насам, и Майлс мислено си отбеляза да провери на кои упорити сержанти от инженерния отдел трябва да благодари. Радваше се, че отново е Нейсмит и че най-сложните му проблеми могат да се изложат на ясен военен език, точен и недвусмислен.

Майлс започна да издава нареждания. Да се прекратят всички текущи договори. Целият персонал на Земята да се върне на борда в шестчасов срок. Всички кораби да започнат двайсет и четири часовата си подготовка за полет. Да му пратят лейтенант Боун. Това го изпълваше с приятното мегаломанско усещане, че дърпа конците към центъра, към себе си, макар че ентусиазмът му се поохлади, когато се замисли за нерешения проблем, очакващ го в разузнавателния отдел.

Двамата с Куин завариха Бел Торн да работи на секретния

комуникационен пулт. Торн произхождаше от хермафродитното малцинство на колонията Бета, нещастни наследници на генетичен проект със съмнителни резултати. Повечето като него не напускаха спокойното си общество на толерантната Бета, ала капитан Торн достойно носеше сивата си униформа и военния си чин.

– Здравсти, Бел. – Майлс си придърпа един стол и го закачи за скобите. Торн го поздрави с приятелско отдаване на чест. – Покажи ми всичко, което сте записали от къщата на Гален, след като с Куин спасихме бараярския военен аташе и отидохме да го върнем в посолството. – Въпреки тази ревизирана версия на случилото се лицето на Ели остана напълно безизразно.

В продължение на половин час Торн превърташе записа на бързи обороти, после им показа разпокъсания разговор между свестилите се от зашеметяването комарски стражи. След това комуникационният пулт в къщата сигнализира и на видеоплочата се появи лицето на Гален, който нареди на стражите да докладват за изпълнението на задачата си. „Глупаци! – Мълчание. – Повече не се опитвайте да се свържете с мен!“ Край.

– Предполагам, че сте открили откъде се е обадил, нали – каза Майлс.

– От обществен пулт на спирка на метрото – отвърна Торн. – Когато пратихме хора там, потенциалният радиус на претърсване се беше разширил до стотина километра. Тоест цялата система на метрото.

– Ясно. Не се е върнал в къщата, така ли?

– Очевидно е изоставил всичко. Разбрах, че има дългогодишен опит в укриването от силите за сигурност.

– Огромен – въздъхна Майлс. – Ами двамата стражи?

– Все още бяха в къщата, когато пристигнаха момчетата от бараярското посолство. Между другото, бараярците платиха ли ни за тази малка услуга?

– Щедро.

– О, чудесно. Боях се, че първо ще поискат да им предадем и Ван дер Пул.

– Относно Ван дер Пул... тоест Гален – рече Майлс, – хм, вече не работим за бараярците по този случай. Те доведоха собствената си група за бързо действие от секторния щаб на Тау Кит.

Торн озадачено се намръщи.

– Но ние продължаваме да работим, нали?

– Засега. Но по-добре информирай хората ни на планетата. От този

момент нататък да избягват всякакви контакти с бараярците.

Торн свъси вежди.

– Тогава за кого работим?

– За мен.

Капитанът се замисли.

– Не се ли замесвате прекалено, господин адмирал?

– Наистина – въздъхна Майлс. – Добре. Случаят придоби странен и неочакван личен аспект. Някога питал ли си се защо не споменавам за семейството си и изобщо за миналото си?

– Ами... мнозина от „Дендари“ пазят миналото си в тайна.

– Аз съм клонинг, Бел.

Торн съчувствено го погледна.

– Някои от най-добрите ми приятели са клонинги.

– Създаден съм във военна лаборатория на галактическа сила, която няма да назовавам, с цел да ме подменят със сина на много влиятелен човек, заемащ ключово място в друга галактическа сила – лесно можеш да откриеш за кого става дума, убеден съм – но преди около седем години планът се промени. Аз избягах и създадох „Дендари“ с, хм, налични материали.

Торн се усмихна.

– Паметно събитие.

– Но тук на сцената се появява Гален. Галактическата сила се отка-
за от намеренията си и аз реших, че съм се избавил от нещастното си
минало. Но преди моето създаване в лабораторията били разработени
още няколко клонинга, докато постигнат точно физическо копие. Смя-
тах, че отдавна са мъртви, че са се избавили от тях. Но очевидно един от
по-ранните, не толкова успешни клонинги е бил замразен. И кой знае
как е попаднал в ръцете на Сер Гален. Единственият ми оцелял брат,
Бел. – Майлс сви ръката си в юмрук. – Поробен от фанатик. Искам да го
спася. – Той умолително разтвори длан. – Разбираш ли ме?

Торн премигна.

– Като ви познавам... да, струва ми се. За вас това е много важно,
нали, господин адмирал?

– Изключително.

Капитанът се поизправи на стола си.

– В такъв случай ще направим всичко възможно.

– Благодаря ти. – Майлс се поколеба. – Раздай на водачите на пат-
рули миниатюрни медицински скенери. Постоянно да ги носят със себе
си. Както знаеш, преди година замениха костите на краката ми със

синтетични. Неговите са нормални. Това е най-лесният начин да го разпознаят.

– Толкова ли много си приличате, господин адмирал?

– Очевидно изглеждаме абсолютно еднакви.

– Така е – потвърди Куин. – Виждала съм го.

– Хм... разбирам. Това поражда интересни възможности за обръкване, господин адмирал. – Торн погледна Ели, която мрачно кимна.

– Е, надявам се, че медицинските скенери ще решат проблема. Добре, действай. Съобщи ми веднага щом откриете нещо.

– Слушам, господин адмирал.

Когато излязоха в коридора, Куин отбеляза:

– Хитро измислено, господин адмирал.

Майлс въздъхна.

– Трябваше по някакъв начин да предупредя „Дендари“ за съществуването на Марк. Не можех да му позволя отново да се представя за адмирал Нейсмит.

– Марк ли? – учуди се Ели. – Кой е този Марк? Или да се досетя сама? Майлс Марк Втори?

– Лорд Марк Пиер Воркосиган – спокойно отвърна Майлс. Поне се надяваше, че изглежда спокоен. – Моят брат.

Ели се намръщи.

– А може би Иван има право, а, Майлс? Да не би онова копеленце да те е хипнотизирало?

– Не зная – бавно отвърна той. – Ако аз съм единственият, който вижда нещата така, може би.

Ели го погледна окуражително. Майлс се усмихна. Криво.

– В такъв случай навярно грешат всички други освен мен.

Тя изсумтя. Майлс отново стана сериозен.

– Наистина не зная. През тези седем години никога не съм използвал властта на адмирал Нейсмит за лични цели. Нямам желание да го правя и сега. Е, може би в крайна сметка няма да успеем да ги открием и това ще сложи край на проблема.

– Ще ти се – неодобрително измърмори Ели. – Щом не искаш да ги откриеш, просто престани да ги търсиш.

– Изкусителна логика.

– Тогава защо не се изкушиш? И какво възнамеряваш да правиш с тях, ако все пак ги заловиш?

– Този въпрос – отвърна Майлс – не е чак толкова сложен. Искам да намеря Гален и клонинга преди да попаднат в ръцете на Дестанг и да

ги разделя един от друг. После ще се погрижа комодорът да не ги открие, докато не пратя доклад на Бараяр. Накрая, ако гарантирам за него, мисля, че ще успея да накарам върховното командване да забрани убийството на клонинга, без да се налага пряко да се замесвам в случая.

– Ами Гален? – скептично попита Ели. – Няма начин да се откажат от езекутирането му.

– Навярно имаш право. Гален е... проблем, който още не съм решил.

Майлс тръгна към каютата си. Корабната счетоводителката го настигна по пътя – и с искрена радост грабна кредитния чек за осемнайсет милиона марки.

– Спасени сме!

– Изплатете всичките ни дългове – каза той. – Включително заема, който гарантирахме с „Триумф“. Трябва да сме в състояние да потеглим незабавно, без флотът на Слънчевата система да се втурне по петите ни. А, да. Можете ли да издадете кредитен чек за дребна сума в непроследими галактически марки?

Очите ѝ проблеснаха.

– Интересно предизвикателство, господин адмирал. Това свързано ли е със следващия ни договор?

– Въпросът е секретен, лейтенант – отвърна Майлс. – Не мога да го обсъждам дори с вас.

– Колкото и да е секретен – презрително изсумтя лейтенант Боун, – не можете да скриете нищо от счетоводството.

– Навярно трябва да слея разузнавателния и счетоводния отдел. Или не? – Ужасеното ѝ изражение го накара да се усмихне. – Е, може би не.

– На кого трябва да бъде изплатен чекът?

– На приносителя.

Тя повдигна вежди.

– Много добре, господин адмирал. За колко?

Майлс се поколеба.

– Половин милион марки. Колкото и да е това в местни кредити.

– Половин милион марки – кисело отбеляза счетоводителката – не е дребна сума.

– Няма значение, стига парите да са в брой.

– Ще направя всичко възможно, господин адмирал.

След като тя си тръгна, Майлс се замисли. Намираще се в задънена улица. Не можеше да очаква, че Гален ще влезе във връзка с някого,

освен ако не откриеше начин или причина да овладее положението или да нанесе изненадващ удар. Струваше му се губелно да остави стареца да определя действията му и не искаше да чака със скръстени ръце. Не разполагаше с много време и може би щеше да е по-добре да го предизвика със заблуждаващ ход. Само че докато не откриеха Гален, не можеше да направи нищо.

Събуди се, погледна светещите в мрака цифри на стенния часовник и отново отпусна глава на възглавницата. Най-последно бе наспал добре. Ненаситното му тяло намекваше, че няма да е зле да поспи още малко, но комуникационният му пулт сигнализира и Майлс стана и отговори.

– Господин адмирал. – На видеоплочата се появи лицето на един от свързочниците. – Търсят ви от бараярското посолство в Лондон. Искат да разговарят с вас лично.

Не можеше да е Иван – братовчед му щеше да се свърже с него по секретния комуникатор.

– Прехвърлете разговора в каютата ми.

– Да го запиша ли?

– Хм, не.

Дали от щаба не бяха пристигнали нови заповеди за „Дендари“? Майлс изруга наум. Ако ги принудеха да напуснат орбита преди разузнавателният отдел да е открил Гален и Марк...

На видеоплочата се появи мрачното лице на Дестанг.

– Адмирал Нейсмит – иронично каза той. – Сам ли сте?

– Съвсем сам, господин комодор.

Шефът на секторния щаб видимо се отпусна.

– Добре. Имам заповед за вас, лейтенант Воркосиган. Трябва да останете на борда на кораба си в орбита, докато лично не ви наредя нещо друго.

– Защо, господин комодор? – макар че се досещаше, попита Майлс.

– Заради собственото си спокойствие. Когато една съвсем обикновена предпазна мярка е в състояние да предотврати и най-малката вероятност за нещастен случай, ще е глупаво да не я взема. Разбирате ли ме?

– Напълно, господин комодор.

– Отлично. Това е всичко. Край на връзката. – Лицето на комодора изчезна.

Този път Майлс изруга на глас. „Предпазната мярка“ на Дестанг можеше да означава единствено, че хората му вече са стигнали до Марк

– и че организират убийството му. Ужасно бързо. Дали все още имаше шанс...

Той си обу панталона, извади комуникатора от джоба си и го включи.

– Иване? – тихо попита Майлс. – Чуваш ли ме?

– Майлс, ти ли си? – отвърна му гласът на Галени.

– Капитан Галени? Намерих втория комуникатор... хм, сам ли сте?

– За момента. – Сухият тон на капитана показваше мнението му и за историята със забравения комуникатор, и за онези, които са я измислили.

– Защо ми отговаряте вие?

– Братовчед ти ми даде комуникатора преди да излезе по работа.

– Каква работа? – Дали Дестанг използваше Иван в издирването на Марк? И да остави комуникатора точно сега, когато можеше да го осведомява... страхлив идиот!

– Придружава съпругата на посланика на Световната ботаническа изложба в Лондонския университет. Тя я посещава всяка година.

Майлс леко повиши глас.

– И в такава кризисна обстановка сте пратили Иван на изложба на цветя, така ли?

– Не аз – отвърна Галени. – Комодор Дестанг. Според мен, той смяташе, че, хм, няма особена полза от него. Комодорът не е очарован от братовчед ти.

– Ами вие?

– Не е очарован и от мен.

– Не, искам да кажа какво правите? Участвате ли пряко в... текущата операция?

– Почти не.

– Аха. Това ме успокоява. Малко се страхувах, че някой може да го поиска от вас като доказателство за предаността ви или нещо подобно.

– Комодор Дестанг не е нито садист, нито глупак. – Галени замълча за миг. – Но е много предпазлив. Нареди ми да не напускам стаята си.

– Значи нямате достъп до операцията. И не можете да научите докъде са стигнали и кога възнамеряват да... да нанесат удар.

Гласът на капитана бе неутрален и нито предлагаше, нито отказваше помощ.

– Няма да е лесно.

– Хм. Той току-що нареди и на мен да не напускам кораба. Мисля, че са открили нещо.

Последва кратко мълчание. Накрая Галени въздъхна.

– Съжалявам... – Гласът му секна. – Безполезно е! Мъртвата ръка на миналото продължава да дърпа конците по галваничен рефлекс и ние, нещастните марионетки, танцуваме. В крайна сметка никой няма да спечели нищо – нито ние, нито той, нито Комар...

– Ако можехте да се свържете с баща си... – започна Майлс.

– Безполезно е. Той ще продължава да се съпротивлява докрай.

– Но вече не му е останало нищо. Той проигра последния си шанс. Гален е старец, уморен е, навярно ще се съгласи да се откаже – възрази Майлс.

– Искане ми се... не. Няма да се откаже. Той поставя дори над самия живот стремежа си да докаже, че е прав. В неговите очи това оправдава всяко престъпление. И да се окаже, че е грешал след всичко, което е извършил – няма да може да го понесе!

– Разбирам. Е, пак ще се свържа с вас, ако... ако науча нещо. Няма смисъл да ви предавам комуникатора, докато не намерим и другия, нали?

– Както желаете – безнадеждно отвърна Галени.

Майлс позвъни на Торн, който съобщи, че не са постигнали напредък.

– Междувременно може да ти е от полза информацията, че преди около час бараярската група очевидно е открила обекта – каза Майлс.

– Ха! Дали пък да не ги проследим, та да ни отведат при Гален?

– Боя се, че трябва да ги изпреварите. Тяхната цел е да го убият.

– Въоръжени и много опасни, а? Ще дам инструкции. – Торн замислено подсвирна. – Брат ви явно е много популярен, господин адмирал.

Майлс се изми, облече се, закуси и се приготви: нож на глезена, скенери, зашеметители, скрити на бедрата, комуникатори, разнообразни инструменти и играчки, които човек можеше да пренесе през контролния пункт на лондонския космодрум. Това далеч не беше бойно снаряжение, уви, макар че докато вървеше, куртката му почти потракваше. Той повика дежурния офицер и провери дали соваката е заредена с гориво. После нетърпеливо зачака.

Какво замисляше Гален? Ами ако нямаше намерение да избяга... Фактът, че бараярската група за бързо действие го бе проследила, означаваше, че все още е в Лондон поради някаква причина. Защо? За да си отмъсти ли? Или заради нещо по-сложно? Какво би могъл да направи човек, който иска да докаже правотата си?

Пултът в каютата му сигнализира и на видеоплочата се появи

лицето на свързочника.

– Господин адмирал, търсят ви по обществената комуникационна мрежа. Някакъв човек, който отказва да се представи и твърди, че сте искали да разговаряте с него.

Майлс рязко се наведе напред.

– Проследете откъде се обажда и незабавно съобщете на капитан Торн от разузнавателния отдел. Свържете ме.

На мястото на свързочника се появи Гален.

– Воркосиган?

– Да?

– Няма да повтарям – тихо и бързо каза комарецът. – Не ми пука дали ме записвате, или проследявате разговора. Това няма значение. Чакам те точно след седемдесет минути. Ела на приливната дига на Темза, по средата между шеста и седма кула. Там ще поговорим. Ако не изпълниш някое от условията ми, просто няма да ме видиш. И в два часа и седем минути Иван Ворпатрил ще умре.

– Вие сте двама. Аз също трябва да съм с придружител – каза Майлс.

– Красивата си телохранителка ли имаш предвид? Добре. Нека сте двама. – Връзката прекъсна.

– Не...

Тишина. Майлс повика Торн.

– Чу ли това. Бел?

– Естествено. Звучеше заплашително. Кой е Иван?

– Много важен за мен човек. Откъде се обаждаше?

– От една станция на метрото. Пратих човек, който ще стигне там след шест минути. За съжаление...

– Зная. Шест минути означават радиус на претърсване, обхващаш няколко милиона души. Мисля, че трябва да изпълним условията му. Буквално. Прати въздушен патрул над дигата на Темза, подай маршрут за спускателната ми совалка и уреди да ме чака гравитокар, шофьор и войник от „Дендари““. Кажи на Боун, че искам незабавно онзи кредитен чек. Предай на Куин, че ще я чакам на изходния люк, нека вземе със себе си два медицински скенера. И бъди готов. Искам да проверя нещо.

Той дълбоко си пое дъх и включи секретния комуникатор.

– Галени?

Тишина.

– Да?

– Още ли нямаш право да напускаш посолството?

– Да.

– Спешно ми трябва една информация. Къде всъщност е Иван?

– Доколкото зная, още е на...

– Провери. Бързо.

Последва продължително мълчание. Междувременно Майлс взе снаряжението си, откри лейтенант Боун и отиде при изходния люк. Куин вече го чакаше.

– Какво има? – попита тя.

– Открихме ги. Е, почти. Гален иска да се срещнем, но...

– Майлс? – най-после се разнесе гласът на Галени. Звучеше много напрегнато.

– Да?

– Преди десетина минути се обади редникът, които шофирал колата на съпругата на посланика. Братовчед ти отишъл до тоалетната. Няколко го двадесет минути и шофьорът започнал да го търси. Изгубил още половин час – залата, в която се провежда изложбата, е огромна и тази вечер било пълно с народ – преди да ни докладва за случилото се. Ти откъде знаеше?

– Този стил на действие не ти ли напомня за някого?

Галени изруга.

– Ясно. Виж сега, не ме интересува как ще го направиш, но след петдесет минути те чакам в шести сектор на приливната дига на Темза. Вземи си поне зашеметител и е за предпочитане Дестанг да не научи, че излизаш. Имаме среща с баща ти и брат ми.

– Ако е хванал Иван...

– Нали трябва да изиграе някакъв коз. Имаме последен шанс да сложим край на историята по най-благоприятен за всички начин. Не твърдя, че шансът е голям, а само, че е последен. С мен ли си?

Кратко мълчание.

– Да.

– Ще се срещнем там.

Майлс прибра комуникатора и се обърна към Ели.

– Тръгваме.

Качиха се в совалката. Майлс за пръв път нямаше възражения срещу навика на Птармигън да изпълнява всички полети с бойна скорост.

ГЛАВА 14

От гравитокара приливната дига на Темза изглеждаше много по-внушителна, отколкото от совалката. Планината от синтбетон изчезваше в далечината и в двете посоки, осветена от пронизващите влажния мрак прожектори.

В разположените през един километър наблюдателни кули нямаше войници, а инженери и техници, които контролираха шлюзовете и помпените станции. Естествено, ако пробиеше стената, морето щеше да срине града до основи по-безмилостно от всякаква армия.

Но през тази лятна нощ морето беше спокойно, осеяно с пъстрите светлини на далечни кораби. На западния хоризонт се различаваше бледото сияние на европейските градове. От отсрещната страна на бялата дига нощта поглъщаше цялата мръсотия и порутени сгради на древния Лондон, оставяйки само илюзията за нещо вълшебно и безсмъртно.

Преди да се спуснат към полупразния паркинг зад дигата, Майлс притисна лице към прозрачния купол на гравитокара, за да получи цялостна представа за района. Сектор шест се намираше далеч от главните части на канала с техните огромни, денонощно оживени шлюзове. Тук имаше само малки помпени станции, почти пусти в този късен час. Това устройваше Майлс. Ако се наложеше да влязат в сражение, нямаше да има невинни жертви. По стената се издигаха скелета и стълби, черни геометрични мотиви по белия фон. От Гален и Марк нямаше и следа. От Иван също.

– Защо е избрал точно два часа и седем минути? – зачуди се Майлс. – Имам чувството, че трябва да е нещо важно.

Родената в космоса Ели поклати глава, но войникът, който пилотираше гравитокара, поясни:

– Тогава е кулминацията на прилива, господин адмирал.

– Аха! – Майлс се отпусна назад и се съсредоточи. – Много интересно. Това предполага, че Иван е скрит някъде тук – и е най-добре да насочим търсенето си под равнището на прилива. Дали не са го завързали край скалите?

– Въздушният патрул може да обиколи мястото и да провери – предложи Куин.

– Да, нареди им да го направят.

Гравитокарът се приземи на асфалта в средата на боядисан кръг.

Първи слязоха Куин и вторият войник и бързо сканираха района.

– Някой приближава пеш – съобщи войникът.

– Моля се да е капитан Галени – като си погледна часовника, промърмори Майлс. Оставаха му само седем минути.

Беше случаен човек, който тичаше за здраве с кучето си – и той, и животното погледнаха четиримата униформени наемници от „Дендари“ и нервно заобиколиха откъм отсрещната страна на паркинга преди да изчезнат сред храстите. Всички свалиха ръце от зашеметителите. „Цивилизован град“ – помисли си Майлс. По това време в някои части на Ворбар Султана не смееше да излезе никой, освен ако не е с много едро куче.

– Пак идва някой – докладва войникът. Този път не се разнесоха тихи стъпки от маратонки, а бързо потропване на ботуши и Галени излезе под светлината на прожектора.

– Добре – каза Майлс на Ели, – сега ще се разделим. Ти остана тук и се скрий, но се опитай да заемеш максимално удобна позиция. Включи ръчния си комуникатор.

Тя се подчини. Майлс свали ножа от глезена си и с върха на острието счупи малката индикаторна лампичка на собственото си устройство, после подухна в него – шепотът се разнесе от китката на Куин.

– Работи – потвърди тя.

– Носиш ли медицински скенер?

Ели му го показа.

– Включен е на автоматично сравнение.

– Сещаш ли се за нещо друго?

Тя поклати глава. Не изглеждаше спокойна.

– Какво да направя, ако той се върне без теб?

– Обезвреди го и му инжектирай фаст-паста. Носиш ли си комплекта за разпит?

Ели разкопча куртката си. Във вътрешния ѝ джоб имаше кафява кутийка.

– Ако можеш, спаси Иван. После... – Майлс дълбоко си пое дъх – пръсни главата на клонинга.

– Къде отиде загрижеността за брат ти?

Току-що приближилият се Галени чу въпроса ѝ и заинтригувано погледна Майлс, но той само поклати глава. Отговорът му се струваше ужасно сложен.

– Остават три минути – каза Майлс на капитана. – Трябва да побързаме.

Тръгнаха по алеята, която водеше към преградено с верига стълбище, издигащо се към върха на стената. Галени дишаше тежко – очевидно беше бързал.

– Лесно ли се измъкна от посолството? – попита Майлс.

– Да. Както знаеш, по-трудно е да влезеш. Просто излязох и се качих на метрото. За щастие, часовият нямаше заповед да стреля по мен.

– Това беше ли ти известно предварително?

– Не.

– В такъв случай Дестанг знае, че те няма.

– И да не знае, скоро ще научи.

– Мислиш ли, че са те проследили? – Майлс неволно погледна през рамо към гравитокара. Ели и двамата войници не се забелязваха.

– Не. В момента повечето хора са заети. – Зъбите на капитана проблеснаха в мрака. – Оставих личния си комуникатор и си купих жетони за метрото, вместо да използвам картата си, за да не могат да ме открият.

Двамата задъхано се изкачиха на върха. Влажният въздух вледеняваше лицето на Майлс. Миришеше на речна тиня и морска сол. Той погледна надолу през парапета към синтбетонната външна страна на дигата. На двайсетина метра отдолу минаваше тесен, обезопасен с перила перваз. Дотам се стигаше по сгъваеми стълби, заключени на равни интервали по парапета. Можеха да се опитат да отключат някоя от електронните ключалки, но това щеше да отнеме време и най-вероятно да задейства алармената система.

Майлс въздъхна. Алпинизмът бе един от най-омразните му спортове. Той извади от джоба си макара с въже и внимателно закачи гравитичната кука за перилата, дръжките от двете страни на макарата се разгънаха автоматично, освободиха широки ремъци – те винаги му изглеждаха ужасно неудобни, въпреки невероятната си еластичност. Майлс ги закрепил около тялото си, прескочи перилата и без да поглежда надолу, заподскача с лице към стената и с гръб към морето.

Когато стигна до перваза пусна макарата и тя автоматично се издигна нагоре към Галени. След секунди капитанът се спусна при него. Майлс откачи дистанционно куката, пренави въжето и го прибра в джоба си.

– Ще тръгнем надясно – кимна той и извади зашеметителя от кобура си. – Какво носиш?

– Успях да взема само един зашеметител. – Галени провери заряда и настройката на оръжието си. – Ами ти?

– Два. И още няколко играчки. Проверката на космодрума е изключително строга.

– Като се има предвид колко е пренаселен градът, струва ми се, че имат право – отбеляза капитанът.

Със зашеметители в ръка те закрачиха един след друг. Морето клокаше точно под краката им. Ако се съдеше по позеленялата повърхност на стената, приливът заливаше перваза.

Майлс даде знак на Галени да спре и продължи напред. Первазът завиваше и се разширяваше, за да се превърне в четириметров кръг, където свършваше. В стената имаше овална, плътно прилепнала врата.

Пред нея стояха Гален и Марк, които също държаха зашеметители. Клонингът носеше черна тениска, сиви панталони и кубинки, но без куртка – собствените му откраднати дрехи, зачуди се Майлс, или дубликати? Ноздрите му се разшириха, когато забеляза дявовия си нож на пояса на Марк.

– Ако стреляме едновременно – спокойно отбеляза Гален, – ще зашеметиш или мен, или Майлс, така че играта е моя. Но ако по някакво чудо свалиш и двамата ни, няма да можем да ти кажем къде е тъпият ти братовчед. И той ще умре преди да успееш да го откриеш. Смъртта му ще настъпи и без моето участие. Защо не повикаш своята красива телохраниелка?

Зад Майлс се появи Галени.

Гален потръпна и зяпна, но бързо се овладя и отново стисна оръжието си.

– Трябваше да доведеш жената – изсъска той.

Майлс се усмихна.

– Тя е наблизко. Но ти каза двамата и ние сме двамата. Сега всички заинтересовани страни са тук.

Старецът преброи оръжията и прецени разстоянието, мускулната сила и шансовете. Майлс направи същото.

– Положението остава без промяна – каза накрая Гален. – Ако ви зашеметим, вие губите. Ако ни зашеметите, пак губите.

– Какво предлагаш? – попита Майлс.

– Предлагам всички да оставим зашеметителите си в средата на площадката. Така ще можем да разговаряме, без нищо да ни разсейва.

„Той носи скрито оръжие – помисли си Майлс. – Също като мен.“

– Интересно предложение. Кой ще остави своя зашеметител последен?

Гален отново се замисли, отвори уста, затвори я и леко поклати

глава.

– И аз бих искал да разговаряме спокойно – предпазливо рече Майлс. – Ето какво предлагам. Аз пръв оставям зашеметителя си. После М... клонингът. След това ти. Накрая капитан Галени.

– Каква гаранция... – Комарският бунтовник погледна сина си. Напрежението между двамата бе почти осезаемо, странно и безмълвно съчетание от ярост, отчаяние и мъка.

– Той ще ти даде думата си – отвърна Майлс.

Галени бавно кимна.

Последва кратко мълчание.

– Добре – накрая каза Гален.

Майлс пристъпи напред, приклепна, сложи зашеметителя си в средата на площадката и се върна на мястото си. Марк направи същото, без да откъсва очи от него. Старецът се поколеба, но ги последва. Галени незабавно остави оръжието си при другите. Устните му се разтеглиха в презрителна усмивка. Очите му продължаваха да излъчват онази тъпа болка, която се бе появила в тях след чудодейното възкръсване на баща му.

– Първо вашето предложение – каза Гален. – Ако имате такова.

– Ще те оставя жив – отвърна Майлс. – Скрил съм кредитен чек за сто хиляди бетански долара, което прави половин милион имперски марки, платими на приносителя. Ще ти осигуря преднина и ще ти обясня как да избегнеш бараярските сили за сигурност, които, между другото, са по петите ти...

Клонингът изглеждаше изключително заинтригуван. Очите му се разшириха, когато чу сумата, и още повече при споменаването на бараярските сили за сигурност.

– В замяна на братовчед ми – продължи Майлс, – брат ми и думата ти, че ще се оттеглиш и никога вече няма да организираш заговори против Бараярската империя. Които могат да доведат единствено до ненужно кръвопролитие и да донесат страдания на малцината ти оцелели роднини. Войната свърши, Сер Гален. Време е някой да се опита да направи нещо друго. Да поеме по нов път, навярно по-добър – в крайна сметка, едва ли може да е по-ужасен.

– Въстанието – сякаш на себе си промълви Гален – не трябва да умира.

– Дори ако умрат всички ли? В моята професия това се нарича „военна глупост“. Не зная как го наричате в цивилния живот.

– Някога по-голямата ми сестра повярва на бараярците – с ледено

изражение отвърна Гален. – Адмирал Воркосиган също владееше до съвършенство логичното убеждение и също обещавахе мир.

– Думата на баща ми е била нарушена от негов подчинен – възрази Майлс, – който не съзнавал, че войната е свършила. Той е платил за грешката си с живота си. Баща ми не е можел да съживи мъртвите. Нито пък аз. Мога само да се опитвам да не допусна да загинат още хора.

Гален кисело се усмихна.

– Ами ти, Давид? Какъв подкуп ще ми предложиш, за да предам Комар на бараярския ти господар?

Галени разглеждаше ноктите си. На устните му играеше бледа усмивка.

– Може би внуци?

За миг старецът се стъписа.

– Та ти дори не си женен!

– Някой ден навярно ще се ожена. Ако остана жив, разбира се.

– И всички те ще са верни поданици на императора – изсумтя Гален.

Галени сви рамене.

– Това допълва предложението на Воркосиган. Не мога да ти дам нищо друго.

– Вие двамата си приличате повече, отколкото съзнавате – проърмори Майлс. – Е, какво е твоето предложение, Сер Гален? Защо ни повика тук?

Старецът небрежно вдигна дясната си ръка към ревера си. „Сега ще извади втория си зашеметител – помисли си Майлс. – До последния момент се преструва, че това не е оръжие.“ Той дори не мигна, но мислено пресметна какво разстояние може да изплува под силния прибор. С кубинки. Хладнокръвен, както винаги, Галени също не помръдваше.

Въпреки че оръжието, което Сер Гален рязко извади от вътрешния си джоб, се оказва смъртоносен невроразрушител.

– Вземи зашеметителите – каза той на клонинга. Марк се подчини и ги напъха в колана си.

– Какво ще правиш с това? – спокойно попита Майлс, като се мъчеше да не гледа към сребристото фуниевидно дуло.

– Ще ви убия – отвърна Гален, премести очи към сина си, после отново се съсредоточи върху Майлс, сякаш се мъчеше да си вдъхне решителност.

„Тогава защо не стреляш, а приказваш? – Майлс не изрече мисълта си на глас, за да не въздейства с логиката си на Гален. – Накарай го да

продължи да говори, той иска да каже още нещо, копнее да каже още нещо.“

– Защо? Не виждам с какво смъртта ни ще помогне на Комар. Само за да си отмъстиш ли?

– Нищо подобно. След като теб те няма, моят Майлс ще остане единствен.

– О, я стига! – Майлс нямаше нужда да призовава на помощ актьорските си способности. Гневът му бе съвсем искрен. – Не можеш да продължиш с този глупав план да ме подмениш! Бараярските сили за сигурност са предупредени и веднага ще открият измамата. – Той се обърна към клонинга. – И ти ще му позволиш да те хвърли на зверовете, така ли? Обречен си на гибел в момента, в който се появиш. Безполезно е. И е излишно.

Клонингът изглеждаше неспокоен, но вирна брадичка и гордо се усмихна.

– Аз няма да съм лорд Воркосиган, а адмирал Нейсмит. Веднъж го направих, ще успея и втори път. Твоите „Дендари“ ще ни измъкнат от тук – и ще разполагаме с нова войска.

– Пфу! Да не си мислиш, че щях да дойда тук, ако имаше такава възможност? „Дендари“ също са предупредени. Всички патрули на Земята носят медицински скенери. Ще те сканират още с първата заповед, която им дадеш. Ако открият, че вместо синтетични, костите на краката ти са истински, ще ти пръснат главата. И толкова.

– Но костите на краката ми са синтетични – озадачено отвърна клонингът.

Майлс се вцепени.

– Какво? Ти ми каза, че костите ти не се чупят...

Гален завъртя глава към Марк.

– Кога си му го казал?

– Костите ми не се чупят – увери клонингът Майлс. – Но тъй като твоите са синтетични, трябваше да сменят и моите. Иначе щяха да ме разкрият още при първото повърхностно медицинско сканиране.

– Но другите ти кости не са чупени като моите...

– Не, но това изисква много по-сериозен преглед. А след като елиминирам тримата, няма да има такава опасност. Ще проуча файловете ти...

– Тримата ли?

– Тримата от „Дендари“, които знаят, че си Воркосиган.

– Твоята красива телохраниелка и другите двама – злобно прибави

Гален. – Съжалявам, че не я доведе. Сега ще трябва да я търсим.

На лицето на Марк за миг се изписа странно изражение. Старецът също го забеляза и свъси вежди.

– Въпреки това няма да успееш – каза Майлс. Гледаше клонинга право в очите. – „Дендари“ са пет хиляди. Познавам стотици от тях по име. Сражавали сме се заедно. Известни са ми много неща за тях, които не знаят дори родните им майки. Това го няма във файловете. А те са ме виждали във всевъзможни извънредни ситуации. И даже да успееш за известно време да станеш адмирал Нейсмит, както преди искаше да станеш император, къде тогава ще е Марк? Може би той не желае да е космически наемник. Може би мечтае да стане... дизайнер на текстил. Или лекар...

– О – ахна клонингът и погледна недъгавото си тяло, – само не лекар...

– ...холопрограмист, звезден пилот или инженер. Или да избяга някъде надалеч ей от този. – Майлс посочи с брадичка към Гален. За миг очите на Марк се изпълниха със страстен копнеж.

– Вярно е. – Гален подозрително погледна клонинга. – Ти трябва да минеш за опитен воин. А никога не си убивал.

Марк неспокойно запристъпва от крак на крак. Гласът на стареца омекна.

– Ако искаш да оцелееш, трябва да се научиш да убиваш.

– Не – възрази Майлс. – Повечето хора изживяват живота си, без да убият никого.

Невроразрушителят се насочи към него.

– Прекалено много говориш. – Гален за последен път погледна безмълвния си син, който предизвикателно вирна брадичка, после мъчително извърна очи. – Време е.

Старият бунтовник се обърна към клонинга.

– Вземи. – И му подаде оръжието. – Време е да завършиш обучението си. Застреляй ги и да вървим.

– Ами Иван? – тихо попита капитан Галени.

– Племенникът на Воркосиган ме интересува също толкова, колкото и синът му – отвърна Гален. – Могат да се спуснат в ада ръка за ръка. – Той отново се обърна към Марк. – Хайде!

Клонингът преглътна, стисна невроразрушителя с две ръце и зае стойка за стрелба.

– Но... ами кредитния чек?

– Няма никакъв кредитен чек. Не виждаш ли, че лъже, глупак

такъв?

Майлс повдигна китка и отчетливо заговори в комуникатора:

– Ели, чу ли всичко това?

– Записът се предава на капитан Торн в разузнавателния отдел – разнесе се бодрият глас на Куин. – Да пратя ли ротата?

– Не още. – Той изправи глава и срещна гневния поглед на Гален. – Както казах, край на заговора. Хайде да обсъдим възможностите.

Марк стъписано отпусна оръжието.

– Възможностите ли? – изсъска старецът. – Огън!

– Но... – възбудено започна клонингът.

– От този момент ти си свободен човек – бързо заговори Майлс. – Той те е купил, обаче не те притежава. Но ако убиеш заради него, завинаги ще станеш негов. Завинаги.

„Не непременно“ – отговориха му безмълвно потрепналите устни на Галени.

– Трябва да убиеш враговете си – изръмжа Гален.

Марк отвори уста, за да възрази.

– Стреляй, по дяволите! – изкрещя старецът и посегна да грабне невроразрушителя.

Галени застана пред Майлс. Майлс бръкна във вътрешния си джоб за втория си зашеметител. Невроразрушителят изпраща. Майлс извади оръжието си прекалено късно. Капитан Галени ахна – „Той е мъртъв заради моята мудност, заради моята глупост“, – лицето му измъчено се стърчи, устата му се отвори в безмълвен вик, Майлс изскочи иззад него и се прицели...

И видя как Гален пада на земята с болезнен стон.

– Убий враговете си – пребледнял като мъртвец, промълви Марк и когато Майлс пристъпи напред, отново вдигна невроразрушителя. – Не мърдай!

Нещо в краката на Майлс изсъска и той погледна надолу. Покрай кубинките му прошумоля морска пяна, изгуби инерция и се плъзна назад. Приливът се надигаше над перваза. Приливът...

– Къде е Иван? – стиснал зашеметителя, попита Майлс.

– Ако стреляш, никога няма да разбереш – отвърна Марк. Очите му нервно се местеха от Майлс към Галени, после към трупа на Гален в краката му и накрая към оръжието в собствената му ръка, сякаш всичко това даваше някакъв невероятно грешен резултат. Дишаше накъсано и уплашено. Галени стоеше абсолютно неподвижно, изправил глава и впил поглед в баща си, без да забелязва невроразрушителя.

– Добре – каза Майлс. – Ако ни помогнеш, ще ти помогнем и ние. Заведи ни при Иван.

Марк отстъпи към стената.

– Не ти вярвам.

– Къде ще избягаш? Не можеш да се върнеш при комарците. Преследва те бараярски ударен отряд, който има заповед да те убие. Не можеш да поискаш закрила от местните власти – ти току-що извърши убийство. Аз съм единственият ти шанс.

Клонингът погледна трупа, погледна невроразрушителя, погледна Майлс.

Съскането на морската пяна в краката им почти заглуши тихия звук от развиване на алпинистка макара. Майлс вдигна очи нагоре. Стиснала оръжие в едната си ръка, Куин се спускаше към тях като ястреб.

Марк отвори вратата и заднишком влезе вътре.

– Ти иди да търсиш Иван. Не е далеч. Освен това убиецът не съм аз, а ти! По оръжието на убийството са твоите отпечатащи! – Той захвърли невроразрушителя и затръшна вратата.

Майлс се хвърли след него, но закъсна – вратата вече беше заключена с механизъм, предназначен да устои на яростта на морето. Той изскърца със зъби.

– Да я взривя ли? – задъхано попита Куин.

– Мили Боже, не! – Позеленялата повърхност на стената показваше, че равнището на прилива достига на повече от два метра над вратата. – Може да удавим цял Лондон. Опитай се да я отвориш, без да я разби-ваш. Капитан Галени! – Майлс се обърна. Комарецът не помръдваше. – В шок ли сте?

– А? Не... не, струва ми се, че не. – Галени с усилие излезе от унеса си и прибави със странно спокоен, замислен глас: – Навярно по-късно ще бъда.

Куин вече се бе навела над ключалката, вадеше от джобовете си различни устройства, залепваше ги за вертикалната повърхност и проверяваше датчиците им.

– Електромеханично задействане... ако използвам магнитно...

Майлс се пресегна и взе алпинистката ѝ макара.

– Качете се горе – каза той на капитана – и се опитайте да откриете вход от отсрещната страна. Трябва да хванем това копеленце!

Галени кимна и започна да си слага ремъците. Майлс му подаде ножа си.

– Искате ли оръжие? – Марк беше взел със себе си всичките им

зашеметители.

– Зашеметителят е безполезен – отбеляза комарецът. – По-добре задръж ножа. Ако го настигна, ще го хвана с голи ръце.

„С удоволствие“ – мислено отвърна Майлс и кимна. В Академията и двамата бяха изкарвали курса по бараярски ръкопашен бой. Поради крехките си кости обаче Майлс не можеше да изпълнява поне три четвърти от движенията.

Галени се издигна в нощния мрак и бързо заподскача нагоре по стената.

– Готово! – извика Куин. Дебелата врата се отвори и разкри дълбока тъмна пещера.

Майлс откачи фенерчето от колана си и се хвърли вътре, като за миг погледна сивото, облизвано от морската пяна лице на мъртвия Гален, най-последно избавен от безумието и мъките на живота си. Невро-разрушителят трябва да го бе улучил право в главата. Куин затвори вратата зад тях и спря, за да прибере устройствата по джобовете си. Индикаторът на заключващия механизъм светна.

Двамата се запромъкваха напред. И само след пет метра стигнаха до разклонение.

– Ти върви наляво, аз – надясно – каза Майлс.

– Не трябва да оставаш сам – възрази Ели.

– Върви, по дяволите!

Тя ядосано вдигна ръце и се затича.

Майлс пое в другата посока. Стъпките му зловещо отекваха в коридора, скрит дълбоко под синтбетонната планина. Той спря за момент, заслуша се, но чу само отдалечаващата се Куин. Продължи напред покрай мрачни, слабо осветени и тихо бръмчащи помпени станции. Тъкмо се чудеше дали не е пропуснал някой изход – люк на тавана? – когато забеляза нещо на пода. Един от зашеметителите, изпуснат от панически бягащия Марк. Майлс го грабна и го прибра в кобура си.

После включи ръчния си комуникатор.

– Куин? – Коридорът внезапно зави и излезе в нещо като мрачно фоайе с асансьор. Сигурно се намираще под някоя от наблюдателните кули. – Куин?

Майлс влезе в асансьора и натисна бутона за нагоре. О, Господи, на кой етаж беше слязъл Марк? Третото равнище, покрай което се издигна, представляваше широка площадка, заобиколена със стъклени стени и врати. Очевидно изходът. Той изскочи навън.

Пресрещна го някакъв мъж в цивилни дрехи, който падна на едно

коляно. Във вдигнатите му ръце проблесна сребристо параболично огледало – дуло на невроразрушител.

– Ето го! – извика мъжът и стреля.

Майлс се хвърли в асансьора толкова бързо, че отскочи от задната стена. Лицето му се бе сгърчило от настроеня на ниска мощност невроразрушителен лъч. Обувките на непознатия – осъзна го едва сега – бяха бараярски бойни кубинки.

– Куин! – отново извика той в комуникатора си.

На следващия етаж имаше коридор. Не се виждаше никой. Първите три врати, които провери, бяха заключени. Четвъртата водеше към ярко осветен офис, очевидно пуст. Докато го обикаляше, Майлс зърна в сенките под един от пултовете едва забележимо движение, наведе се и видя две жени в сини гащеризони на техници. Едната изпищя и закри очите си с ръце, другата го погледна предизвикателно.

Майлс се опита да се усмихне приятелски и каза:

– Здравейте.

– Кои сте вие? – попита втората жена.

– А, аз не съм с тях. Те са, хм... наемни убийци. – Точно описание, в крайна сметка. – Не се безпокойте, те не преследват вас. Повикахте ли полиция?

Тя безмълвно поклати глава.

– Предлагам ви незабавно да го направите. Хм... видяхте ли ме преди малко?

Жената кимна.

– Накъде тръгнах?

Тя ужасено се присви назад – очевидно го смяташе за луд. Майлс извинително разпери ръце и се втурна обратно към вратата.

– Повикайте полиция! – извика през рамо той. По коридора след него се понесе тихо пиукане на клавиши.

Марк го нямаше на този етаж. Някой беше изключил гравитационното поле на асансьора. Пред отвора му се бе спуснала автопреграда и червеното сияние на предупредителния индикатор изпълваше фойето. Майлс предпазливо надзърна в шахтата и забеляза нечия глава на долното равнище. Успя да се отдръпне тъкмо навреме, за да избегне невроразрушителния лъч.

Цялата кула беше опасана от балкон. Майлс излезе през вратата откъм морето и погледна нагоре. Оставаше само още един етаж. С помощта на алпинистката макара лесно можеше да се покатери на горния балкон. Той сбърчи лице, извади устройството и още с първото хвърляне

успя да закачи куката на перилата. И след кратко, но ужасяващо висене над дигата и кипящото море на четирийсет метра под него, се озова на последния етаж.

Безшумно се приближи до стъклената врата и погледна към коридора. Силуетът на приклеknалия Марк се очертаваше на червения фон на асансьорния отвор. На пода лежеше – навярно в безсъзнание – мъж в гащеризон.

– Марк? – тихо извика той и се отдръпна. Клонингът се обърна и стреля със зашеметителя си към вратата. Майлс се притисна с гръб към стената. – Ако ми помогнеш, ще те измъкна оттук жив. Къде е Иван?

Това напомняне – че Марк все още има силен коз – оказа очакваното успокоително въздействие.

– Спаси ме и ще ти кажа къде е.

Майлс се усмихна в мрака.

– Добре. Идвам. – Той влезе в кулата и се приближи до двойника си, като спря само да потърси пулса на шията на неподвижния мъж. За щастие беше жив.

– Как ще ме измъкнеш? – попита Марк.

– Хм, малко е сложно – призна Майлс и напрегнато се заслуша. Някой се катереше по стълбичката в асансьорната шахта. – Скоро ще пристигне полицията. Бараярците ще си плюят на петите, за да не ги заловят в неприятен междупланетен инцидент, за който посланикът ще трябва да дава обяснения на местните власти. Сегашната им операция вече напълно е излязла извън контрол. Утре сутрин Дестанг живи ще ги одере.

– Полицията ли? – Марк стисна зашеметителя още по-здраво.

– Да. Можем да си играем на криеница, докато се появят ченгетата. Или да се качим на покрива и да повикаме гравитокара на „Дендари““. Що се отнася до мен, аз зная коя от двете възможности предпочитам. А ти?

– В такъв случай ще съм твой пленник – промълви Марк. – Дали ще загине сега, или по-късно – каква е разликата? Най-после разбирам какъв е смисълът да имаш клонинг.

Във въображението си той сигурно отново се виждаше като ходеща банка за органи. Майлс въздъхна и си погледна часовника.

– Според изчисленията на Гален ми остават още единайсет минути да открия Иван.

На лицето на Марк плъзна хитро изражение.

– Иван не е тук, а долу, откъдето дойдохме.

– О? – Майлс рискува да надзърне в асансьорната шахта. Човекът,

който се бе катерил към тях, беше излязъл на друг етаж. Преследвачите претърсваха цялата кула. И щяха да стигнат и дотук, където се криеше плячката им.

Като внимаваше да не трака със снаряжението си, Майлс се пресегна, закачи куката за автопреградата и я провери.

– Сега се връщаме долу. Но само да си ме излъгал за Иван... Защото, ако умре, лично ще те накълцам на парчета.

Той замълча, провери ремъците си, настрои скоростта на въртене на макарата и се провря под преградата, готов за скок.

– Качи се на гърба ми.

– Няма ли да ми дадеш ремъци?

Майлс го погледна през рамо и се усмихна.

– Ти отскачаш по-добре от мен.

Клонингът го изгледа недоверчиво, пхна зашеметителя в колана си, приближи се до Майлс и предпазливо се вкопчи в тялото му с ръце и крака.

– Дръж се здраво. Докато стигнем до долу, ще сме набрали страшно ускорение. И недей да крещиш – ще привлечеш ненужно внимание.

Марк конвулсивно се притисна към него. Майлс още веднъж погледна в шахтата и скочи.

Набраха ужасна инерция. Четири етажа пропадаха в почти пълна тишина – стомахът на Майлс се бе качил в гърлото му и стените се сливаха в пъстро петно – после макарата започна да вие от невероятната скорост. Ръцете на Марк започнаха да се изхлузват и Майлс го стисна за китката. След секунда спряха на сантиметър-два над дъното на шахтата дълбоко в недрата на синтбетонната планина. Тъпанчетата на Майлс изпукаха.

За изострените му сетива шумът от спускането им беше гръмоуен, но в отвора над тях не се появиха сепнати лица, не се разнесоха изстрели. Дватамата се скриха в малкото фоайе до вътрешния коридор на дигата. Майлс натисна бутона на макарата и я остави да се пренавие. Куката изтрака на пода и той потръпна.

– Натам – посочи надясно Марк. Затичаха един до друг по коридора. Постепенно силни вибрации започнаха да заглушават другите звуци. Помпената станция, която съвсем доскоро бръмчеше тихо, сега работеше с пълна мощност и повдигаше през скрити тръби водите на Темза до равнището на прилива. Следващата станция, по-рано мрачна и безмълвна, вече се готвеше да влезе в действие.

Марк спря.

– Тук.

– Къде?

Клонингът посочи.

– Всяка помпена клетка има люк, за да могат да ги почистват и ремонтират. Вътре е.

Майлс изруга.

Помпената клетка беше голяма колкото килер. Вътре бе тъмно, студено, хлъзгаво, зловонно и абсолютно тихо. Докато прииждащите води не я превърнеха в гробница и не покриеха ушите, носа, тъмните очи и накрая отчаяната уста.

– И ти... – промълви Майлс, – си се съгласил с това?...

Марк нервно потърка влажните си длани и отстъпи назад.

– Ти си тук – нали те доведох тук? – умолително започна той. – Казах, че ще...

– Това не е ли прекалено сурово наказание за човек, който не ти е направил нищо друго, освен да хърка и да ти пречи да заспиш? О! – Майлс с отвращение му обърна гръб и започна да натиска бутоните на ключалката. Накрая завъртя лоста на резето. Когато натисна тежката врата навътре, зави сирена.

– Иване?

– Ох! – долетя от мрака задавен стон.

Майлс се провря вътре и насочи фенерчето си напред. Вратата се намираще в горната част на клетката. Отдолу го гледаше преbledнялото лице на братовчед му.

– Ти! – с изпълнен с омраза глас извика Иван и отстъпи назад в тинята.

– Не, не, не е той – отвърна Майлс. – Аз съм.

– О? – Лицето му беше бледо, изтощено, почти обезумяло, като на човек, участвал в прекалено дълго сражение.

Майлс му хвърли алпинистките ремъци – потръпна, като ги спомни, че едва не се беше отказал да ги вземе, когато подготвяше екипировката си на „Триумф“ – и хвана макарата.

– Готов ли си?

Устните на Иван помръднаха безмълвно, но пък вече бе успял да си закачи ремъците. Майлс натисна бутона на макарата и братовчед му се издигна нагоре. Когато се измъкнаха навън, задъханият Ворпатрил се наведе и опря длани на коленете си. Зелената му униформа бе мокра, смачкана и омазана с тиня. Ръцете му бяха в кръв – сигурно беше удрял и драцил по люка...

Майлс затвори клетката. Ключалката изщрака. Алармата престана да вие и помпата незабавно се включи. Отвътре се разнесе чудовищно съскане. Иван тежко седна на земята и притисна лице към коленете си.

Майлс загрижено приклепна до него. Братовчед му повдигна глава и мъчително се усмихна.

– Струва ми се – задъхано рече той, – че клаустрофобията вече ми става хоби...

Майлс го потупа по рамото, изправи се и се огледа. Марк го нямаше.

Той вдигна комуникатора към устата си.

– Куин? Куин! – Излезе в коридора, огледа се в двете посоки и напрегнато се заслуша. В далечината заглъхваше ехото на тичащи стъпки. – Копеленце гадно! – измърмори Майлс. – Дяволите да те вземат. – Той превключи на честотата на въздушния патрул. – Сержант Ним? Говори Нейсмит.

– Слушам, господин адмирал.

– Изгубих контакт с командир Куин. Опитай да се свържеш с нея. Ако не успееш, започни да я търсиш. За последен път я видях в приливната дига, по средата между шеста и седма кула. Движеше се на юг.

– Разбрано, господин адмирал.

Майлс изключи комуникатора, помогна на братовчед си да се изправи и тревожно попита:

– Можеш ли да вървиш?

– Да... естествено. – Иван премигна. – Просто съм малко...

Закрачиха по коридора. Ворпатрил се олюля, опря се на Майлс, после се изправи.

– Нямах представа, че тялото ми може да изпомпи толкова много адреналин. Часове наред... колко време бях в тая дупка?

Майлс си погледна часовника.

– По-малко от два часа.

– Хм, стори ми се повече. – Иван видимо възвръщаше самообладанието си. – Къде отиваме? Защо си в адмиралската си униформа? Хубавицата добре ли е? Не са я отвлекли, нали?

– Не. Гален е искал само теб. В момента тече независима операция на „Дендари“ . Дестанг ми нареди да остана на борда на „Триумф“, докато неговите главорези се опитват да очистят двойника ми. Нося адмиралската си униформа, за да не ме объркат с него.

– Да, логично е. Майлс... трябва ли да вървя по-бързо?

– Да, няма да е зле. Стига да можеш.

Двамата ускориха крачка.

– Защо дойде? – попита Иван. – Само не ми казвай, че все още се опитваш да спасиш кожата на онзи твой отвратителен двойник.

– Гален ми прати покана, отпечатана върху твоята кожа. Нямам много роднини, Иване, така че ги ценя.

Ворпатрил се прокашля.

– Ясно. Но щом ударният отряд на Дестанг е толкова близо, къде е Гален? – На лицето му се изписа тревога.

– Мъртвъв е – лаконично отвърна Майлс. Тъкмо пресичаха мрачния коридор, водещ към външния перваз, където лежеше трупът на стареца.

– О? Радвам се да го чуя. Кой го направи? Искам да го поздравя лично.

– Мисля, че съвсем скоро ще имаш такава възможност. – Зад завоя на коридора се чуваше тихото пошляпване на тичащ човек, човек с къси крака. Майлс извади зашеметителя си. – И този път няма нужда да го увещавам. Може би Куин го е подплашила и затова се връща насам – с надежда прибави той. Вече започваше да се безпокои за Ели.

Марк изскочи иззад завоя, рязко спря пред тях и изпъшка отчаяно. Обърна се да побегне, после пак се обърна към тях. Приличаше на животно, попаднало в капан. По дясната страна на лицето му се стичаха червени струйки, около окото му се издуваха жълто-бели мехури, във въздуха се носеше мирис на изгорена коса.

– Ами сега? – попита Майлс.

– Преследва ме някакъв побъркан с боядисано лице и плазмена пушка! Превзели са следващата наблюдателна кула...

– Срещна ли някъде Куин?

– Не.

– Майлс – озадачено каза Иван, – нашите не биха използвали плазмено оръжие в такава акция, нали? Не биха рискували да повредят машините в дигата...

– С боядисано лице ли? – настойчиво попита Майлс. – Случайно не приличаше ли на гримиран актьор от китайска опера?

– Не зная, никога не съм бил на китайска опера – задъхано отвърна клонингът. – Но те... да де, лицето на оня, който ме подгони, беше боядисано.

– Гем-командир, няма съмнение – промълви Майлс. – Участващ в официално преследване. Изглежда, са увеличили наградата за главата ми.

– Сетаганданците ли? – рязко попита Иван.

– Сигурно най-последно да са получили подкрепления. И са ме проследили от космодрума. О, Господи, Куин тръгна нататък... – Майлс мъчително преглътна. Не трябваше да се поддава на паника. – Но ти можеш да си спокоен, Марк. Те не искат да убият теб.

– Ами, не искат! Той извика: „Ето го!“ и се опита да ми пръсне главата!

– Не, не – успокоително се усмихна Майлс. – Просто са се объркали. Тези хора искат да убият мен – адмирал Нейсмит. Онези в другия край на тунела искат да убият теб. Разбира се – бодро прибави той, – няма как да ни различат.

Иван прихна.

– Насам – решително каза Майлс и се затича назад. Зави по напречния коридор и спря пред външната врата. Иван и Марк го догониха.

Майлс се повдигна на пръсти и изскърца със зъби. Според датчика на контролното табло водата бе достигнала максималното си равнище. Морето затваряше пътя им за бягство.

ГЛАВА 15

Майлс включи ръчния си комуникатор и извика:

– Ним!

– Да, господин адмирал!

– В Седма кула има сетагандански ударен отряд. Не зная колко са, но са въоръжени с плазмени пушки.

– Да, господин адмирал – отвърна сержантът. – Току-що ги открихме.

– Къде сте и какво виждате?

– Оставил съм по двама бойци пред всеки от трите входа на кулата. Сред храстите в паркинга разположих подкрепление. Онези – казвате, че са сетаганданци, така ли, господин адмирал? – ни обстреляха от главния коридор, когато се опитахме да влезем.

– Има ли жертви?

– Засега не. Заели сме позиция.

– Някаква следа от командир Куин?

– Не, господин адмирал.

– Можеш ли да установиш местонахождението ѝ по предавателя на ръчния ѝ комуникатор?

– Някъде на долните етажи на кулата. Не отговаря и не се движи.

Зашеметена? Мъртва? Дали комуникаторът изобщо бе на китката ѝ? Неизвестно.

– Добре. – Майлс си пое дъх. – Обадете се анонимно в полицията. Кажете им, че в Седма кула има въоръжени мъже – може би саботьори, които се готвят да взривят дигата. Опитайте се да говорите уплашено, за да ги убедите.

– Няма проблем, господин адмирал – съвсем сериозно отвърна Ним.

Майлс се зачуди на какво разстояние от сержанта е минал плазменият лъч.

– Докато пристигнат ченгетата, не позволявайте на сетаганданците да напуснат кулата. Зашеметявайте всеки, който се опита да излезе. По-късно местните ще се занимават с тях. Прати двама души да покрият Осма кула – нека се придвижат на север и да отблъснат сетаганданците, ако се насочат към южния изход. Но смятам, че ще се отправят на север. – Той затисна комуникатора с ръка и се обърна към Марк. – Преследват

те. – После продължи да инструктира Ним: – Оттеглете се, когато пристигне полицията. Избягвайте контакт с тях. Но ако ви притиснат, действайте кротко. Те са на наша страна – срещу ония гадняри в кулата с незаконните плазмени пушки. Ние сме просто туристи, забелязали нещо странно, докато сме се разхождали. Ясно ли е?

– Тъй вярно, господин адмирал – весело отвърна сержантът.

– Прати някой да наблюдава Шеста кула. Съобщи ми, когато се появят ченгетата. Край на връзката.

– Ясно, господин адмирал. Край на връзката.

Марк изстена приглушено и сграбчи Майлс за реверите.

– Какво правиш, идиот такъв? Повикай наемниците си тук – започвай им да изхвърлят сетаганданците от Седма кула! Иначе аз ще... – И понечи да го хване за китката, но Майлс го отблъсна и скри лявата си ръка зад гърба си.

– Я се стегни! Сетаганданците са по-малко от нас, но имат плазмени пушки, които са три пъти по-далекобойни от зашеметителите. Нямам намерение да пращам хората си на сигурна смърт.

– Ако те хванат, ще те убият!

– Майлс – Иван подозрително огледа коридора, – ти току-що ни постави между чука и наковалнята.

– Не – възбудено се усмихна Майлс. – Не и докато имаме шапка невидимка. Хайде! – И тръгна надясно към Шеста кула.

– Чакай! – спря го Марк. – Бараярците могат да те убият... случайно, но мен ще ме убият със сигурност!

– А пък онези зад нас – каза Майлс – ще убият и двама ни. С операцията на Дагула адмирал Нейсмит разгневи сетаганданците повече, отколкото си мислиш. Хайде.

Клонингът неохотно го последва. Иван тръгна най-отзад.

Сърцето на Майлс туптеше. Искаше му се да се чувства толкова уверен, колкото показваше усмивката му. Но Марк не биваше да усети колебанието му. Той затича напред, като се опитваше да се движи шумно. Ако бараярците вече бяха стигнали до този тунел...

Наближиха последната помпена станция. Коридорът все още бе пуст.

Помпената станция отново тънеше в тишина. Следващият прилив щеше да започне след дванайсет часа. Ако нямаше неочаквано прииждане на огромни водни маси, дотогава машините щяха да останат изключени. Ала Майлс не искаше да рискува.

За щастие контролният пулт се оказа елементарен. Ако прекъснеш

няколко проводника, можеше да блокира помпата. Надяваше се, че техниците в наблюдателната кула няма да забележат. Не че в момента някой в кулата обръщаше внимание на такива неща. Майлс вдигна поглед към Марк.

– Трябва ми ножът ми.

Клонингът неохотно му подаде древния кинжал и канията. Майлс срязва кабелите, после грижливо пъхна ножа в колана си, отиде до люка и го отвори. Този път не се задейства аларма. Гравитичната му кука мигновено се залепи за гладката вътрешна повърхност. Оставаше да реши последния проблем – онова проклето ръчно резе. Ако дойдеше някой невинен – или не толкова невинен – и завъртеше лоста... о, не! Тук действаше същият вид силово поле, каквото бе използвала Куин, за да отвори вратата на външния перваз. Майлс облекчено въздъхна, върна се при контролния пулт и залепи преподавателя на скенера си в края на редицата от бутони.

После посочи отворения люк на помпената клетка.

– Добре. Влизаме.

Иван пребледня.

– О, Господи, тъкмо от това се страхувах!

Марк не изглеждаше много по-въодушевен от него.

Майлс сниши глас и убедително каза:

– Виж, Иване, не мога да те принудя. Ако искаш, продължи по коридора. Има известна вероятност униформата ти да те предпази, но някой по-нервен може да натисне спусъка, без да се замисли. Ако не те убие ударният отряд на Дестанг, ще те арестуват местните, което навярно няма да е фатално. Но предпочитам да си с мен. И да не ме оставяш сам с него – накрая прошепна той.

– О! – Иван премигна.

Както се очакваше, тази молба за помощ му въздейства повече от логиката, заповедите или увещанията.

– Все едно си в команден център – прибави Майлс.

– Все едно си в капан!

– Някога бил ли си в команден център, когато няма ток? Ето това е капан. Усещането за власт и пълен контрол е илюзия. Предпочитам да съм на бойното поле. – Той се подсмихна и кимна към двойника си. – Освен това не смяташ ли, че Марк трябва да получи възможност да сподели неприятните ти преживявания?

– Погледната в тази светлина – изсумтя братовчед му, – идеята започва да ми допада.

Майлс пръв влезе в помпената клетка. Стори му се, че долавя далечни стъпки по коридора. Марк като че ли искаше да избяга, но Иван стоеше плътно зад него и той нямаше избор. Майлс включи фенерчето си. Ворпатрил, единственият достатъчно висок от тримата, затвори тежкия люк. За миг се възцари пълна тишина.

Подутите, посинели ръце на Иван се свиваха и отпусаха, лепкави от пот и кръв.

– Поне знаем, че не могат да ни чуят.

– Уютно местенце – каза Майлс. – Моля се само преследвачите ни да са също толкова тъпи, колкото бях аз. Два пъти минах покрай тази помпена станция. – Той отвори кутията на скенера си и настрои дисплея на приемника така, че да показва все още пустия коридор. В клетката имаше слабо въздушно течение. Ако се усилише, това щеше да означава, че приижда вода и че е време да излязат, та ако ще да попаднат в ръцете на сетаганданците.

– А сега? – пискливо попита Марк. Притиснат между двамата бараярци, наистина изглеждаше като хванат в капан.

Майлс опря гръб на хлъзгавата от тиня стена и си придаде престорено бодър вид.

– Сега чакаме. Точно като в команден център. В командните центрове прекарваш ужасно много време в чакане. Ако имаш богато въображение, настава истински ад. – Той включи ръчния си комуникатор. – Ним?

– Слушам, господин адмирал. Тъкмо се канех да ви се обадя. – Задъханият глас на сержанта показваше, че навярно тича или пълзи. – До Седма кула току-що кацна полицейски гравитокар. Изтегляме се през парка зад дигата. Наблюдателят докладва, че местните са влезли и в Шеста кула.

– Нещо за Куин?

– Комуникаторът ѝ все още не се движи, господин адмирал.

– Някой виждал ли е капитан Галени?

– Не, господин адмирал. Той не беше ли с вас?

– Разделихме се горе-долу по времето, по което изгубих Куин. За последен път го видях извън дигата. Пратих го да потърси друг вход. Хм... съобщи ми веднага щом някой го забележи.

– Слушам, господин адмирал.

По дяволите, още една тревога. Дали Галени не се бе натъкнал на сетаганданците, бараярците или полицаите? Искаше му се капитанът да бе останал с него. Но тогава все още не бяха открили Иван – Майлс не

можеше да постъпи по друг начин. Чувстваше се като човек, опитващ се да подреди мозайка от живи части, които се движат и със злобен кикот променят формата си, когато си поискат. Усети, че е стиснал зъби. Марк нервно го наблюдаваше. Иван не обръщаше внимание на нищо и хапеше устни, вкопчен във вътрешна борба с клаустрофобията.

Малко изкривеният образ на сценера показва движение в коридора. Откъм южния му край предпазливо се приближаваше мъж. „Сетагандански разузнавач“ – помисли си Майлс, макар че мъжът беше с цивилни дрехи. Държеше зашеметител, а не плазмена пушка. Сетаганданците очевидно бяха разбрали, че не могат да мерят сили с местната полиция, и вземаха съответните мерки. Мъжът продължи още няколко метра, после се обърна и тръгна натам, откъдето беше дошъл.

Минута по-късно – раздвижване откъм север. Двама души. Единият носеше униформените си бараярски ботуши. Страхотно прикритие. Той също бе заменил първоначалното си оръжие с по-безобиден зашеметител, но пък партньорът му стискаше смъртоносен невроразрушител. Ех, зашеметителят – оръжие, подходящо за всякакви неясни ситуации, единственото, с което наистина можеш първо да стреляш и после да задаваш въпроси.

– Прибери невроразрушителя си... Браво, добро момче! – измърмори Майлс, когато вторият бараярец прибра оръжието си. – Гореве главата, Иване. Навярно ни очаква страхотно представление.

Ворпатрил вдигна поглед и разсеяната му усмивка се преобрази в искрен сарказъм, който повече подхождаше на стария Иван.

– Мамка му, Майлс! Дестанг направо ще те изкорми.

– В момента Дестанг дори не знае, че имам нещо общо с тази история. Шшт. Започва се!

Сетаганданският разузнавач отново се появи на сцената, повика някого с ръка и към него се присъедини втори сетаганданец. В отсрещния край на коридора се появиха останалите трима бараярци – всички от ударния отряд, които се намираха в кулата – кордонът от полицаи навън ги лишаваше от възможността да получат подкрепление. Те явно се бяха отказали да търсят загадъчно изчезналата си плячка и се надяваха колкото се може по-бързо да се изтеглят през Седма кула, за да не се налага да се обясняват със земянитите. Сетаганданците, които знаеха, че предполагаемият адмирал Нейсмит е избягал в тази посока, все още го преследваха, макар че под натиска на ченгетата ариергардът им най-вероятно скъсяваше дистанцията с основните им сили.

От него обаче все още нямаше и следа. Нито пък от Куин – ако

сетаганданците изобщо я бяха пленили. Майлс се чудеше дали да се наядва на това. Щеше да е добре да знае, че е жива, ала щеше да е ужасно трудно да я отърве преди да се появят полицаите. Можеше да остави да я зашеметят и да я арестуват и по-късно да я освободи от полицията... Ами ако в разгара на битката някой сетагандански главорез я убиеше, за да не ги издаде? Майлс потръпна.

Навярно трябваше да поведе Иван и Марк в атака. Недъгавият, негодният и несигурният в нападение срещу неизвестното... не. Дали би направил нещо повече за друг свой офицер? Толкова ли се страхуваше, че чувствата му ще го отклонят от военната логика? Това щеше да е предателство спрямо Куин и „Дендари“...

Първият сетаганданец излезе иззад завоя и видя първия бараярец. Двамата мигновено стреляха и се строполиха на земята.

– Страхотни рефлексии – промърмори Майлс.

– Боже мой! – съвсем забравил за клаустрофобията си, възкликна Иван. – Все едно протон унищожава антипротон. Бум!

Останалите бараярци се притиснаха към стената. Сетаганданецът залегна и запълзя към поваления си другар. Един от бараярците изскочи в коридора и го повали. Двама от четиримата бойци на Дестанг се втурнаха към неподвижните тела на тайнствените си противници. Единият застана на пост, докато вторият ги претърсваше: оръжия, джобове, дрехи. Естествено, не откри лични документи. В този момент иззад гърба им изкънтя променен от високоговорител глас. Майлс не успя да разбере накъсаните от ехото думи, но смисълът им беше ясен: „Стой! Какво става тук?“

Един от бараярците вдигна зашеметения на гръб и го понесе напред. Другите двама тръгнаха пред него, последният ги прикриваше отзад.

Обречената малка армия едва бе направила няколко крачки, когато иззад завоя в южния край на коридора се появиха още двама сетаганданци. Единият тичаше и стреляше със зашеметителя си през рамо. Той не видя, че другарят му пада, улучен от първия бараярец, препъна се в проснатото му тяло и се строполи по очи на земята. Но продължи да стиска оръжието си, претърколи се настрани, отвърна на огъня и повали един от бараярците.

Бараярският ариергард се хвърли напред, обезвреди търкалящия се сетаганданец и се притисна към стената. За жалост в същия момент някой иззад завоя стреля със зашеметител, за да разчисти пътя – полицейски боен взвод, заключи Майлс по тактиката. Срещата между двамата

бараярци и енергийните лъчи завърши с очакваните резултати.

Последният оцелял от групата на Дестанг стоеше в коридора, превит под тежестта на зашеметения си другар, и гневно ругаеше, затворил очи, сякаш не можеше да понесе срама от поражението. Когато полицаите го настигнаха, той се обърна към тях, вдигна ръце и пусна оръжието си на земята.

– Просто си представям видеоразговора с комодор Дестанг възбудено рече Иван. – „Господин комодор, натъкнахме се на малък проблем. Ще дойдете ли да ме освободите от...“

– Може би ще предпочете да дезертира – подметна Майлс.

Двата напредващи един срещу друг полицейски взвода за малко да повторят сцената с взаимното унищожаване на бягащите противници, но навреме успяха да се разпознаят. Майлс почти се разочарова. Ала нищо не можеше да продължава вечно – по някое време коридорът щеше да стане непроходим от купчини тела. Навярно щеше да е прекалено много да иска полицаите да се обезвредят взаимно, за да освободят пътя им за бягство. Чакането очевидно щеше да продължи.

Майлс се изправи, облегна се на стената. Нямаше да разполага с много време. Веднага след полицейските бойни взводове щяха да се появят ченгетата от отряда за взривни устройства и техниците от дигата и щяха да претърсят всеки сантиметър. Нямаше начин да не ги открият. Но нямаше и да ги убият, стига никой – Майлс вдигна очи към Марк – да не изпаднеше в паника.

Полицаите вече претърсваха зашеметените тела и се почесваха по главите. Заловеният бараярец се държеше враждебно и не проявяваше никакво желание да им съдейства. Като таен агент, той беше получил съответната подготовка да издържа на мъчения и фаст-пента. С наличните си методи лондонските ченгета едва ли щяха да изкопчат нещо от него и той явно го знаеше.

Загледан в хаоса в коридора, Марк поклати глава.

– Между другото, вие на коя страна сте?

– Къде гледа досега? – попита Майлс. – Всичко това е заради теб.

Клонингът се намръщи.

– Защо?

Защо, наистина? Майлс се втренчи в него. Ясно разбираше как един клонинг може да се превърне в мания и обратно. Той вирна брадичка и Марк повтори характерния му тик, очевидно неволно. Бе чувал истории за странни връзки между хора и техните клонинги. От друга страна, всеки, който съзнателно си поръчаше клонинг, трябваше да е извратен.

Далеч по-интересно беше да имаш дете, за предпочитане от жена, която е по-умна, по-бърза и по-красива от теб – така поне оставаше някакъв шанс за еволюция на рода. Майлс се почеса по кръста. След миг Марк се почеса по ръката. Майлс потисна желанието си нарочно да се прозине. Не биваше да започва нещо, което нямаше да е в състояние да спре.

Така. Знаеше какъв е Марк. Навярно бе по-важно да осъзнае какъв не е. Не беше негов абсолютен двойник, въпреки усилията на Гален. Дори не бе братът от мечтите на самотното дете. Иван му беше сто пъти по-близък. Дали не подценяваше достойнствата на братовчед си? Лошото начало никога не можеше да се промени, но имаше начин – той погледна към краката си и си представи изкуствените кости под плътта – да се компенсира. Понякога.

– Да, защо? – наруши мълчанието Иван.

– Какво – отвърна Майлс, – не ти ли харесва новият ти братовчед? Къде са семейните ти чувства?

– Един като теб ми е повече от достатъчен, благодаря. Твоят зъл близък – Ворпатрил посочи Марк с показалец – ще ми дойде малко много. Да не говорим, че и двамата имате навика да ме заключвате в дупки.

– Е, аз поне поисках съгласието ти.

– Да бе, да. „Трябват ми трима доброволци – ти, ти и ти.“ По този начин тормозеше мен и дъщерята на телохранителя си още преди да постъпиш на служба, когато бяхме деца. Спомням си.

– Роден да командва – усмихна се Майлс. Марк свъси вежди и очевидно се помъчи да си представи Майлс като малък побойник, тормозещ едрия и силен Иван.

Майлс впери очи в клонинга, който неспокойно се присви под погледа му. Наистина ли носеше зло? Смут – определено. Сигурно имаше психически отклонения, макар че дядо му май почти можеше да се сравнява с Гален като детски наставник. Но истинските социопати бяха абсолютни егоисти, а Марк очевидно не бе такъв – едва ли му бяха позволили изобщо да има его.

– Носиш ли злото в себе си? – спокойно попита той.

– Аз съм убиец, нали? – презрително се усмихна клонингът. – Какво повече искаш?

– Това убийство ли беше?

– Той се опита да ми вземе оръжието. Аз не му го дадох. Невроразрушителят гръмна. – Марк пребледня. – Исках да гръмне.

Иван повдигна вежди, но Майлс безмилостно продължи разпита.

– Непредумишлено, навярно.

Клонингът сви рамене.

– Ако беше свободен... – бавно започна Майлс.

Марк сви устни.

– Свободен ли? Аз? Стига бе. Полицията вече сигурно е открила трупа.

– Не. Приливът го е отнесъл в морето. Докато изплува на повърхността, ще минат три-четири дни. Ако изобщо изплува. – А дотогава щеше да се е превърнал в отвратителна гледка. Дали капитан Галени щеше да пожелае да вземе трупа, за да го погребее? И къде всъщност беше Галени? – Да речем, че си свободен. От бараярците и комарците, както и от мен. От Гален и от полицията. Какво ще направиш? Кой си ти? Или си само реакция, но никога действие?

Марк потръпна и изръмжа:

– Разкарай се!

Майлс се усмихна.

– Май никога няма да разбереш, докато ти вися над главата.

Клонингът се изплю.

– Ти си свободният!

– Аз ли? – почти искрено се сепна Майлс. – Никога няма да съм толкова свободен, колкото си ти в момента. Страхът те правеше роб на Гален. Него вече го няма. Аз робувам на... други неща. Буден или заспал, близо или далеч, няма значение. И все пак... Бараяр е интересно място – разбира се, ако човек не гледа на него с очите на Гален. Дори собственият му син е прозрял възможностите.

Марк кисело се подсмихна.

– Да купиш тялото ми ли се опитваш?

– Защо ми е? Не си толкова висок, колкото предполагат моите... нашите гени. А и без това всичките ми кости ще са синтетични. Нямам никаква полза от теб.

– Можеш да ме използваш за резерва. В случай на инциденти.

Майлс разпери ръце.

– Вече и сам не си вярваш. Но предложението ми все още е в сила. Ела с мен при „Дендари“ и ще те скрия. Ще те откарам у дома. Там можеш спокойно да решиш какъв да е истинският Марк.

– Не искам да се срещам с онези хора – безизразно отвърна Марк.

Говореше за майка му и баща му. Майлс със закъснение осъзна това. Иван явно губеше нишката на разговора.

– Струва ми се, че ще реагират нормално. В крайна сметка те вече

са в теб. Не можеш... не можеш да избягаш от себе си. – Той замълча, после опита отново: – Ако имаше възможност, какво щеше да направиш?

Марк се намръщи още повече.

– Щях да унищожа търговията с клонинги на Джаксън Хол.

– Хм. – Майлс се замисли. – Това ще е доста сложно. Все пак какво можеш да очакваш от наследници на колония, създадена като пиратска база? Те естествено са се превърнали в аристокрация. Някой път трябва да ти разкажа една-две случки с твоите предци, които няма да откриеш в официалната история... – Очевидно Марк бе наследил от Гален жажда за справедливост, по-силна от самия него. – Такава цел в живота определено няма да ти остави много свободно време. Как ще я постигнеш?

– Не зная. – Клонингът, изглежда, се стъписа от този практичен аспект на въпроса. – Ще взривя лабораториите. Ще спася децата.

– Добра тактика, слаба стратегия. Те просто ще ги построят пак. Трябва ти нещо повече от физическа атака. Ако откриеш начин да я направиш неизгодна, търговията сама ще замре.

– Как? – на свой ред го попита Марк.

– Чакай да помислим... На първо място, клиентите. Неетични богаташи. Едва ли можеш да се надяваш да ги убедиш да предпочетат смъртта, нали? Освен ако медицината не открие средство за удължаване на живота.

– Мога и просто да ги убивам – изръмжа клонингът.

– Вярно е, но като цяло не е практично. Такива хора обикновено имат телохранители. Рано или късно някой от тях ще убие теб и всичко ще свърши. Виж, трябва да има безброй възможности. Не се хващай за първата, която ти дойде наум. Например, да речем, че се върнеш с мен на Бараяр. Като лорд Марк Воркосиган, можеш да очакваш след време да натрупаш лична и финансова мощ. Да довършиш образованието си – да се подготвиш добре, за да атакуваш проблема стратегически, а не просто да се хвърлиш към първата срещната стена и да си разбиеш главата.

– Никога няма да отида на Бараяр – изсумтя Марк.

„Да, изглежда, че и най-хубавите жени в галактиката са напълно съгласни с теб... може би си по-умен, отколкото смяташ. – Майлс въздъхна. – Куин, Куин, Куин, къде си?“ В коридора навън полиците това-реха последните тела върху гравитоносилка. Скоро щеше да настъпи развързката.

Майлс забеляза, че братовчед му го наблюдава.

– Съвсем си се побъркал – убедено каза Иван.

– Защо? Не смяташ ли, че е време някой да се заеме с ония копелета на Джаксън Хол?

– Естествено, но...

– Аз не мога да огрея навсякъде. Но бих могъл да подкрепя проекта – Майлс погледна Марк, – ако окончателно си се отказал да се правиш на мен, разбира се. Е?

Клонингът зяпаше дисплея.

– И ти можеш да го направиш. Цяло чудо е, че не се опитваш да се смениш с мен. – Марк го погледна и подозрението отново се разгоря в очите му.

Насмалко да се засмее. Какво изкушение! Да се облече в цивилни дрехи, да влезе в метрото и да изчезне с кредитен чек за половин милион марки в джоба. Да стане свободен... Погледът му попадна върху мръсната имперска униформа на Иван, символ на тяхната служба. „Човек се познава по делата му...“ Не. Най-грозният син на Бараяр предпочиташе да остане негов герой. А не да се свре в някоя дупка и да остане анонимен.

Като ставаше дума за дупки, бе крайно време да изпълзят от тази. Последният от полицейския боен взвод се скриваше зад завоя на коридора след гравитоносилката. Скоро щяха да се появят техниците. Трябваше да побързат.

– Да вървим – каза Майлс, изключи скенера и взе фенерчето си.

Иван облекчено изсумтя и се пресегна да отвори люка. После повдигна Майлс на раменете си, а той на свой ред му хвърли алпинистките ремъци отново. За миг на лицето на Марк се изписа паника, когато осъзна защо може да са го оставили последен, но се успокои, щом го изтеглиха. Майлс прибра скенерния излъчвател в кутията, включи ръчния си комуникатор и прошепна:

– Докладвай за положението, Ним.

– И двата ни гравитокара са във въздуха, господин адмирал, на около километър навътре в сушата. Полицията блокира района, в който се намирате. Пълно е с ченгета.

– Добре. Нещо за Куин?

– Нищо.

– Дай ми точните й координати в кулата.

Ним му ги продиктува.

– Ясно. В момента съм в дигата близо до Шеста кула заедно с лейтенант Ворпатрил от бараярското посолство и моя клонинг. Ще се

опитахме да излезем през Седма кула и по пътя да приберем Куин. Или поне да открием какво се е случило с нея. Останете на линия. Край.

Събуха си обувките и тръгнаха, като се притисаха към стената. Майлс чу гласове, но те бяха зад тях. Сега разклонението бе осветено. Когато приближиха, той вдигна ръка, промъкна се до ъгъла и надзърна. Един техник и един полицаи оглеждаха вратата. Бяха обърнати с гръб към него. Майлс даде знак на Марк и Иван и тримата безшумно се промъкнаха покрай входа на тунела.

Пред асансьора в основата на Седма кула имаше полицейски пост. Стиснал кубинките си в едната ръка и зашеметителя в другата, Майлс раздражено се намръщи. Край на надеждите му да излязат, без да оставят следи.

Нямаше друг изход. Навярно можеха да наваксат липсата на фитнес с бързина. Освен това полицаият препречваше пътя му към Куин и следователно си заслужаваше тази участ. Майлс се прицели и стреля. Ченгето се строполи на земята.

Качиха се с асансьора. Коридорът беше ярко осветен, но не се чуваша никакви звуци. Майлс последва дадените му от Ним координати и се озова пред затворена врата с надпис „СЕРВИЗНО ПОМЕЩЕНИЕ“. Сърцето му се сви. Ами ако сетаганданците я бяха обрекли на бавна смърт, ако бяха фатални минутите, които толкова спокойно и разумно бе прекарал скрит на сигурно място...

Заклучено. Електронният панел бе повреден. Майлс разби вратата, като едва не си счупи пръстите.

Ели лежеше неподвижно. Майлс коленичи до нея. Пулс на шията, пулс на шията... имаше. Кожата ѝ беше топла, гърдите ѝ се надигаха и отпусаха. Зашеметена, просто зашеметена. Просто зашеметена. Той погледна през сълзи Иван, който загрижено се надвесваше над него, и преглътна, за да се успокои. В края на краищата това бе най-логичната възможност.

ГЛАВА 16

На изхода на Седма кула спряха, за да се обуят. Майлс смяташе да изтичат до най-близките храсти и да заобиколят полицейските коли, пръснати из парка, отделящ кулата от града.

– Носиш ли си плоската? – прошепна той на Иван.

– Даже да я носех, отдавна щеше да е празна. Защо?

– Помислих си как да обясним защо трима мъже мъкнат изпаднала в безсъзнание жена през парка по това време на нощта. Ако можехме да напръскаме Куин с малко бренди, щяхме да се престорим, че я връщаме у тях след купон или нещо подобно. Гаденето след зашеметяване е почти като махмурлук, така че щеше да е убедително.

– Знам, че имаш чувство за хумор. Обаче не си нося плоската. Тръгвате ли?

– Да! Не, почакай... – От небето се спускаше гравитокар. Цивилен – но някакъв полицай излезе от близката площадка да го посрещне. От гравитокара слезе възрастен мъж и двамата с полицая се запътиха към кулата. – Хайде.

Иван хвана Куин за раменете, Марк – за краката, и тримата с Майлс тичешком пресякоха откритото пространство до парка.

– Господи, Майлс! – задъхано рече Ворпатрил, когато спряха в храсталака, – защо не си потърсиш някоя по-дребна жена? Така ще е по-логично...

– Я стига! Тя тежи само колкото двойно бойно снаряжение. Направо си е лекичка... – Не се чуваха викове, никой не ги преследваше. Районът в близост до кулата навярно бе и най-безопасен. Отдавна го бяха сканирали и претърсили. Вниманието на полицията сигурно бе насочено към границите на парка. Които трябваше да пресекат, за да стигнат до града и да избягат.

Майлс се взря в сенките. Заради изкуственото осветление наоколо, очите му не се приспособяваха към мрака толкова бързо, колкото му се искаше.

Иван също се взираше напрегнато.

– Не виждам ченгета в храстите – измърмори той.

– Не гледам за ченгета – прошепна му Майлс.

– За какво тогава?

– Марк каза, че по него стрелял мъж с боядисано лице. Да си

виждал такъв?

– Хм... може полицията да го е пипнала. – Все пак Иван хвърли поглед през рамо.

– Възможно е. Марк, в какъв цвят беше боядисано лицето му?

– Основно в синьо. С бели, жълти и черни мазки. Гем-лорд със среден ранг, нали така?

– Центурион-капитан. Щом си искал да заемеш мястото ми, трябва да можеш да разпознаваш отличителните гем-знаци и насън.

– Имаше толкова много за учене...

– Както и да е. Иване, наистина ли си готов да повярваш, че центурион-капитан, изключително опитен, пратен от щаба и положил тържествен обет за лова си, ще позволи на някое лондонско ченге незабелязано да се приближи и да го зашемети? Другите бяха обикновени войници. Сетаганданците просто ще им платят гаранциите и ще ги освободят. Един гем-лорд обаче би предпочел да умре, отколкото да се опозори така.

– Страхотно! – възкликна Иван.

Продължиха напред сред дървета, шубраци и сенки. В далечината вече се чуваше свистенето и бръмченето на трафика по главната крайбрежна улица. Подлезите несъмнено бяха блокирани. Скоростните магистрали бяха оградени и строго забранени за пешеходци.

Край алеята, водеща към главния подлез, имаше синтбетонна беедка. Отначало Майлс я взе за обществена тоалетна, но когато се вгледа по-внимателно, видя, че има само една заключена врата. Проекторите, които трябваше да я осветяват, бяха счупени. В този момент вратата бавно започна да се отваря. Появи се нечия ръка, стиснала оръжие. Майлс насочи зашеметителя си натам и затаи дъх. Показа се тъмен силует.

– Капитан Галени! – прошепна Майлс.

Комарецът се стресна, забърза към тях и тихо изруга, щом установи, че храстите, в които се крият, всъщност са тръни.

– Проклет да съм. Още сте живи.

– И аз се чудех за вас – призна Майлс.

Галени изглеждаше странно. Нямаше го безмълвното вцепенение, в което бе изпаднал след смъртта на Сер Гален. Почти се усмихваше, наелектризиран от малко идиотска възбуда, сякаш бе под въздействието на двойна доза стимуланти. Дишаше тежко, синини покриваха лицето му, устата му кървеше. Подутата му ръка стискаше оръжието – сетаганданска плазмена пушка. От кончова на ботуша му стърчеше дръжка на нож.

– Случайно, хм, да сте се натъквали на човек с боядисано в синьо лице? – попита Майлс.

– О, да – с нетипично за него задоволство отвърна Галени.

– По дяволите, какво стана?

Галени заговори с бърз шепот:

– Не успях да намеря вход близо до мястото, където те оставих. Забелязах онзи сервизен вход ей там – той посочи с глава вратата на беседката – и реших, че може да е тунел, водещ към дигата. Оказах се прав. Под целия парк има сервизни тунели. Но вместо да изляза в дигата, се озовах на пешеходно кръстовище под Каналната магистрала. Където се сблъсках... познай с кого.

Майлс поклати глава.

– Полицаи? Сетаганданци? Бараярци?

– Почти. С един мой стар познайник от сетаганданското посолство, гем-лейтенант Табор. Трябваша ми няколко минути, за да разбере какво прави там. Действаше като подкрепление на експертите от щаба. Каквото щях да правя и аз – подсмихна се капитанът, – ако не бях под домашен арест.

– Не ми се зарадва особено много – продължи Галени. – И той немаше представа какво търся там. И двамата се престорихме, че сме излезли на разходка да погледаме луната, обаче аз успях да видя снаряжението, което носеше в колата си. Може наистина да ми е повярвал – струва ми се, че ме помисли за пиан или дрогиран.

Майлс любезно се съдържа да не отбележи: „Разбирам защо“.

– Но после започна да получава сигнали от хората си и трябваше набързо да се избави от мен. Извади зашеметител, аз отскочих и Табор ме улучи само в крака, но аз се проснах и се престорих на по-зашеметен, отколкото бях. Така чух половината от разговора му с взвода в кулата. Лявата половина на тялото ми тъкмо започваше да се възстановява, когато се появи твоят син приятел. Пристигането му разсея Табор и аз се нахвърлих върху тях.

Майлс повдигна вежди.

– Как успяхте да се справите с двамата, по дяволите?

Докато говореше, Галени свиваше и отпускате юмруци.

– Не... зная точно – призна той. – Спомням си как ги удрях... – Капитанът го погледна в очите. – Поне веднъж имах ясно определен противник.

Противник, върху когото бе излял цялото напрежение, натрупано през последната невероятна седмица и тази безумна нощ. И преди беше

виждал берсерки.

– Живи ли са?

– О, да.

Майлс реши, че ще му повярва едва когато има възможност лично да провери. Усмивката на Галени го тревожеше, особено белите зъби, проблясващи в мрака. Не бяха ли малко прекалено дълги?

– Колата им – настойчиво каза Иван.

– Колата им – съгласи се Майлс. – Още ли е там? Можем ли да стигнем до нея?

– Навярно – отвърна капитанът. – В момента в тунелите има поне един полицейски взвод. Чувах ги.

– Налага се да рискуваме.

– Лесно ти е да го кажеш – яростно измърмори клонингът. – Ти имаш дипломатически имунитет.

Майлс го погледна и пхна ръка във вътрешния джоб на сивата си куртка.

– Марк – прошепна той, – искаш ли да спечелиш кредитен чек за сто хиляди бетански долара?

– Няма никакъв кредитен чек.

– Така каза Сер Гален. А тази вечер той допусна много грешки. – Майлс хвърли поглед към Галени, за да види какво въздействие е оказало върху него името на баща му. Лицето на капитана донякъде възвърна унесеня си, затворен в себе си вид. – Капитан Галени, онези двама се-таганданци в съзнание ли са? Или поне могат ли да бъдат свестени?

– Поне единият. А може би вече и двамата. Защо?

– Свидетели. Двама свидетели – идеално.

– Мислех, че се опитваме да избягаме, вместо да се предадем, точно за да избегнем свидетелите – мрачно отбеляза Иван.

Майлс не му обърна внимание.

– Струва ми се, че е най-добре отново да стана адмирал Нейсмит. Не се обиждай, Марк, но бетанският ти акцент не е много добър. Освен това повече си се упражнявал да играеш ролята на лорд Воркосиган.

Когато схвана идеята. Галени повдигна вежди и замислено кимна. Лицето му обаче си остана неразгадаемо. Майлс потръпна.

– Наистина. Мисля, че си длъжен да ни помогнеш. – После прибави по-тихо: – Дължиш го на мен.

Моментът не бе подходящ да изясняват точно какво дължи на капитана Марк, ала когато срещна погледа му, Майлс се убеди, че Галени отлично съзнава двупосочността на този печален дълг.

– Тогава към тунела – каза адмирал Нейсмит. – Водете ни, господин капитан.

Когато излязоха от асансьора на пешеходния подлез, видяха сетаганданската наземна кола, паркирана под едно дърво на няколко метра от лявата им страна. Не се забелязваха полицаи. В другия край на подлеза, бе им съобщил Галени, имало двама часови, но те не бяха рискували да проверят този факт. Стигаше им преходът през тунела – едва бяха избегнали ченгетата от отряда за взривни устройства.

Огромният явор скриваше колата от повечето сгради от отсрещната страна на тясната градска улица. Майлс се надяваше някой страдащ от безсъние лондончанин да не е наблюдавал срещата на Галени със сетаганданците. Магистралата над и зад тях беше оградена с високи стени.

Наземната кола нямаше дипломатически обозначения или други необичайни особености, които да привличат вниманието: обикновена, нито стара, нито нова, малко мръсна. Майлс повдигна вежди и тихо подсвири, когато забеляза вдлъбнатините по нея, приблизително с големината на човешка глава, както и опръскания с кръв паваж. За щастие, в сумрака червеният цвят почти не се различаваше.

– Не вдигнахте ли шум? – попита Галени той и посочи вдлъбнатините.

– Мм? Не. Глухи удари. Дори не успяха да извикат. – След като огледа улицата и изчака една самотна кола, която префуча покрай тях, капитанът вдигна огледалния купол.

На задната седалка лежаха двама завързани мъже. Облеченият в цивилни дрехи лейтенант Табор стъписано ги погледна. Сетаганданецът със синьото лице до него остана неподвижен. Майлс повдигна клепача му, установи, че все още е в безсъзнание, и затършува отзад за аптечка. Иван настани Ели в колата и седна зад контролния пулт. Марк се пхна до Табор, а Галени седна от другата страна на пленниците. Ворпатрил спусна купола над тях.

Майлс се наведе над облегалката на предната седалка и притисна към шията на центурион-капитана спринцовка със синергин, ефикасно средство за шокови състояния. Щеше да го свести и със сигурност нямаше да му навреди. Той се замисли за миг и инжектира същото лекарство на Ели. Тя простена – вече идваше на себе си.

Колата се издигна на въздушната си възглавница и се понесе напред. Майлс облекчено въздъхна, когато се отдалечиха от брега и

навлязоха в градските лабиринти. После включи ръчния си комуникатор и заговори с най-добрия си бетански акцент:

– Ним?

– Слушам, господин адмирал.

– Установи местонахождението на комуникатора ми и ни следвай.

Свършихме тук.

– Слушам.

– Край на връзката.

После взе главата на Ели в скута си и се завъртя, за да погледне към Табор на задната седалка. Гем-лейтенантът местеше очи между него и Марк.

– Здравей, Табор – каза Марк с най-добрия си бараярски ворски акцент – наистина ли звучеше толкова презрително? – Как е твоят бонзай?

Табор едва забележимо се сви. Центурион-капитанът се размърда и повдигна клепачи. Очите му бяха фокусирани. Той се опита да се изправи, откри, че е завързан, и отново се отпусна – нямаше смисъл излишно да изразходва енергия.

Галени се пресегна и отпуши устата на гем-лейтенанта.

– Съжалявам, Табор. Но няма начин да заловите адмирал Нейсмит. Поне не на Земята. Можеш да предадеш съобщението на началниците си. Той е под наша закрила, докато флотът му напусне орбита. Това е част от цената за помощта, която оказа на бараярското посолство да открие комарците, отвлекли някои наши служители. Така че се откажете.

Табор размърда долната си челюст и мъчително преглътна.

– Работите заедно, така ли? – изхриптя сетаганданецът.

– За съжаление – изръмжа Марк.

– Наемникът – любезно отвърна Майлс – отива там, където му плащат.

– Направи грешка – изсъска центурион-капитанът, – когато прие работата на Дагула.

– Имаш право – бодро се съгласи Майлс. – След като спасихме проклетата им армия, Съпротивата ни измами. Плати ни само половината от обещаната сума. Дали Сетаганда не би искала да ни наеме срещу тях? Не? За съжаление, не мога да си позволя лично да им отмъстя. Поне засега. Иначе нямаше да мога да приема офертата – той недружелюбно се усмихна на Марк – на тези стари приятели.

– Значи наистина си бил клонинг – зяпнал легендарния наемнически командир, промълви Табор. – Ние мислехме... – Той замълча.

– Ние пък смятахме, че от години е ваш – каза Марк в ролята на

лорд Воркосиган.

– Наш!? – удивено прошепна гем-лейтенантът.

– Но сегашната операция потвърди неговия комарски произход – завърши Марк.

– Сключихме договор – сякаш обезпокоен от тона на Марк, заговори Майлс. – Ще ме пазите, докато напусна Земята.

– Наистина сключихме договор – отвърна Марк, – стига никога да не се приближаваш до Бараяр.

– Задръжете си скапания Бараяр. Аз ще си взема останалата част от галактиката, благодаря.

Центурион-капитанът отново се унасяше, но се мъчеше да остане в съзнание, стискаше клепачи и дишаше равномерно. Мозъчно сътресение, прецени Майлс. Ели внезапно отвори очи. Той погали кърдрите ѝ. Тя се оригна – единствено синергинът я спаси да не повърне – нещо обичайно за жертвите на зашеметяване. Куин седна, огледа се наоколо, забеляза Марк, сетаганданците, Иван и се напрегна. Майлс стисна ръката ѝ. „По-късно ще ти обясня всичко“ – обещаваще усмивката му. Ели раздражено му се намръщи: „Няма да е зле“. И гордо повдигна брадичка, за да запази достойнството си пред врага.

– Какво ще правим с тези сетаганданци, господин капитан? – тихо попита Иван. – Да ги хвърлим ли някъде? От колко високо?

– Нямаме нужда от междупланетен инцидент, струва ми се – имитира кръвожадната бодрост на Майлс комарецът. – Нали, лейтенант Табор? Или искате местните власти да научат какво всъщност е правил вашият гем-брат в дигата? Не? И аз така си помислих. Много добре. И двамата се нуждаят от лекар, Иване. За нещастие, лейтенант Табор си е счупил ръката, а неговият, хм, приятел има мозъчно сътресение. Освен всичко останало. Вие решавате, Табор. Да ви оставя ли в болницата, или предпочитате да се лекувате в посолството си?

– В посолството – изхрипя сетаганданецът, очевидно наясно с вероятните усложнения. – Освен ако не искате да отговаряте за опит за убийство – отвърна на заплахата той.

– Всъщност най-обикновено сбиване. – Очите на Галени проблеснаха.

Табор неспокойно се усмихна.

– Няма значение. Нито нашият, нито вашият посланик ще останат много доволни.

– Абсолютно върно.

Наближаваше изгрев слънце. Уличното движение започваше да се

усилва. Иван забеляза пуста стоянка за автотаксита. Това крайморско предградие се намираше далеч от дипломатическия квартал. Галени любезно помогна за разтоварването на сетаганданците, но хвърли електронния ключ за безелниците на центурион-капитана и Табор едва когато Ворпатрил потегли.

– Следобед ще пратя някой от хората си да върне колата ви – вместо сбогуване им извика той. После се отпусна на мястото си, докато Иван затваряше купола, и добави: – След като я прегледаме.

– Мислите ли, че този маскарад ще успее? – попита Ворпатрил.

– За известно време може и да убеди сетаганданците, че Бараяр няма нищо общо с Дагула – въздъхна Майлс. – А може би не. Но от друга страна, сега имаме двама верни сетагандански офицери, които под хиmioхипноза ще се закълнат, че адмирал Нейсмит и лорд Воркосиган несъмнено са двама души. Това ще ни е от огромна полза.

– Но дали и Дестанг смята така? – попита Иван.

– Струва ми се – замислено отвърна Галени, – че изобщо не ме интересува какво смята Дестанг.

Майлс мислено се съгласи с него. Всички бяха много уморени. Ала бяха живи. Ели и Иван, Галени и Марк, всички живи, всички оцелели от тази ужасна нощ. Почти всички.

– Къде искаш да те оставим, Марк? – попита той и погледна косо капитана в очакване на възражение. Но Галени мълчеше. След изхвърлянето на сетаганданците той бе изгубил свръхенергията, която го крепеше, и изглеждаше изцеден. Изглеждаше остарял.

– До метрото – отвърна Марк. – Няма значение на коя станция.

– Добре. – Майлс повика на пулта карта на метрото и упъти Иван.

Когато колата спря пред станцията, той слезе заедно с Марк.

– Веднага се връщам.

Двамата закрачиха към входа на асансьора. В този квартал все още цареше нощна тишина и почти нямаше хора, но скоро щеше да започне утринното оживление.

Майлс разтвори куртката си и извади чека. Напрегнатото изражение на клонинга показваше, че очаква да види невроразрушител. Той взе чека и подозрително го погледна.

– Това е – каза му Майлс. – С тези пари няма да имаш проблем да се скриеш на Земята. Успех.

– Но... какво искаш от мен?

– Нищо. Абсолютно нищо. Ти си свободен човек, стига да си в състояние да останеш такъв. Няма да съобщим за, хм, почти случайната

смърт на Гален.

Марк прибра чека в джоба на панталона си.

– Преди искаше повече.

– Когато не можеш да получиш каквото искаш, взимаш колкото можеш. Както сам виждаш. – Той кимна към джоба на клонинга.

– Но все пак какво искаш от мен? Да не си приел на сериозно оная история с Джаксън Хол? Какво очакваш да направя?

– Можеш да вземеш парите и да ги изхарчиш в развлекателните куполи на Марс. Или да платиш за образованието си. Или да ги хвърлиш в първото срещнато кошче за смет. Аз не съм твой господар. Не съм твой наставник. Не съм ти родител. Нищо не очаквам. Нямам желания.

„Опълчи се срещу това – ако се досетиш как... братко...“ Майлс разпери ръце.

Марк заотстъпва заднишком към асансьора, после почти извика:

– Защо не?

Майлс отметна глава и се засмя.

– Досети се!

Клонингът изчезна в шахтата и земята го погълна.

Майлс се върна при приятелите си.

– Дали е разумно? – попита Ели, като прекъсна Иван, който припряно я информираше за обстановката. – Да го пуснеш просто така?

– Не зная – въздъхна Майлс. – Щом не мога да му помогна, поне няма да му преча. Гален ужасно го е объркал. Аз съм негова мания. Подозирам, че винаги ще е така. Зная всичко за маниите. Най-доброто, което мога да направя, е да не му заставам на пътя. След време може би ще се успокои. След време може би ще... ще се спаси.

Умората най-после се стовари върху плещите му. Топлото тяло на Ели се притискаше към него и той се чувстваше много, много щастлив. Това му напомни да включи комуникатора си, за да освободи Ним и да го прати заедно с хората му обратно на космодрума.

– Е – след около минута пълно мълчание каза Иван, – сега накъде? И вие двамата ли искате да се върнете на космодрума?

– Да – въздъхна Майлс. – И да избягаме от тази планета... Но се опасявам, че не е практично да дезертирам. Дестанг и без това рано или късно ще ме настигне. Нищо не ни пречи да отидем в посолството и да му докладваме. Да му кажем истината. Няма защо да лъжем, нали? – Той присви очи и се замисли.

– Абсолютно – изсумтя Галени. – Така или иначе, накрая всички доклади се превръщат в история.

– Знаете, че... не исках да стане така – след малко каза Майлс. – Онзи сблъсък снощи. – Извинението не прозвуча убедително – в крайна сметка капитанът бе изгубил баща си...

– Да не би да си въобразяваш, че си контролирал положението? Че си всезнаещ и всемогъщ? Никои не те е назначавал за Господ, Воркосиган. – Той се усмихна криво. – Убеден съм, че стана случайно. – Галени се отпусна назад и затвори очи.

Майлс се прокашля.

– Тогава обратно към посолството, Иване. Хм, и недей да бързаш. Карай бавно. Нямам нищо против да поразгледам Лондон.

Когато всички влязоха в кабинета на Галени, Майлс си спомни за китайските маймунки, които Тънг държеше на лавица в каютата си. Иван несъмнено не беше видял нищо лошо. Дръзкият поглед, който капитанът отпрати на Дестанг, ясно показваше, че е решен да не казва нищо. За самия Майлс оставаше да не е чул нищо, но навярно нямаше смисъл да запущва ушите си с ръце.

Очакваше комодорът да е бесен, но той изглеждаше само отвратен. Дестанг отвърна на поздравите им и се отпусна на стола на Галени. Когато погледът му попадна върху Майлс, устните му мрачно се свиха.

– Воркосиган. – Името почти осезаемо увисна във въздуха пред тях. – Когато в седем часа тази сутрин приключих разговора си с инспектор Рийд от лондонския градски съд, твърдо бях решил, че единствено божествена намеса може да ви спаси от гнева ми. Божествената намеса се яви в девет часа в лицето на специален куриер от имперския щаб. – Той повдигна с палец и показалец един инфодиск, носещ имперския печат. – Тук има нова спешна заповед за вашите наемници.

Тъй като се беше разминал с куриера в кафенето, това съобщение не изненада особено Майлс.

– Да, господин комодор?

– Изглежда, че независим наемнически флот, който действа в района на Сектор четири вероятно по договор с някое субпланетно правителство, е преминал от партизанска война към чисто пиратство. Блокирали пространствено-времевия изходен пункт и вече не само спирали и претърсвали корабите, но и ги конфискували. Преди три седмици отвлекли пътнически кораб, регистриран на Тау Кит. Дотук добре, но после на някой умник сред тях му хрумнала идеята да увеличат доходите си, като задържат пътниците, за да получат откуп. Няколко планетни

правителства, чиито граждани са в плен на пиратите, пратили група за преговори, ръководена от представители на Тау Кит.

– Какво общо имаме ние, господин комодор? – Сектор IV се намираще далеч от Бараяр, ала Майлс се досещаше какво ще последва. Иван обаче умираше от любопитство.

– Сред пътниците случайно имало единайсет бараярски поданици – включително съпругата на министъра на тежката промишленост лорд Ворвейн и трите им деца. Тъй като бараярците са малцинство сред двеста и шестнайсетте пленници, на Бараяр било отказано ръководството на групата за преговори. Освен това неприятелски правителства не разрешили на флота ни да премине през три от необходимите пространствено-времеви възела по най-краткия път от Бараяр до Сектор четири. Другият маршрут ще отнеме четири месеца. От Земята вашите „Дендари“ могат да пристигнат в района за по-малко от две седмици.

Дестанг замислено свъси вежди. Иван изглеждаше очарован.

– Имате заповед да освободите поданиците на императора и колкото може повече граждани на други планети, както и да вземете съответните мерки, за да не позволите на пиратите да продължат престъпната си дейност. Тъй като в момента водим изключително важни преговори с Тау Кит, те не трябва да научат кой е автор на спасителната операция, в случай че, хм, нещо се обърка. Изглежда, че щабът оставя изцяло на вас да прецените как да постигнете тези цели. Тук е цялата разузнавателна информация, която са успели да съберат. – Той най-после му подаде диска и Майлс нетърпеливо го взе. Иван завистливо го погледна. Дестанг извади от джоба си още нещо и го протегна над пулта като човек, на когото току-що са изтръгнали черния дроб. – Куриерът донесе още един кредитен чек за осемнайсет милиона марки. За разходите ви през следващите шест месеца.

– Благодаря ви, господин комодор!

– След като свършите, трябва да се явите на Ориънт Стейшън и да докладвате на комодор Ривик, началник щаб на Сектор четири. Ако имам късмет, когато наемниците ви се завърнат в Сектор две, аз вече ще съм се пенсионира.

– Тъй вярно, господин комодор. Благодаря, господин комодор.

Дестанг се обърна към Иван.

– Лейтенант Ворпатрил.

– Господин комодор? – Иван ентузиазирано застава мирно. Майлс понечи да възрази, като се аргументира с абсолютната невинност, неопитност и лековерност на братовчед си, но се оказа излишно. Дестанг

продължително го изгледа и въздъхна.

– Няма значение.

После се обърна към Галени, който стоеше неподвижно. Сутринта тримата бяха пристигнали в посолството преди комодора, бяха се изкъпали, а двамата бараярски офицери се бяха преоблекли в чисти униформи и бяха написали лаконичните си доклади, които Дестанг току-що бе прочел. Но не бяха успели да се наспят. Още колко небивалици можеше да понесе шефът на секторния щаб преди да достигне до точката на кипене?

– Капитан Галени – започна той, – вие не изпълнихте моята заповед да не напускате посолството. Тъй като Воркосиган на практика е извършил същото нарушение, но ще избегне наказанието, това ме поставя пред сериозна дилема. Смекчаващо вината ви обстоятелство е отвлечането на Ворпатрил. Неговото спасяване, както и смъртта на враг на Бараяр са единствените реални резултати от снощните... операции. Всичко останало са чисти предположения, недоказуеми твърдения за вашите намерения и психическо състояние. Освен ако не се съгласите да се подложите на разпит с фаст-пента и окончателно да отхвърлите съмненията.

На лицето на Галени се изписа отвратено изражение.

– Това заповед ли е, господин комодор?

Капитанът, осъзна Майлс, беше готов да подаде оставката си – тъкмо сега, когато бяха дадени толкова много жертви. „Не, не! – Той запрехвърля наум отчаяни аргументи. – Това накърнява офицерското достойнство, господин комодор! – Или дори: – Ако го подложите на разпит, трябва да подложите и мен... Всичко е наред, Галени, аз отдавна се отказах от достойнството си...“ Само че специфичната реакция на Майлс към фаст-пента правеше предложението абсолютно излишно. Той прехапа език и зачака.

Дестанг изглеждаше раздвоен.

– Не – след продължително мълчание каза той. – Но това означава, че моят доклад, както и вашият, Воркосиган, и този на Ворпатрил, ще бъдат пратени на Саймън Илян. Няма да приключа този случай. Не съм заслужил военния си чин, като съм се плашил от военни решения, нито ненужно съм се замесвал в политиката. Вашата... вярност, също като съдбата на клонинга на Воркосиган, се превърна в прекалено двусмислен политически въпрос. Не съм убеден в жизнеността на проекта за интегриране на Комар, но нямам намерение да го саботирам. Така че докато случаят остава висящ и при отсъствието на доказателства за измяна,

вие ще продължите да изпълнявате задълженията си в посолството. Недейте да ми благодарите – мрачно прибави комодорът, докато Майлс се усмихваше, Иван се мъчеше да сподави смеха си, а лицето на Галени едва забележимо се отпуснаше – правя го по молба на посланика. Свободни сте.

Майлс овладя желанието си да избяга преди Дестанг да е променил решението си, а отдаде уставно чест и заедно с останалите се запъти към вратата. Преди да излязат, комодорът прибави:

– Капитан Галени?

– Господин комодор?

– Моите съболезнования. – Думите може и да бяха изречени неохотно, но очевидно бяха искрени.

– Благодаря, господин комодор. – Гласът му не изразяваше абсолютно никакви чувства, но капитанът все пак успя да се насили и кимна.

В шлюзовете и коридорите на „Триумф“ се носеше глъчката на завръщащите се наемници. Техническите екипи свършваха с подготовката на кораба и товареха последните провизии. Беше шумно, но не хаотично, решително и енергично, но не припряно. Това бе добър признак, като че имаше предвид колко време бяха бездействали.

Неотлъчно следван от Ели, Майлс беше обиспан с любопитни въпроси още в момента, в който стъпи на борда. „Каква е новата операция, господин адмирал?“ Слуховете се разпространяваха с удивителна скорост. Той отправяше любопитните с един и същ отговор: „Да, заключихме нов договор, да, напускаме орбита. Веднага щом се приготвите. Готов ли си, приятел? Останалите от взвода ти готови ли са? Тогава е най-добре да им помогнеш...“

А после Майлс видя началник-щоба си – с цивилни дрехи и пътническа чанта – и викна:

– Тънг! Сега ли се връщаш?

– Всъщност тъкмо тръгвам. Оусън не ви ли събщи, господин адмирал? От една седмица се опитвам да се свържа с вас.

– Какво? – Майлс го дръпна настрана.

– Подадох си оставката. Най-после излизам в пенсия.

– Какво? Защо?

Тънг се усмихна.

– Можете да ме поздравите. Ожених се.

– Честито – смаяно възкликна Майлс. – Хм, кога?

– По време на отпуската, разбира се. Всъщност тя е моя втора братовчедка. Вдовица. Има туристически кораб на Амазонка. Тя е капитан и готвач. Пържи страхотни свински филенца. Но започва да остарява – трябва ѝ помощ. – Якият Тънг определено бе подходящ за целта. – Ще работим заедно. По дяволите – продължи той, – когато доизплатите „Триумф“, дори можем да си позволим да минем и без туристите. Ако някога ви се прииска да покарате водни ски, отбийте се.

А пираните мутанти можеха да доизядат каквото останеше от тялото му. Майлс си представи как Тънг прекарва старостта си на палубата с едрогърдата – не се съмняваше, че е едрогърда – си жена в скута, с чаша в едната ръка и набучено на вилица свинско филенце в другата, но в същото време мрачно си помисли: а) какво щеше да струва на флота да изкупи акциите на Тънг от „Триумф“ и б) как щеше да запълни огромната празнота в командната си структура.

Нечленоразделното ломотене, задъхването или тичането наоколо в малки кръгове не бяха адекватни реакции, така че той любопитно попита:

– Хм... сигурен ли си, че няма да ти писне?

Тънг – по дяволите тези негови проникателни очи – сниши глас и отговори на действителния му въпрос:

– Нямахте да напусна, ако не смятах, че ще се справиш. Ти научи много неща, синко. Просто продължавай така. – Той отново се усмихна. – Освен това имаш преимущество, каквото не притежава никой друг намнически командир в галактиката.

– Какво? – захапа въдицата Майлс.

– Не се нуждаеш от печалби.

Тези предпазливи думи и сардоничната му усмивка говореха, че Тънг отдавна е разбрал кой е истинският им работодател. После Тънг отдаде чест и се сбогува.

Майлс мъчително преглътна и каза:

– Ели... Свикай съвещание в разузнавателния отдел за след половин час. Трябва колкото може по-скоро да пратим разузнавачи да проучат пътя ни. Няма да е зле преди да пристигнем да внедрим наши хора във вражеската организация.

Той замълча, когато осъзна, че в момента пред него стои най-подходящият за тази операция разузнавач във флота му. Отново да я отдалечи от себе си, да я изложи на опасност – „Не, не!“ – такава бе непреодолимата логика. Като негова телохранителка, Куин просто разхищаваше дарбите си. Майлс се насили да продължи, сякаш не е имал никакви

съмнения.

– Те са наемници и навярно някой от нашите хора лесно ще успее да се присъедини към тях. Ако намерим човек, който убедително да имитира престъпно-шизоидното мислене на тези пирати...

Редник Данио, който минаваше през коридора, спря, за да му отдаде чест.

– Благодаря, че платихте гаранцията ни, господин адмирал. Аз... всъщност не го очаквах. Няма да съжалявате, господин адмирал, заклевам се.

Майлс и Ели се спогледаха.

– Твой е – каза Майлс.

– Ясно – отвърна Куин. – А после?

– Накарай Торн преди да напуснем земна орбита да качи от местната комуникационна мрежа всичко за това отвличане. Възможно е някои подробности да са убегнали на имперския щаб. – Той потупа диска в джоба си, въздъхна и се съсредоточи върху предстоящата задача. – Поне това би трябвало да е по-лесно, отколкото ваканцията ни на Земята. Чисто военна операция – никакви роднини, никаква политика, никакви финанси. Добрите срещу лошите.

– Страхотно – каза Куин. – Ние кои сме?

Когато флотът напусна орбита, Майлс все още обмисляше отговора си.

КРАЙ

© 1989 Лоис Макмастър Бюджолд
© Крум Бъчваров, превод от английски

Lois McMaster Bujold
Brothers in Arms, 1989

Сканиране и разпознаване: Мандор, 2000
Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1310>]